

DEPARTAMENTUL DE STUDII PARLAMENTARE ȘI POLITICI UE
DIRECȚIA STUDII ȘI DOCUMENTARE LEGISLATIVĂ

**LEGISLAȚIA REFERITOARE
LA PROCEDURILE DE
INSOLVENȚĂ ȘI FALIMENT
ÎN UNIUNEA EUROPEANĂ
ȘI STATELE UNITE ALE
AMERICII**

studiu documentar

octombrie 2023

Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă au caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților.

Documentele legislative oficiale au fost consultate în limba de origine, iar traducerea informațiilor relevante selectate nu reprezintă o traducere oficială, fiind furnizată ca un mijloc de înțelegere a unui document original, scris în altă limbă.

Baza de date cuprinzând totalitatea studiilor elaborate de Direcția studii și documentare legislativă poate fi accesată prin intermediul paginii de Intranet a Camerei Deputaților la adresa:
<http://www.cdep.ro/infoparl/dip.studii?par1=2021>

Documentare și sinteză: Aurora Trănescu

Consilier parlamentar - Direcția studii și documentare legislativă
Palatul Parlamentului, str. Izvor nr.2-4, sect.5, București
Tel: 021.316.03.65; 021.414.13.50/ 51, Interior 1350/1349, camera 5070
E-mail: doc@cdep.ro

CUPRINS

INTRODUCERE	4
AUSTRIA	8
CEHIA	16
CROAȚIA.....	24
GERMANIA.....	34
GRECIA	45
ITALIA.....	49
LITUANIA	52
ROMÂNIA	63
SUEDIA.....	67
UNGARIA	73
STATELE UNITE ALE AMERICII	78

INTRODUCERE

În fiecare țară există proceduri specifice aplicabile în cazul în care o societate comercială sau o persoană fizică întâmpină dificultăți financiare sau nu își poate plăti datoriile. Procedurile urmăresc soluționarea situației prin implicarea tuturor părților cărora li se datorează bani.

Procedurile de insolvență diferă în funcție de obiective și de tipul debitorului. Astfel, în cazul societăților comerciale există două posibilități:

Dacă societatea comercială **poate fi salvată** sau activitatea economică este viabilă, adică datoriile acesteia pot fi **restructurate**, de obicei cu acordul creditorilor. Această procedură are drept obiectiv protejarea societății comerciale și păstrarea locurilor de muncă. În cazul în care activitatea economică **nu poate fi salvată**, societatea comercială trebuie lichidată, adică intră în faliment.

În cazul antreprenorilor, aceștia pot de obicei să solicite aplicarea unei proceduri care implică un **plan ordonat de rambursare** a datoriilor și o remitere de datorie după o perioadă rezonabilă de timp, 3 ani în general. Acest lucru garantează faptul că antreprenorii nu sunt declarați personal în faliment și că se pot lansa în alte proiecte în viitor.

În toate cazurile, de îndată ce procedura este inițiată în mod oficial, creditorii nu mai pot lua măsuri individuale pentru recuperarea datoriilor. Acest lucru este necesar pentru a garanta faptul că toți creditorii sunt pe picior de egalitate și pentru a se proteja bunurile debitorului.

Pentru a fi plătiți, creditorii trebuie să facă dovada creanțelor lor, fie în fața instanței, fie a organismului – în general, un administrator sau un lichidator – responsabil de reorganizarea sau lichidarea bunurilor debitorului. În anumite cazuri, acest lucru poate fi făcut chiar de către debitor.

Registrele de insolvență și de faliment

Toate statele membre ale UE au registre de insolvență și de faliment care pot fi consultate. Acestea sunt în curs de a fi conectate pentru a fi accesibile printr-un punct central.

În registre se înregistrează, se analizează și se stochează informații privind insolvența, care sunt puse la dispoziția publicului într-o formă care diferă de la o țară la alta: *în țările în care există registre specializate* sunt publicate informații cu privire la toate etapele procedurii de insolvență și la părțile la procedură; *în țările care folosesc alte registre* situația este mai diversificată. În unele țări se publică doar numele și statutul juridic al societății, în alte țări se publică informații cu privire la toate etapele procedurii.

În România, spre exemplu, registrul de insolvență este reprezentat de Buletinul procedurilor de insolvență (BPI) care se accesează de pe pagina web a Oficiului Național al Registrului Comerțului.

Insolvența la nivel transfrontalier – normele UE

Cazurile de insolvență care implică societăți comerciale sau antreprenori cu activități sau active în mai multe țări se supun dreptului UE și sunt reglementate prin Regulamentul (UE) 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență (reformare)¹. Regulamentul² se aplică din iunie 2017 și vizează asigurarea administrării eficiente a procedurilor de insolvență care implică o persoană fizică sau o întreprindere cu activități comerciale sau interese financiare într-un alt stat membru al Uniunii Europene decât cel în care are de regulă reședința, respectiv sediul social. Principalele aspecte prevăzute prin acest Regulament³ sunt normele valabile pe întreg teritoriul UE pentru a stabili instanța competentă să deschidă o procedură de insolvență, legislația națională aplicabilă și recunoașterea hotărârilor instanței atunci când o societate comercială sau persoană fizică intră în insolvență.

Regulamentul se aplică procedurilor care cuprind **toți creditorii debitorului sau o parte semnificativă a acestora** și în cazurile în care:

- un debitor și-a pierdut toate activele sau o parte dintre acestea și a fost desemnat un specialist în insolvență, precum un lichidator;
- activele și activitatea unui debitor fac obiectul controlului sau al supravegherii de către o instanță; sau
- procedurile au fost suspendate pentru a permite desfășurarea de negocieri între debitor și creditorii acestuia – această situație se aplică numai dacă:
 - are loc în contextul procedurilor care vizează protecția masei credale;
 - negocierile eșuează, caz în care se aplică unul dintre celelalte două tipuri de proceduri indicate mai sus.

Regulamentul vizează și **procedurile preventive de insolvență** aflate în vigoare în legislațiile naționale, care pot fi lansate într-un stadiu incipient, pentru a spori șansele salvării întreprinderii. De asemenea, regulamentul tratează și o varietate amplă de proceduri de **insolvență personală**.

Procedurile se desfășoară în instanțele competente din statul membru **în care se află centrul intereselor principale ale debitorului**. Se presupune că aceasta înseamnă:

- locul sediului social, în cazul unei **societăți sau al unei persoane juridice**;
- locul principal de desfășurare a activității, în cazul unei **persoane fizice care exercită o activitate independentă sau o activitate profesională**;
- locul reședinței obișnuite, în cazul **oricărei alte persoane fizice**.

¹ Acesta reformează și înlocuiește Regulamentul (CE) nr. [1346/2000](#)

² Regulamentul a fost modificat de trei ori:

- Regulamentul (UE) [2017/353](#) a înlocuit anexa A (lista procedurilor de insolvență) și anexa B (lista practicienilor în insolvență) la Regulamentul (UE) 2015/848 cu noi liste, ținând cont de informațiile furnizate de Polonia.
- Regulamentul (UE) [2018/946](#) înlocuiește anexele A și B în urma notificărilor de modificare primite din partea Belgiei, a Bulgariei, a Croației, a Letoniei și a Portugaliei.
- Regulamentul (UE) [2021/2260](#) înlocuiește anexele A și B în urma notificărilor de modificare primite din partea Germaniei, a Italiei, a Ciprului, a Lituaniei, a Ungariei, a Țărilor de Jos, a Austriei și a Poloniei în ceea ce privește modificările din legislația lor națională, prin care s-au introdus noi tipuri de proceduri de insolvență sau practicieni în insolvență. Decizia de modificare (UE) 2022/1437 a Comisiei confirmă participarea Irlandei la Regulamentul (UE) 2021/2260.

³ Regulamentul nu se aplică Danemarcei.

Aceste prezumții nu se aplică dacă locul s-a modificat în decursul unei anumite perioade, anterioare începerii procedurilor de insolvență.

Dacă debitorul are locul de derulare a operațiunilor într-un alt stat membru decât cel în care se află centrul intereselor principale ale debitorului, acel stat membru poate să deschidă, de asemenea, proceduri de insolvență împotriva debitorului. Cu toate acestea, aceste „proceduri secundare” se limitează la activele deținute în statul membru respectiv.

Regulamentul sporește șansele de salvare a întreprinderilor prin evitarea deschiderii unor proceduri secundare paralele, în care se garantează în alt mod interesele creditorilor locali.

Legea aplicabilă este, în general, cea a statului membru în care are loc procedura. Acea lege guvernează condițiile de deschidere și de închidere a procedurii și desfășurarea acesteia. Aceasta cuprinde stabilirea debitorilor împotriva cărora se poate deschide procedura, activelor care fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, drepturilor creditorilor după încheierea procedurii și a persoanelor cărora le revine sarcina costurilor și cheltuielilor procedurii.

De îndată ce o hotărâre de deschidere a procedurii de insolvență într-un stat membru produce efecte, aceasta trebuie să fie recunoscută în toate celelalte state membre, cu aceleași efecte.

Pentru a se asigura mai bine că instanțele și creditorii primesc informații relevante și pentru a preveni deschiderea de proceduri paralele, statele membre trebuie să publice informații relevante privind cazurile transfrontaliere de insolvență într-un **registru electronic, accesibil publicului**. Aceste registre vor fi interconectate prin intermediul portalului european e-justiție, în conformitate cu normele UE de protecție a datelor.

Regulamentul creează o abordare specifică în scopul soluționării **insolvenței membrilor unui grup de societăți**. Aceasta include: norme care obligă diferiți practicieni în insolvență și instanțele implicate să coopereze și să comunice unii cu alții; drepturi limitate ale calității procesuale⁴ pentru un practician în insolvență în cadrul procedurii care vizează un alt membru al aceluiași grup și un sistem specific pentru coordonarea procedurilor care vizează același grup de întreprinderi⁵.

Insolvența în Statele Unite ale Americii

În Statele Unite ale Americii, în general, insolvența se referă la situațiile în care un debitor nu își poate plăti datoriile pe care le are. De exemplu, o companie cu probleme poate deveni insolvabilă atunci când nu poate rambursa la timp banii datorati creditorilor săi, ceea ce duce adesea la depunerea unei cereri de faliment. Cu toate acestea, definiția juridică a insolvenței este complicată și depinde de situație. Semnificația cuvântului *insolvență* nu este definitiv stabilită și nu este întotdeauna folosită în același

⁴ Dreptul de a se prezenta în fața instanței de judecată și de a pleda, având o cauză suficientă și de a arăta că aduce atingere interesului legal al procedurii.

⁵ proceduri de coordonare a grupului

sens, ci definiția sa depinde mai degrabă de afacerea sau de situația de fapt căreia i se aplică termenul. Diagnosticul de solvabilitate variază adesea în funcție de testul de solvabilitate care se aplică; solvabilitatea în cadrul unui test nu implică solvabilitatea în cadrul altui test și viceversa, deoarece acestea măsoară lucruri diferite. Este important să se utilizeze definiția adecvată a insolvenței în funcție de context, deoarece firmele solvabile pot face lucruri pe care firmele insolvabile nu le pot face, cum ar fi plata dividendelor. Testarea solvabilității este, prin urmare, o linie de demarcație critică în dreptul societăților comerciale și al falimentului.

Definiția insolvenței este, în mod notoriu, dificil de definit și duce adesea la litigii. Nu este întotdeauna ușor de determinat dacă o societate îndeplinește măcar testul de solvabilitate; în practică, este posibil ca avocații să petreacă mai mult timp în litigii privind modul de determinare a insolvenței decât în litigii pentru a stabili dacă o anumită firmă este solvabilă⁶.

Definiția termenului *insolvabil* în SUA depinde dacă: debitorul este o societate comercială, un parteneriat sau o municipalitate. Chiar și așa, testul standard de insolvență prin care se măsoară „valoarea justă” a unei entități este suma activelor și pasivelor sale. O metodă obișnuită de calculare a valorii juste a activelor și pasivelor este de a determina ce preț, în numerar, ar plăti un cumpărător ipotetic de bunăvoie și ce preț ar accepta un vânzător (ipotetic) de bunăvoie în cazul unei vânzări a proprietății într-un interval de timp rezonabil. Această metodă se numește evaluarea la valoarea justă de piață. Al doilea circuit a menționat în valoarea de piață, în contextul unei afaceri în desfășurare, adică, presupunând că firma va continua să funcționeze și să genereze fluxuri de numerar din activitatea sa, este determinată de prețul de piață corect al activelor debitorului care ar putea fi obținut dacă ar fi vândut în mod prudent într-o perioadă de timp rezonabilă pentru a plăti datoriile debitorului. Atunci când o firmă este evaluată ca o afacere în curs de desfășurare, valoarea de piață include, de obicei, activele necorporale, cum ar fi relațiile cu clienții și furnizorii, precum și numele, profilul și reputația afacerii.

În schimb, în cazul unei lichidări, valoarea justă a bunurilor lichidate este determinată prin estimarea valorii pe care activele debitorului ar realiza-o dacă ar fi vândute în mod prudent în condițiile actuale de piață și nu prin valorile contabile arbitrare ale activelor.

Evaluarea activelor în timpul lichidării este o altă chestiune litigioasă în SUA. Deoarece viteza de vânzare afectează prețul de achiziție al activelor, valoarea justă de piață a activelor lichidate ale firmei depinde, printre alți factori, de momentul vânzării. În general, instanțele evită să presupună că activele sunt lichidate în cadrul unor licitații de tip rapid, deoarece astfel de licitații nu maximizează valoarea.

În orice caz, instanțele trebuie să echilibreze preocupările concurente atunci când stabilesc un termen rezonabil pentru lichidarea activelor. Există dorința de a maximiza valoarea în dolari a activelor care urmează să fie vândute, pe de o parte, și dorința de a vinde rapid activele pentru a satisface creanțele creditorilor cât mai curând, pe de altă parte.

⁶ Un important tratat de faliment notează că litigiile privind semnificația insolvenței "generează un flux formidabil și, aparent, nu întotdeauna coerent de hotărâri judecătorești".

Alegerea între evaluarea unei firme în lichidare și evaluarea unei întreprinderi în funcțiune este dificilă, deoarece majoritatea firmelor se află, la data testului, la jumătatea distanței dintre o întreprindere prosperă și o întreprindere moartă. Cu toate acestea, instanțele tind să aleagă standardul de continuitate a activității atunci când o firmă funcționează la data evaluării și își plătește datoriile.

Țări insolvabile

La fel ca societățile și persoanele fizice, țările pot suferi de dificultăți financiare care le afectează capacitatea de plată a datoriilor. Atunci când o țară este debitoare, insolvența apare când țara nu-și plătește datoria suverană sau nu reușește să plătească dobânzile la obligațiile de trezorerie, indiferent de capacitatea de plată a țării. Țări precum Argentina, Grecia și Liban au intrat recent în incapacitate de plată a datoriilor și s-au confruntat cu o criză de insolvență.

Cu toate acestea, atunci când un stat suveran devine insolvabil, căile legale de atac pentru debitori și creditori sunt semnificativ diferite. Din cauza imunității suverane, nu există un proces recunoscut din punct de vedere juridic și politic pentru restructurarea datoriei suveranilor falimentari. În calitate de suverani, guvernele își controlează propriile afaceri și, prin urmare, nu pot fi obligate să își plătească datoria. La rândul lor, creditorii nu au o creanță bine definită asupra activelor suveranului. Cu toate acestea, guvernele insolvabile sunt puternic stimulate să își ramburseze obligațiile legate de datorie. Pentru că o țară care nu reușește să își plătească datoriile va avea, de asemenea, dificultăți în a împrumuta bani în viitor; accesul acesteia la piețele de credit va fi puternic limitat de investitorii precauți.

ELEMENTE COMPARATIVE

Austria

Legislația Austriei în domeniul insolvenței nu se limitează doar la antreprenori. Insolvența este definită mai degrabă ca o ramură de drept privat: cel care poate deține drepturi și obligații poate fi, de asemenea, insolvent. În schimb, capacitatea contractuală nu este determinantă. Prin urmare, orice persoană fizică (inclusiv un copil) poate fi un debitor insolvent, precum și persoanele juridice (de drept privat sau de drept public), asociațiile înregistrate în conformitate cu Codul comercial (*Unternehmensgesetzbuch*) (societate în nume colectiv - *offene Gesellschaften*, societate în comandită simplă - *Kommanditgesellschaften*) și succesiunile. În schimb, nu pot fi insolvabile asociațiile în participațiune - *stille Gesellschaften* și societățile de drept civil - *Gesellschaften bürgerlichen Rechts*.

După dizolvarea unei persoane juridice sau a unei asociații înregistrate, deschiderea unei proceduri de insolvență este permisă cu condiția ca activele să nu fi fost repartizate (articolul 68 din Legea privind insolvența – Insolvenzordnung din IO – Insolvency Code).

În ceea ce privește activele instituțiilor de credit, ale societăților de investiții, ale societăților de servicii de investiții și ale societăților de asigurări, poate fi deschisă o procedură de lichidare judiciară, însă nu și o procedură de reorganizare⁷.

De la adoptarea Legii din 2010 de modificare a legislației în materie de insolvență (Insolvenzrechtsänderungsgesetz 2010), în dreptul austriac nu există decât **o singură procedură, unică, de insolvență**. Cu toate acestea, sunt prevăzute diferite denumiri, în funcție de derularea concretă a procedurii:

- Procedura de insolvență este denumită procedură de **lichidare judiciară** (*Konkursverfahren*) dacă niciun plan de redresare nu a fost încă prezentat la momentul inițierii procedurii. În principiu, în cadrul procedurii de lichidare judiciară, este posibil să se efectueze atât o lichidare a activelor, cât și o reorganizare.
- Procedura de insolvență este numită **procedură de reorganizare** dacă un plan de redresare este deja disponibil la momentul inițierii procedurii. Procedura este orientată către redresarea debitorului. Aceasta este deschisă persoanelor fizice care au calitatea de antreprenor, persoanelor juridice, asociațiilor și succesiunilor⁸.
- Procedura de reorganizare este posibilă cu sau fără administrarea directă a debitorului (*Eigenverwaltung*). Debitorul păstrează administrarea directă (sub controlul unui administrator al reorganizării - *Sanierungsverwalter*) dacă acesta oferă, în planul său de redresare, o cotă-parte de cel puțin 30 % creditorilor insolvenței și sub rezerva prezentării altor documente. În special, este necesar să se furnizeze un plan de finanțare din care să rezulte că finanțarea este asigurată pentru o perioadă de 90 de zile.

Există o altă variantă a procedurii de insolvență: **procedura de achitare a datoriilor** - *Schuldenregulierungsverfahren*, care este deschisă persoanelor fizice care nu au calitatea de antreprenor.

Pentru a deschide o procedură de insolvență, este necesar să fie prezentată **o cerere**, fie de către debitor însuși, fie de către un creditor. În cazul procedurii de reorganizare, sunt necesare, în orice caz, o cerere din partea debitorului și un plan de redresare.

Deschiderea procedurii de insolvență presupune, în principiu, ca debitorul să fie în **incapacitate de plată**. De asemenea, procedura de insolvență poate fi deschisă, ca procedură de reorganizare, atunci când există o **amenințare iminentă de incapacitate de plată**. Deschiderea unei proceduri de insolvență cu privire la asociațiile înregistrate, în cadrul cărora niciun membru cu răspundere nelimitată nu este o persoană fizică, la activele unor persoane juridice și la succesiuni este posibilă, de asemenea, în caz de **îndatorare excesivă**.

⁷ articolul 82 alineatul (1) din Legea privind sectorul bancar – *Bankwesengesetz* - BWG; articolul 79 din Legea privind supravegherea valorilor mobiliare din 2018 – *Wertpapieraufsichtsgesetz* - WAG 2018; articolul 309 alineatul (3) din Legea din 2016 privind supravegherea asigurărilor - *Versicherungsaufsichtsgesetz*, VAG 2016

⁸ articolul 166 din IO

O altă condiție pentru deschiderea unei proceduri de insolvență este existența unor **active care să permită acoperirea costurilor**. Acestea trebuie să acopere cel puțin costurile de demarare a procedurii de insolvență⁹.

Deschiderea unei proceduri de insolvență este făcută publică prin anunțul publicat pe internet, în baza de date a deciziilor privind insolvența. Deschiderea procedurii are efecte juridice începând cu ziua următoare publicării anunțului. În plus, deschiderea procedurii de insolvență este înscrisă în registrele publice: registrul cadastral (*Grundbuch*), registrul comerțului din Austria (*Firmenbuch*) etc.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței

Odată cu deschiderea procedurii de insolvență, debitorul este decăzut din dreptul de a dispune în mod liber de totalitatea activelor care fac obiectul executării, indiferent dacă este vorba despre bunurile care îi aparțineau deja la momentul deschiderii sau despre bunurile pe care le dobândește ulterior, în timpul procedurii¹⁰. Aceste active intră în masa bunurilor care fac obiectul insolvenței (*Insolvenzmasse*).

Masa bunurilor care fac obiectul insolvenței cuprinde toate bunurile mobile și imobile ale debitorului, cum ar fi părți ale anumitor proprietăți, părți de coproprietate, creanțe, drepturi de închiriere, moșteniri etc. Nu fac parte din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței drepturile debitorului la mijloace de subzistență, forța sa de muncă, partea insesizabilă a veniturilor sale (suma minimă de subzistență). În mod similar, nici bunurile mobile insesizabile (de exemplu, obiectele pentru uz personal), nici drepturile exclusiv legate de persoana în cauză (de exemplu, drepturi profesionale) nu intră în masa bunurilor care fac obiectul insolvenței.

În cazul în care debitorul locuiește într-o casă/ apartament care face parte din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței, camerele de locuit indispensabile trebuie, într-o primă fază, să îi fie lăsate debitorului și familiei sale¹¹. Cu acordul instanței, comitetul creditorilor (*Gläubigerausschuss*) poate, de asemenea, să decidă să excludă din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței anumite creanțe a căror recuperare se anunță puțin profitabilă, precum și anumite bunuri cu valoare redusă¹². O astfel de excludere este justificată de faptul că ar trebui să fie evitate costurile de lichidare pentru toate elementele masei care nu aduc niciun beneficiu pentru aceasta din urmă.

Instanța sesizată cu procedura de insolvență trebuie să monitorizeze activitățile administratorului judiciar (*Insolvenzverwalter*). Instanța poate să îi adreseze acestuia instrucțiuni scrise sau orale, să solicite rapoarte sau explicații, să consulte facturi și alte documente și să efectueze verificările care se impun.

⁹ excepție: procedura de achitare a datoriilor în anumite cazuri

¹⁰ articolul 2 alineatul (2) din IO

¹¹ articolul 5 alineatul (3) din IO

¹² articolul 119 alineatul (5) din IO

Desemnarea și remunerarea administratorului judiciar

Administratorul judiciar desemnat din oficiu de către instanța sesizată trebuie să fie o persoană integră, credibilă și expertă, care are cunoștințe în domeniul insolvenței. În caz de insolvență a unei întreprinderi, sunt necesare cunoștințe temeinice în domeniul dreptului economic sau al gestionării întreprinderilor. Persoanele interesate de administrarea insolvenței se pot înscrie pe o listă a administratorilor judiciari. Lista respectivă este disponibilă pe internet (www.iv.justiz.gv.at) și permite instanțelor de insolvență să selecteze mai ușor un administrator judiciar corespunzător¹³.

Administratorul judiciar are dreptul la rambursarea cheltuielilor pe care le-a suportat în numerar și la remunerarea activității sale de gestionare, la care se adaugă TVA¹⁴. Quantumul onorariilor administratorului este reglementat prin lege¹⁵ și se bazează pe venitul brut pe care administratorul judiciar l-a obținut în momentul lichidării. Cu toate acestea, nu sunt luate în considerare decât veniturile a căror recuperare se datorează meritului administratorului judiciar. O sumă de 3 000 EUR îi revine administratorului judiciar ca remunerație minimă. O remunerație suplimentară este prevăzută în caz de acceptare a unui plan de redresare sau de eşalonare a plăților sau pentru valorificarea unei părți din masa bunurilor. Monitorizarea întreprinderii este remunerată, de asemenea, separat.

Efectele unei proceduri de insolvență asupra contractelor în curs ale debitorului

Contracte sinalagmatic

În cazul în care un contract sinalagmatic¹⁶ nu a fost executat sau nu a fost executat integral de către debitor sau de către o altă parte contractantă la momentul deschiderii procedurii de insolvență, administratorul judiciar poate fie să execute (integral) contractul în locul debitorului și să solicite celeilalte părți contractante să facă același lucru, fie să rezilieze contractul. În cadrul procedurii de reorganizare cu administrare directă, debitorul este cel care are obligația de a depune declarația prevăzută la articolul 21 din IO. În cazul în care debitorul dorește să rezilieze contractul, este necesară aprobarea din partea administratorului reorganizării. În cazul în care partenerul contractual al debitorului este obligat să furnizeze o prestație anticipată, acesta poate să o refuze până la plata unei garanții, cu excepția cazului în care persoana în cauză avea cunoștința de situația patrimonială deteriorată la momentul încheierii contractului.

Contracte de muncă

Dacă debitorul este un angajator, iar angajatul a început deja să lucreze, contractul de muncă poate fi reziliat, în principiu, în termen de o lună de la publicarea deciziei prin care se dispune, se aprobă sau se constată închiderea întreprinderii sau a unei părți a acesteia; rezilierea poate fi cerută fie de către angajat, de exemplu printr-o cerere de pensionare anticipată, fie de către administratorul judiciar, care trebuie să respecte termenul de preaviz prevăzut de lege sau de convențiile colective ori un termen mai

¹³ Administratorul judiciar nu poate fi o rudă apropiată¹³, nici un concurent al debitorului și trebuie să fie independent atât de debitor, cât și de creditor¹³

¹⁴ articolul 82 prima teză din IO

¹⁵ articolul 82 din IO

¹⁶ Contract care impune obligații reciproce între părți.

scurt convenit între părți. Există dispoziții speciale în cazul procedurii de reorganizare cu administrare directă.

Blocarea rezilierii contractelor

În cazul în care rezilierea contractului poate periclita continuarea activității întreprinderii, partenerii contractuali ai debitorului nu pot rezilia contractele încheiate cu debitorul decât invocând un motiv important, în termen de șase luni de la deschiderea procedurii de insolvență. Nu sunt considerate motive importante deteriorarea situației economice a debitorului și întârzierea debitorului în executarea creanțelor devenite exigibile înainte de deschiderea procedurii de insolvență¹⁷. Aceste restricții nu se aplică în cazul în care rezoluțiunea contractului este indispensabilă pentru a împiedica un prejudiciu personal sau economic grav al partenerului contractual, în momentul exercitării unor drepturi la plata unor credite și pentru contractele de muncă.

Participarea creditorilor la procedura de insolvență

Prima adunare a creditorilor

Adunarea creditorilor este constituită din toți creditorii insolvenței și le permite acestora să fie părți interesate în procedură. Invitația de participare la adunarea creditorilor și conducerea acesteia îi revin instanței sesizate cu procedura de insolvență¹⁸. Prima adunare a creditorilor este convocată în momentul deschiderii procedurii de insolvență și este prevăzută de lege. Următoarele adunări sunt convocate de către instanță, conform aprecierii acesteia. În special, este necesară convocarea unei adunări a creditorilor dacă se solicită acest lucru, cu menționarea obiectului discuției, de către administratorul judiciar, comitetul creditorilor sau cel puțin doi creditori ale căror creanțe reprezintă aproximativ un sfert din toate creanțele în procedura de insolvență.

Adunarea creditorilor hotărăște în ceea ce privește diferite drepturi de cerere¹⁹. Aceasta trebuie, de asemenea, să își dea acordul cu privire la adoptarea unui plan de redresare. Deciziile și cererile adunării creditorilor necesită, în general, o majoritate absolută a voturilor exprimate, care sunt luate în considerare în funcție de valoarea creanțelor.

Comitetul creditorilor

Un comitet al creditorilor nu trebuie în mod necesar să fie constituit în orice procedură de insolvență, ci numai în cazul în care natura sau dimensiunile specifice ale întreprinderii arată că înființarea unui astfel de comitet este necesară. În cazul în care se are în vedere vânzarea sau închirierea întreprinderii sau a unei părți a acesteia²⁰, întotdeauna trebuie să fie constituit un comitet al creditorilor. Comitetul are rolul de a monitoriza și de a sprijini administratorul judiciar. În cazul în care măsurile care urmează a fi luate sunt importante, administratorul judiciar trebuie să solicite mai întâi avizul

¹⁷ articolul 25a alineatul (1) din IO

¹⁸ articolul 91 alineatul (1) din IO

¹⁹ de exemplu, cerere pentru instituirea unui comitet al creditorilor, cerere de revocare a administratorului judiciar

²⁰ articolul 117 alineatul (1) punctul 1 din IO

comitetului creditorilor. Pentru anumite operațiuni, de exemplu, vânzarea întreprinderii, acordul comitetului creditorilor este o condiție a validității acestora.

Un comitet al creditorilor cuprinde între trei și șapte membri. Aceștia sunt numiți de către instanță, acționând din oficiu sau la cerere. Pot fi numiți membri ai comitetului nu numai creditorii, ci și alte persoane fizice sau juridice.

Asociații pentru protecția creditorilor

În practică, interesele creditorilor insolvenței sunt adesea reprezentate de către asociațiile pentru protecția creditorilor (*Gläubigerschutzverbände*). Acestea întocmesc declarațiile de creanță, iau parte la reuniuni și exercită dreptul de vot al creditorilor pe care îi reprezintă cu privire la planul de redresare. De asemenea, asociațiile pentru protecția creditorilor monitorizează plățile efectuate de către administratorul judiciar.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței

În principiu, bunurile incluse în masa bunurilor care fac obiectul insolvenței trebuie să fie lichidate pe cale extrajudiciară de către lichidator, în special prin **vânzare prin acord direct**. Vânzarea judiciară **prin licitație** în conformitate cu Regulamentul privind procedurile de executare (*Exekutionsordnung*) se face numai cu titlu excepțional, în cazul în care instanța sesizată cu procedura de insolvență ia o decizie în acest sens, la cererea lichidatorului.

Creanțele în procedura de insolvență

Creanțele în procedura de insolvență (*Insolvenzforderungen*) sunt creanțele anterioare deschiderii procedurii și, prin urmare, corespund drepturilor deținute de creditorii asupra bunurilor debitorului la data deschiderii procedurii²¹. Cu toate acestea, nu sunt creanțe în procedura de insolvență dobânzile care se aplică creanțelor în procedura de insolvență începând cu data deschiderii procedurii de insolvență, costurile de participare la procedura de insolvență, amenzile pentru orice comportament infracțional, precum și drepturile care decurg din donații și, în cadrul procedurii de insolvență a succesiunilor, drepturile care decurg din moșteniri²².

În principiu, toate creanțele deductibile sunt supuse principiului egalității de tratament. Nici autoritățile publice, nici angajații nu beneficiază de vreun privilegiu în cadrul procedurii de insolvență. Creanțele unui asociat al unei societăți în legătură cu rambursarea unui împrumut pe care l-a acordat acesteia din urmă în locul unui aport de capital propriu au, cu toate acestea, un rang subordonat.

Creanțele aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței

Aceste creanțe (*Masforderungen*) sunt enumerate în mod expres în cod și apar numai după deschiderea procedurii de insolvență. Este vorba despre creanțe care trebuie să fie satisfăcute, cu prioritate, din masa bunurilor care fac obiectul insolvenței, și anume înaintea restului creditorilor.

²¹ articolul 51 din IO

²² articolul 58 din IO

Creanțele aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței nu se depun în cadrul procedurii de insolvență. Dacă administratorul judiciar refuză plata unei astfel de creanțe la scadență, creditorul poate să își susțină drepturile în justiție.

Creanțele în procedura de *insolvență* trebuie să fie înscrise la instanța sesizată cu procedura de insolvență. Creanțele se înscriu utilizând formularul disponibil la adresa www.justiz.gv.at. Creanțele în procedura de insolvență trebuie să fie declarate în termenul prevăzut în avizul privind insolvența. Dacă declarația a fost prezentată cu întârziere, creditorul poate fi obligat să suporte costurile unei reuniuni de verificare separate. Creanțele declarate după perioada de 14 zile care precedă reuniunea de verificare a calculului final nu sunt luate în considerare²³.

În cazul în care o creanță declarată este contestată de către administratorul judiciar sau de un creditor al insolvenței, aceasta nu poate fi examinată decât în cadrul unei proceduri judiciare civile. Rezultatul acestei proceduri determină dacă o creanță se consideră a fi stabilită în cadrul procedurii de insolvență.

Distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor este reglementată de articolele 128-138 din IO. Creanțele masei trebuie să fie satisfăcute în mod prioritar, urmate de creanțele insolvenței.

Creditorii masei sunt satisfăcuți de îndată ce creanțele lor sunt certe și exigibile, indiferent de stadiul procedurii. În cazul în care resursele disponibile nu sunt suficiente pentru a acoperi integral creanțele aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței, acestea trebuie să fie satisfăcute în următoarea ordine²⁴:

- cheltuielile în numerar avansate de administratorul judiciar;
- celelalte costuri ale procedurii;
- avansarea unor costuri de către terți, dacă acest lucru a fost necesar pentru a acoperi costurile procedurii;
- creanțele angajaților, dacă acestea nu sunt garantate în conformitate cu Legea salarizării în materie de insolvență (*Insolvenz-Entgeltsicherungsgesetz*);
- drepturile angajaților de încetare a contractului, în cazul în care acestea nu sunt garantate în conformitate cu Legea salarizării în materie de insolvență;
- alte creanțele de stat.

Valoarea reziduală după acoperirea completă a acestor creanțe trebuie să fie distribuită între **creditorii insolvenței**, în conformitate cu contribuția lor. Distribuirea veniturilor obținute din lichidarea activelor de către administratorul judiciar ar trebui, în principiu, să aibă loc cu acordul comitetului creditorilor și în conformitate cu aprobarea instanței cu privire la proiectul de distribuire.

²³ articolul 107 alineatul (1) ultima teză din IO

²⁴ articolul 47 din IO

Creditorii garantați au prioritate față de creditorii insolvenței și față de creditorii masei în cazul în care creanțele acestora sunt acoperite de bunul care constituie garanția (de exemplu, gaj). Orice surplus care rezultă din veniturile obținute în urma lichidării revine în masa colectivă²⁵.

Încheierea procedurii de insolvență

Planul de redresare (*Sanierungsplan*) este un acord încheiat, în cadrul procedurii de insolvență, între debitor și creditorii insolvenței cu privire la reducerea și reeșalonarea creanțelor; acesta servește la achitarea datoriilor. Acesta necesită acordul majorității creditorilor și confirmarea de către instanța sesizată cu procedura de insolvență. În cazul în care propunerea unui plan de redresare a debitorului este aprobată de majoritatea creditorilor și dacă planul este confirmat de instanță, debitorul este eliberat de datoriile care depășesc cota prevăzută de planul de redresare.

Debitorul poate, în principiu, să încheie un plan de redresare în orice procedură de insolvență, indiferent de forma acesteia, așadar nu numai în cadrul procedurii de reorganizare. În cadrul unui plan de redresare, debitorul trebuie să propună creditorilor insolvenței să le plătească cel puțin 20 % din creanțe în termen de doi ani. Persoanele fizice care nu au calitatea de antreprenor pot beneficia de un termen de plată de până la cinci ani. Planul de redresare nu poate afecta creanțele acoperite de un drept de revendicare sau de distragere. Creditorii cu creanțe aferente masei credale trebuie să fie primiți integral, iar creditorii în situație de insolvență trebuie, în principiu, să beneficieze de tratament egal.

Planul de redresare este disponibil nu numai pentru întreprinderile și persoanele juridice, ci și pentru persoanele fizice care nu au calitatea de antreprenor. În absența unui plan de redresare în cadrul unei **proceduri de achitare a datoriilor**, bunurile debitorului trebuie să fie lichidate. Alte opțiuni de reducere a datoriei sunt planul de eșalonare a plăților (*Zahlungsplan*) și, în caz contrar, procedura de reducere prin prelevare (*Abschöpfungsverfahren*). Planul de eșalonare a plăților reprezintă o formă specială a planului de redresare. Principalele diferențe constau în lipsa unui procent minim de plată.

În cazul în care creditorii nu acceptă planul de eșalonare a plăților, instanța trebuie să se pronunțe cu privire la cererea debitorului în vederea punerii în aplicare a unei proceduri de reducere prin prelevări, cu anularea soldului datoriei. În acest caz, acordul creditorilor nu este necesar. Prelevările se realizează în primul rând din partea de venituri care poate face obiectul unei poprii. Astfel, debitorul trebuie, pentru o perioadă de *șapte ani*, să își ceseze propriile creanțe (salariale, de exemplu) unui administrator fiduciar al creditorilor. La expirarea actului de cesiune, instanța trebuie să încheie procedura de reducere prin prelevare care este încă deschisă și, în același timp, să declare că debitorul este scutit de orice datorii restante față de creditorii insolvabili (eliberarea de datorii restante, *Restschuldbefreiung*).

²⁵ articolul 48 alineatele (1) și (2) din IO

În cazul în care planul de redresare/ planul de eşalonare a plăţilor este confirmat de instanţă, procedura de insolvenţă este închisă la data la care intră în vigoare decizia de confirmare. Introducerea unei proceduri de reducere prin prelevare determină, de asemenea, închiderea automată a procedurii de insolvenţă.

În absenţa unui plan de redresare sau de eşalonare a plăţilor, instanţa trebuie să încheie procedura de insolvenţă prin intermediul unei decizii, în cazul în care punerea în aplicare a distribuirii finale este atestată.

Procedura de insolvenţă trebuie, de asemenea, să fie încheiată în cazul în care toţi creditorii masei şi ai insolvenţei aprobă acest lucru sau în cazul în care se constată în cursul procedurii de insolvenţă că activele nu sunt suficiente pentru a acoperi cheltuielile aferente procedurii de insolvenţă. Deciziile cu privire la încheierea procedurii de insolvenţă sunt publicate în baza de date a hotărârilor privind insolvenţa (*Insolvenzdatei*).

În cazul în care procedura de insolvenţă este închisă definitiv şi obligatoriu, debitorul recuperează²⁶ dreptul deplin de a dispune de patrimoniul său; se pune capăt puterilor administratorului judiciar. În plus, debitorul recuperează dreptul nelimitat de a deschide o procedură judiciară, în ceea ce priveşte activele şi pasivele. În unele domenii, înainte de a putea să exploateze din nou o întreprindere, fostul debitor poate fi supus anumitor restricţii administrative²⁷. Există sancţiuni penale în special în cazul în care prejudiciul cauzat creditorilor a fost făcut intenţionat.

În cazul în care procedura de insolvenţă nu se încheie printr-o anulare a datoriilor (în urma unui plan de redresare, a unui plan de eşalonare a plăţilor sau a unei anulări a datoriei rămase în urma unei proceduri de reducere prin prelevare), creditorii insolvenţei au **dreptul de a formula o nouă pretenţie** pentru a încerca să îşi recupereze partea din creanţă neachitată în procedura de insolvenţă, după încheierea definitivă a procedurii, printr-o acţiune judiciară sau de executare silită împotriva fostului debitor al insolvenţei.

În schimb, în cazul unei proceduri de insolvenţă în care există o deblocare a creanţelor reziduale, creanţa reziduală care depăşeşte cuantumul dividendelor este doar o obligaţie imperfectă (*Naturalobligation*), şi anume o datorie fără răspundere, care poate fi plătită, dar care nu poate fi executată silit.

Cehia

Procedurile de insolvenţă din Republica Cehă sunt reglementate în principal de Legea nr. 182/2006 privind insolvenţa şi procedurile de insolvenţă (*Zákon č. 182/2006 Sb., o úpadku a způsobech jeho řešení*) (Legea privind insolvenţa), coroborată cu Legea nr. 99/1963, Codul de procedură civilă (*Zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád*).

²⁶ cu excepţia cazului în care este deschisă o procedură de reducere prin prelevare

²⁷ de exemplu în temeiul legislaţiei privind activităţile comerciale - *Gewerbeordnung*) sau profesionale (de exemplu, în temeiul Codului avocaţilor - *Rechtsanwaltsordnung*

Un alt act normativ important este Legea nr. 312/2006 privind administratorii judiciari (Zákon č. 312/2006 Sb., o insolvenčních správcích), care, coroborat cu Legea privind insolvența, stabilește un cadru juridic pentru profesia de practician în insolvență.

O procedură de insolvență se poate deschide împotriva persoanelor fizice și juridice, indiferent dacă sunt sau nu entități comerciale.

Tipurile individuale de proceduri de insolvență (faliment, reorganizare, reducerea datoriilor) diferă între ele în funcție de entitățile pe care le vizează. Deși se poate depune o cerere de deschidere a procedurii de faliment împotriva tuturor entităților, reorganizarea vizează în exclusivitate entitățile comerciale, iar reducerea datoriilor se adresează în principal entităților care nu desfășoară activități comerciale (conform explicațiilor de mai jos).

Nu se pot deschide proceduri de insolvență împotriva statului, autorităților locale autonome, partidelor politice și mișcărilor organizate în timpul alegerilor sau împotriva altor entități cu scop predominant public. Instituțiilor financiare și companiilor de asigurări li se aplică reguli speciale.

Procedurile de insolvență reprezintă proceduri judiciare care tratează **insolvența** sau **insolvența iminentă** a unui debitor și modul de soluționare a acesteia. Astfel, premisa de bază este existența unei stări de insolvență sau de insolvență iminentă.

Un debitor este **insolvent** dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele *condiții*:

- debitorul are mai mulți creditori;
- debitorul are obligații pecuniare a căror scadență depășește 30 de zile;
- debitorul nu își poate onora aceste obligații.

Insolvența iminentă se referă la o situație în care, luând în considerare toate circumstanțele, se poate presupune în mod rezonabil că debitorii nu își vor putea respecta o parte semnificativă a obligațiilor pecuniare în mod adecvat și la timp.

Legea cehă distinge trei moduri de bază de a trata insolvența (și/sau insolvența iminentă) a debitorului: falimentul (*konkurs*), reorganizarea (*reorganizace*) și reducerea datoriilor (*oddlužení*).

Legea privind insolvența nu impune care dintre aceste metode de insolvență să fie folosită de un anumit debitor, lăsând alegerea la latitudinea acestuia. Pe lângă procedura de lichidare (faliment), există și un element de reabilitare (reorganizarea și reducerea datoriilor). Alegerea metodei adecvate pentru a trata insolvența debitorului trebuie să vizeze obținerea celui mai bun rezultat posibil pentru creditori.

Falimentul reprezintă o modalitate generală de a trata insolvența în care, în baza hotărârii de deschidere a procedurii de faliment, creanțele identificate în favoarea creditorilor sunt stinse în mare parte din veniturile obținute prin valorificarea activelor. Creanțele nestinse integral sau parțial nu sunt considerate stinse, cu excepția cazului în care legea dispune altfel. Această metodă de insolvență se folosește întotdeauna atunci când reorganizarea sau reducerea datoriilor nu poate fi folosită ca procedură moderată împotriva debitorului sau dacă rezultă în mod clar pe parcursul procedurilor că aceste metode nu mai pot fi aplicate în continuare.

Reorganizarea se poate folosi pentru a trata insolvența sau insolvența iminentă a debitorilor care sunt entități comerciale. Aceasta constă în reorganizarea activității comerciale. De regulă, se estimează că creanțele creditorilor vor fi stinse în mod constant în timp ce activitatea debitorului continuă în conformitate cu măsurile de revitalizare a gestionării acestuia conform unui plan de reorganizare aprobat de instanța de insolvență. Creditorii monitorizează evoluția planului.

Reducerea datoriilor reprezintă modalitatea de a trata insolvența sau insolvența iminentă a persoanelor fizice²⁸ și a persoanelor juridice care nu exercită o activitate antreprenorială. Această modalitate de tratare a insolvenței ia în considerare mai degrabă considerentele sociale decât aspectele economice. Scopul său este de a oferi debitorilor ocazia unui „nou început” și de a-i motiva să participe activ la stingerea datoriilor lor. În general, debitorii trebuie să aibă cel puțin capacitatea de a acoperi integral remunerația și cheltuielile în numerar ale practicianului în insolvență, cel puțin aceeași sumă față de alți creditori și, în plus, întreaga valoare a oricăror creanțe cu privire la obligațiile legale de întreținere și onorariile persoanei care a formulat cererea de anulare a datoriilor. Anumite categorii de debitori²⁹ pot beneficia de o reducere a datoriilor pentru o perioadă scurtă. Se presupune că creanțele garantate ale creditorilor vor fi stinse din garanțiile reale. Obiectivul este, de asemenea, de a reduce cheltuielile din bugetul public efectuate pentru redresarea stării financiare a celor care traversează o criză socială. Reducerea datoriilor se poate realiza prin valorificarea masei bunurilor, printr-un plan de rambursare sau prin combinarea celor două metode.

Procedura de insolvență se poate deschide numai după depunerea unei cereri. Procedura este deschisă la data la care cererea de deschidere a procedurii de insolvență ajunge la instanța competentă. Cererile de deschidere a procedurii de insolvență pot fi depuse fie de debitori, fie de creditori, cu excepția cazurilor de insolvență iminentă, când pot fi depuse numai de debitor.

Acordul de reorganizare are loc dacă³⁰: valoarea totală a cifrei de afaceri nete anuale a debitorului aferentă ultimei perioade contabile premergătoare cererii de deschidere a procedurii de insolvență a fost de cel puțin 50 000 000 CZK; sau debitorul are cel puțin 50 de angajați; sau debitorul prezintă instanței de insolvență, împreună cu cererea de deschidere a procedurii de insolvență sau cel târziu la data pronunțării deciziei de deschidere a procedurii de insolvență, un plan de reorganizare aprobat de cel puțin jumătate dintre creditorii garantați și de cel puțin jumătate dintre creditorii chirografari.

Reorganizarea este respinsă ca inadmisibilă dacă debitorul este o persoană juridică în curs de lichidare, un comerciant de valori mobiliare sau o entitate autorizată să tranzacționeze pe bursa de mărfuri conform legislației aplicabile.

Cererea de reducere a datoriilor se depune de către debitor și, după caz, este depusă împreună cu o cerere de deschidere a procedurii de insolvență. Se aplică restricții referitoare la momentul în care cererea de reducere a datoriilor se poate depune în numele debitorului de către un avocat, un notar, un executor judecătoresc, un practician în insolvență sau o persoană acreditată în numele publicului. Debitorul are dreptul de a

²⁸ care exercită sau nu o activitate antreprenorială

²⁹ persoanele care percep o pensie pentru limită de vârstă sau o pensie de invaliditate, persoanele minore sau debitorii capabili să satisfacă creanțele creditorilor până la un anumit procent fix

³⁰ acestea nu sunt condiții cumulative

depune el însuși această cerere dacă este titularul unei diplome universitare în domeniul juridic sau economic.

Instanța de insolvență autorizează reducerea datoriilor dacă sunt întrunite condițiile juridice corespunzătoare. Instanța respinge cererea de reducere a datoriilor dacă se poate presupune în mod rezonabil că există o rea-intenție sau dacă debitorul nu este capabil să ramburseze „tranșele minime”. Tranșele minime trebuie să acopere integral onorariul și cheltuielile în numerar ale practicianului în insolvență, onorariul persoanei care redactează cererea de reducere a datoriilor, precum și o anumită sumă pentru creditorii chirografari. Instanța de insolvență respinge cererea de reducere a datoriilor și în cazurile în care rezultatele de până atunci ale procedurii arată că debitorul a dat dovadă de imprudență sau neglijență în îndeplinirea obligațiilor sale prevăzute de procedura de insolvență.

Deschiderea procedurii de insolvență intră în vigoare la publicarea unui aviz care anunță deschiderea procedurilor de insolvență în registrul de insolvență. Efectele deschiderii durează până la finalul procedurilor de insolvență, cu excepția cazului în care legea dispune altfel pentru oricare dintre metodele de insolvență.

Procedurile de insolvență sunt publicate în registrul de insolvență de către Ministerul Justiției (*Ministerstvo spravedlnosti*). Acesta este un sistem electronic de informații despre administrația publică, accesibil la adresa <https://isir.justice.cz>.

Registrul de insolvență a fost creat în special pentru a asigura o difuzare cât mai amplă a procedurilor de insolvență și pentru a putea monitoriza desfășurarea acestora. În registru se publică hotărârile instanțelor de insolvență pronunțate în cadrul procedurilor de insolvență și în dispute secundare, documentele depuse la dosarul cauzei și alte informații, dacă se prevede această cerință în Legea privind insolvența sau dacă se dispune această obligație de către instanța de insolvență.

Registrul de insolvență este public (cu excepția anumitor informații), oricine putând să îl consulte, să facă fotocopii și să obțină extrase din acesta. Pe lângă faptul că servește ca sursă de informații, registrul de insolvență este esențial pentru notificarea sau comunicarea actelor de procedură – este modalitatea de transmitere a majorității hotărârilor judecătorești și a altor documente. În general, procedurile de insolvență apar în registrul de insolvență în decurs de două ore de la depunerea cererii. Toate hotărârile judecătorești și celelalte documente se publică ulterior în registrul de insolvență.

Masa bunurilor care fac obiectul insolvenței

Dacă *debitorul* depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, masa bunurilor este formată din bunuri ce îi aparțin debitorului în momentul în care intră în vigoare efectele deschiderii insolvenței, precum și bunurile dobândite de debitor în cursul insolvenței.

În cazul în care *creditorul* depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență, masa bunurilor este formată din bunuri ce îi aparțin debitorului în momentul în care intră în vigoare măsura provizorie dispusă de instanța de insolvență ce limitează dreptul debitorului de a înstrăina activele, inclusiv activele achiziționate de debitor în cursul procedurii de insolvență.

Cu excepția cazului în care legea dispune altfel, masa bunurilor constă în principal în numerar, bunuri mobile și imobile, instalații și echipamente, credite, certificate de depozit și alte forme de depozite, acțiuni, titluri, cecuri sau alte valori mobiliare, participații, active monetare și nemonetare, inclusiv creanțe contingente și neexigibile, veniturile debitorului, salariile primele și venitul obținut în loc de remunerație pentru activitatea depusă, alte drepturi și alte active a căror valoare poate fi exprimată monetar. Masa bunurilor include și elemente precum dobânzi, câștiguri, beneficii aparținând activelor de mai sus.

Din activele deținute de debitori, executarea silită nu poate viza activele necesare nevoilor materiale ale debitorilor și ale familiei acestora sau necesare îndeplinirii activității acestora, și nici orice alt element a cărui valorificare ar fi *contra bonos mores*³¹. Cu excepția cazului în care legea dispune altfel, masa bunurilor nu include active de care, conform legislației specifice, se poate dispune numai într-o manieră specifică (de ex. granturi specifice și asistență rambursabilă din partea bugetelor de stat centrale sau locale sau din partea unui fond de stat).

În general, activele dobândite de debitor sau care îi revin debitorului după deschiderea procedurii de insolvență sunt incluse în masa bunurilor; în funcție de metoda de insolvență aplicată, acest regim se poate modifica.

Misiunea și statutul practicianului în insolvență

Misiunea principală a practicianului în insolvență este de a gestiona masa bunurilor debitorului și de a soluționa dispute secundare și de altă natură. Scopul practicianului în insolvență este satisfacerea creditorilor în mod proporțional, rapid, economic și cât mai eficient. Practicienii în insolvență au obligația profesională de a acționa conștiincios și cu toată diligența necesară. Aceștia trebuie să depună toate eforturile ce li se pot solicita în mod rezonabil pentru satisfacerea creditorilor în cea mai mare măsură posibilă. Aceștia trebuie să acorde prioritate interesului comun al creditorilor față de propriile lor interese și cele ale altor părți.

În procedura *falimentului*, practicianul în insolvență este autorizat să dispună de masa bunurilor, să exercite drepturile și să îndeplinească obligațiile debitorului în materie de bunuri. Mai exact, practicianul în insolvență exercită drepturile acționarilor aferente acțiunilor în masa bunurilor, acționează în calitate de angajator în relația cu angajații debitorului și este responsabil de desfășurarea activității comerciale, de contabilitatea și de respectarea obligațiilor fiscale ale debitorului. Practicienii în insolvență au, în general, sarcina de a valorifica patrimoniul.

În procedura *reorganizării*, practicienii în insolvență supraveghează în primul rând activitățile unui debitor în posesie, continuă să identifice bunurile și să le inventarieze, tratează disputele secundare, alcătuiesc și completează lista creditorilor și raportează către comitetul creditorilor. Practicienii în insolvență acționează și în calitate corespunzătoare în cadrul adunării generale sau a reuniunii membrilor.

³¹ În special articolele de îmbrăcăminte zilnică, articole din gospodăria comună, verighete și alte obiecte similare, resurse medicale și alte articole necesare debitorilor din cauza bolii sau a dizabilității fizice a acestora, numerarul echivalent cu dublul indemnizației de subzistență pentru o persoană și pentru animalele sale de companie

În procedura de *reducere a datoriilor*, practicienii în insolvență colaborează cu instanța de insolvență și cu creditorii pentru supravegherea operațiunilor debitorului, pentru valorificarea activelor debitorului și pentru alocarea plăților lunare conform calendarului de rambursare stabilit între creditori.

Statutul debitorului

În procedura *falimentului*, debitorii pierd autoritatea de a dispune de masa bunurilor, de a exercita alte drepturi și de a-și îndeplini obligațiile în materie de bunuri.

În procedura *reorganizării*, debitorul rămâne în posesia bunurilor, sub rezerva restricțiilor. Actele juridice de importanță fundamentală pentru cesiunea și administrarea masei bunurilor sunt executate de către un debitor în posesie numai cu acordul comitetului creditorilor. Sunt considerate „acte juridice de importanță fundamentală” actele care modifică semnificativ valoarea masei bunurilor, calitatea creditorilor sau nivelul de satisfacere a creditorilor. Practicienii în insolvență acționează în calitatea corespunzătoare în cadrul adunării generale sau a reuniunii membrilor.

În procedura de *reducere a datoriilor*, debitorul rămâne și în posesia bunurilor, sub rezerva restricțiilor. Debitorul este supravegheat de instanța de insolvență, de practicianul în insolvență și de creditori.

Participarea creditorilor la procedura de insolvență

Organismele creditorilor sunt adunarea creditorilor și comitetul creditorilor (sau reprezentantul creditorilor).

Adunarea creditorilor este responsabilă de alegerea și demiterea membrilor și a membrilor supleanți ai comitetului creditorilor. Adunarea creditorilor poate păstra pentru competența proprie orice aspect care intră în sfera de competență a organismelor creditorilor. Dacă nu se numește un comitet sau un reprezentant al creditorilor, adunarea creditorilor acționează în această capacitate, cu excepția cazului în care legea dispune altfel. Dacă se înscriu peste 50 de creditori, adunarea creditorilor trebuie să instituie un comitet al creditorilor. În caz contrar, acesta poate fi înlocuit cu un reprezentant al creditorilor.

Comitetul creditorilor exercită puterile organismelor creditorilor, cu excepția aspectelor care țin de responsabilitatea reuniunii creditorilor sau pe care reuniunea creditorilor le-a păstrat în propria competență. Mai exact, comitetul creditorilor supraveghează activitățile practicianului în insolvență și are dreptul de a prezenta propuneri instanței de insolvență cu privire la procedura de insolvență. Comitetul creditorilor apără interesele comune ale creditorilor și, împreună cu practicianul în insolvență, ajută la atingerea scopului procedurii de insolvență.

Distribuirea veniturilor încasate în urma valorificării activelor

Creditorii depun cererile de înregistrare a creanțelor în instanța de insolvență folosind un formular-tip, după deschiderea procedurii de insolvență și până la termenul-limită care este același pentru toate tipurile de proceduri de insolvență, și anume, *două luni*. Instanța de insolvență respinge cererile de înregistrare a creanțelor depuse după termenul-limită. O cerere de înscriere a unei creanțe trebuie să explice proveniența

creanței și valoarea acesteia. O creanță trebuie cuantificată întotdeauna în termeni monetari, chiar dacă este un activ nemonetar.

Creanțele înregistrate sunt verificate mai întâi de practicianul în insolvență care face un control încrucișat a acestora cu documentele însoțitoare și cu conturile sau cu evidențele debitorului păstrate conform legislației specifice. Apoi, practicianul în insolvență îi solicită debitorului să își prezinte observațiile cu privire la creanțe.

Practicianul în insolvență întocmește o listă cu creanțele înscrise. Creditorii garantați sunt înscrși într-o listă separată. Dacă practicianul în insolvență respinge creanțe, acest lucru trebuie specificat în mod explicit. Pentru toți creditorii, trebuie indicate informațiile necesare de identificare și de evaluare a modului în care a luat naștere creanța, precum și valoarea și clasificarea acesteia. În plus, trebuie menționate motivul și metoda de garantare în cazul creditorilor garantați.

Instanța de insolvență publică lista cu creanțele înscrise în registrul de insolvență înainte de ședința de verificare. Instanța de insolvență publică de asemenea imediat orice modificare adusă listei cu creanțele înscrise în registrul de insolvență. Autenticitatea, valoarea și rangul de prioritate al tuturor creanțelor înscrise *pot fi respinse* de: (a) practicianul în insolvență; (b) debitor; sau (c) un creditor înregistrat.

Masa bunurilor se valorifică în cadrul procedurii de faliment. Aceasta înseamnă că toate activele ce formează masa bunurilor sunt convertite în numerar spre satisfacerea proporțională a creditorilor. Practicianul în insolvență este cel care valorifică masa bunurilor. Această etapă poate începe numai după ce decizia de deschidere a procedurii de faliment devine definitivă și după prima adunare a creditorilor. Se exclud activele cu risc iminent de perisabilitate sau deteriorare; excluderea din alte motive poate fi de asemenea permisă de instanța de insolvență.

Masa bunurilor se poate valorifica prin: licitație publică; vânzarea bunurilor mobile și imobile conform dispozițiilor de executare ale Codului de procedură civilă; vânzarea de active în afara unei licitații; licitație organizată de un executor judecătoresc.

Dacă veniturile încasate în urma valorificării masei bunurilor nu sunt suficiente pentru satisfacerea tuturor creanțelor, se achită mai întâi onorariul practicianului în insolvență și cheltuielile în numerar, urmate de creanțele creditorilor atrase în timpul moratorului, creanțele creditorilor care rezultă din finanțarea creditului, costurile aferente întreținerii și gestionării masei bunurilor (în mod proporțional), creanțele angajaților debitorului în temeiul legislației muncii, creanțele creditorilor privind pensia alimentară și, în sfârșit, creanțele pentru repararea prejudiciilor aduse sănătății. Celelalte creanțe sunt satisfăcute în mod proporțional.

După ce decizia de aprobare a raportului final devine definitivă, practicianul în insolvență prezintă instanței de insolvență un proiect de ordin privind distribuirea masei bunurilor, menționând cât ar trebui plătit pentru fiecare creanță din lista revizuită a creanțelor înscrise.

Închiderea procedurii de insolvență și a procedurii de faliment

Odată valorificată masa bunurilor, practicianul în insolvență prezintă instanței de insolvență un raport final. Instanța de insolvență examinează raportul final și factura practicianului în insolvență și, după audierea practicianului în insolvență, remediază orice eroare sau omisiune posibilă constatată în cadrul acestora. Apoi, instanța de insolvență emite un ordin privind distribuirea masei bunurilor în care stabilește sumele ce se vor plăti creditorilor. Toți creditorii incluși în tabelul de distribuire primesc suma proporțională cu valoarea constatată a creanței acestora. În ordinul de distribuire, instanța de insolvență stabilește un termen-limită în care practicianul în insolvență trebuie să îndeplinească această obligație, termen care nu trebuie să depășească *două luni* de la data la care intră în vigoare ordinul de distribuire.

Procedura falimentului încetează odată cu transmiterea raportului practicianului în insolvență cu privire la îndeplinirea ordinului de distribuire și decizia instanței de insolvență de a închide procedura. Procedura de insolvență se încheie când decizia de încetare a procedurii falimentului devine definitivă.

Închiderea procedurii de reorganizare

Reorganizarea încetează odată cu decizia instanței de insolvență care confirmă îndeplinirea planului de reorganizare sau a unor secțiuni semnificative ale acestuia. Nu există drept de apel față de această decizie. Reorganizarea poate înceta și prin decizia instanței de insolvență de a transforma reorganizarea în faliment. Instanța de insolvență nu poate lua o decizie de a transforma reorganizarea în faliment dacă s-au aplicat măsuri importante din planul de reorganizare. Când instanța de insolvență decide să transforme reorganizarea în faliment, se stabilesc efectele asimilate declarației de faliment.

Închiderea procedurii de reducere a datoriilor

Reducerea datoriilor încetează odată cu decizia instanței de insolvență care confirmă fie aplicarea procedurii de reducere a datoriilor, fie, alternativ, neaplicarea ei. Dacă instanța de insolvență adoptă o decizie care confirmă aplicarea procedurii de reducere a datoriilor, iar debitorul își îndeplinește toate obligațiile conform metodei aprobate de reducere a datoriilor, instanța de insolvență adaugă la decizia respectivă un ordin ce degreuează debitorul de plata creanțelor incluse în procedura de reducere a datoriilor în măsura în care acestea nu s-au acoperit încă.

Drepturile creditorilor după închiderea procedurii de insolvență

În procedura falimentului vizând activele unei persoane fizice sau ale unei persoane juridice, după închiderea procedurii, se poate emite un titlu executoriu sau de sechestrul cu privire la o creanță stabilită și nerespinsă de debitor, care nu a fost acoperită în timpul procedurii de faliment. La depunerea unei cereri de executare silită, este nevoie numai de fișa de validare și de un raport cu privire la validarea creanței în cauză din procedura falimentului. Acest drept se prescrie după *zece ani* de la închiderea procedurii de faliment, iar termenul de prescriere curge începând cu data intrării în vigoare a ordonanței prin care se finalizează procedura.

În cazul reorganizării, după ce planul de reorganizare intră în vigoare, se poate dispune un titlu executoriu sau de sechestru ce se aplică împotriva debitorului pentru a recupera o creanță identificată în planul de reorganizare.

În cazul reducerii datoriilor, la finalul procedurii de reducere a datoriilor și al ridicării obligației de plată cu privire la creanțele rămase, nu se mai poate urmări satisfacerea creanțelor creditorilor prin executare silită sau sechestru rămas. Nu este relevant dacă creditorii și-au satisfăcut parțial creanța prin procedura de reducere a datoriilor sau dacă și-au înscris sau nu creanța în procedura de insolvență.

Croația

Procedura pre-falimentului și procedura falimentului pot fi introduse împotriva persoanelor juridice, precum și împotriva bunurilor unui debitor individual, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Un debitor individual în sensul Legii privind falimentul (*Stečajni zakon – „SZ”*) este o persoană fizică supusă impozitului pe venit din activități independente în conformitate cu dispozițiile Legii privind impozitul pe venit (*Zakon o porezu na dohodak*) sau o persoană fizică supusă impozitului pe venit aplicabil societăților comerciale în conformitate cu dispozițiile Legii privind impozitarea societăților comerciale (*Zakon 9o porezu na dobit*).

Condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență

Procedura **prefalimentului** poate fi inițiată în cazul în care instanța constată existența unui caz de insolvență iminentă, și anume instanța concluzionează că debitorul nu va fi în măsură să își îndeplinească obligațiile existente la data la care acestea devin scadente. Insolvența este considerată a fi iminentă dacă încă nu au apărut circumstanțele din cauza cărora debitorul este considerat insolvabil și dacă:

în Registrul privind ordinea de prioritate în ceea ce privește obligațiile de plată ținut de Agentia Financiară (*Financijska agencija*), debitorul are înregistrate una sau mai multe datorii neonorate pentru care a existat un temei valabil pentru plată și care ar fi trebuit să fie colectate, fără o aprobare suplimentară din partea debitorului, din oricare dintre conturile acestuia, sau debitorul a întârziat peste 30 de zile cu plata salariilor angajaților în temeiul unui contract de muncă, al legislației muncii, al convențiilor colective sau al reglementărilor speciale sau al unui alt document care reglementează obligațiile angajatorilor față de angajați, sau debitorul nu efectuează în termen de 30 de zile plata contribuțiilor și a impozitelor pentru salariile menționate la paragraful anterior, începând cu data la care era obligat să efectueze plata salariilor angajaților.

Procedura **falimentului** poate fi inițiată în cazul în care instanța stabilește existența unor motive de faliment, și anume insolvabilitate sau îndatorare excesivă.

Insolvența există dacă debitorul este în permanentă incapacitate de a-și achita datoriile financiare restante. Faptul că debitorul și-a achitat sau își poate achita integral sau parțial creanțele unor creditori nu califică debitorul ca fiind solvent.

Debitorul este considerat insolubil dacă în Registrul privind ordinea de prioritate în ceea ce privește obligațiile de plată ținut de Agenția financiară, acesta are înregistrate una sau mai multe datorii neachitate, restante de mai mult de 60 de zile, pentru care există un temei valabil pentru plată și care ar fi trebuit să fie colectate, fără o aprobare suplimentară din partea debitorului, din oricare dintre conturile acestuia, sau în cazul în care nu a plătit angajaților trei salarii consecutive în temeiul unui contract de muncă, al legislației muncii, al convențiilor colective sau al reglementărilor speciale sau al unui alt document care reglementează obligațiile angajatorilor față de angajați.

Se consideră că există supraîndatorare în cazul în care activele debitorului persoană juridică nu mai acoperă datoriile existente.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței

În cazul procedurii falimentului, masa bunurilor care face obiectul falimentului include totalul activelor deținute de către debitor atunci când s-a deschis procedura falimentului, precum și activele dobândite de debitor pe durata procedurii falimentului. Masa bunurilor care face obiectul falimentului este utilizată pentru a achita costurile procedurii falimentului, precum și creanțele deținute de creditorii debitorului și creanțele a căror rambursare a fost garantată de anumite drepturi asupra patrimoniului debitorului.

Libera utilizare a activelor din masa bunurilor care face obiectul falimentului de către persoane care au fost autorizate să reprezinte debitorul conform legii sau de către debitorul individual, după deschiderea procedurii falimentului, nu are efecte juridice, cu excepția utilizării care este reglementată de normele generale privind respectarea principiului încrederii în registrele publice. Contraprestația este returnată contrapărții din masa bunurilor care face obiectul falimentului în cazul în care a crescut valoarea masei bunurilor care face obiectul falimentului.

În cazul în care debitorul individual a dobândit bunuri prin moștenire sau succesiune înainte de deschiderea procedurii falimentului sau în timpul acesteia, doar debitorul are dreptul să accepte sau să renunțe la moștenire sau succesiune.

Competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență

Procedura **prefalimentului** – cerințele pentru numirea unui administrator judiciar sunt aceleași ca pentru numirea unui lichidator. În cazul în care consideră necesar, instanța numește un administrator judiciar prin decizia sa de deschidere a procedurii prefalimentului.

De la data deschiderii procedurii prefalimentului și până la încheierea acesteia, debitorul poate efectua numai plățile care sunt necesare pentru activitățile sale economice obișnuite. În această perioadă, debitorul nu poate achita datoriile care au fost suportate și au devenit exigibile înainte de deschiderea procedurii prefalimentului, altele decât obligațiile de plată brute către angajații și foștii angajați ai debitorului care rezultă dintr-un raport de muncă în care creanțele au devenit exigibile până la data la care a fost deschisă procedura prefalimentului, plățile compensatorii până la suma prevăzută de lege și contractele colective de muncă, creanțele rezultate din despăgubiri ca urmare a vătămărilor corporale sau a bolilor profesionale și creanțele bazate pe salariile angajaților și alte drepturi materiale ale angajaților în conformitate cu contractele de muncă și acordurile colective care au devenit scadente în urma prezentării propunerii

de deschidere a procedurii prefalimentului, precum și a altor plăți necesare pentru activitățile economice obișnuite, astfel cum sunt prevăzute de o lege specială.

De la data la care se prezintă propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului până la emiterea deciziei de deschidere a procedurii prefalimentului, debitorul nu poate să-și înstrăineze sau să-și greveze activele decât cu acordul prealabil al administratorului judiciar sau al instanței în cazul în care nu a fost numit niciun administrator judiciar.

Procedura **falimentului** – lichidatorul în procedura falimentului este selectat în mod aleatoriu din lista „A” a lichidatorilor din raza teritorială a instanței competente, cu excepția cazului în care se prevede altfel în SZ. Pe baza acestei selecții, instanța numește lichidatorul în decizia de deschidere a procedurii falimentului. În mod excepțional, în cazul în care un administrator judiciar a fost numit în procedura prefalimentului care a precedat procedura falimentului sau în cazul în care un lichidator provizoriu a fost numit în procedura falimentului, instanța numește administratorul judiciar sau lichidatorul provizoriu ca lichidator.

- Lichidatorul este învestit cu drepturile și obligațiile organismelor corporative ale debitorului, dacă nu este specificat altfel în SZ. În cazul în care debitorul continuă să își desfășoare activitățile economice în cursul procedurii falimentului în temeiul articolului 217 alineatul (2) din SZ, lichidatorul gestionează activitățile economice.
- Lichidatorul reprezintă debitorul. Lichidatorul gestionează numai acele operațiuni ale unui debitor individual care privesc masa bunurilor care face obiectul falimentului și reprezintă debitorul având competențele unui reprezentant legal.
- Lichidatorul este obligat să acționeze conștiincios și într-o manieră ordonată, în special să pună în ordine evidența contabilă până la data deschiderii procedurii falimentului. Lichidatorul trebuie să prezinte rapoarte scrise cu privire la desfășurarea procedurii falimentului și la bilanțul masei bunurilor care face obiectul falimentului, utilizând un formular standard, cel puțin o dată la trei luni.

Participarea creditorilor la procedura de insolvență

a) Procedura **prefalimentului** – creditorii debitorului în procedura prefalimentului sunt persoanele care, la momentul deschiderii procedurii prefalimentului, au creanțe pecuniare față de debitor. Normele din SZ de stabilire a dreptului de vot în cadrul acordurilor cu creditorii se aplică în mod corespunzător dreptului de vot al creditorilor cu privire la planul de restructurare.

Creditorii își exprimă votul în scris pe buletinul de vot prevăzut. Buletinul de vot trebuie prezentat instanței nu mai târziu de începutul ședinței de vot și trebuie să fie semnat și autentificat de o persoană autorizată. În cazul în care, la începutul ședinței, creditorii nu depun buletinul de vot sau prezintă un buletin de vot din care nu se poate stabili în mod clar modul în care au votat, se consideră că aceștia au votat împotriva planului de restructurare.

Creditorii prezenți la ședință votează utilizând buletinul de vot prevăzut. În cazul în care creditorii cu drept de vot nu votează în cadrul acestei ședințe, se consideră că aceștia au votat împotriva planului de restructurare.

Fiecare grup de creditori cu drept de vot votează separat cu privire la planul de restructurare. Normele privind clasificarea participanților la acordurile cu creditorii se aplică în mod corespunzător clasificării creditorilor în cadrul procedurilor prefalimentului.

Se consideră că creditorii au acceptat planul de restructurare dacă majoritatea creditorilor au votat în favoarea acestuia și dacă, în fiecare grup, suma tuturor creanțelor creditorilor care au votat în favoarea planului este cel puțin dublă față de suma creanțelor creditorilor care au votat împotriva acceptării planului.

Creditorii care au un drept comun sau ale căror drepturi au constituit un singur drept unificat până la apariția temeiurilor pentru prefaliment se consideră ca fiind un singur creditor în cadrul procesului de votare. Titularii de drepturi separate sau de drepturi de uzufruct sunt tratați în mod corespunzător.

b) Procedura **falimentului** – comitetul creditorilor – în vederea protejării intereselor creditorilor în cadrul procedurii falimentului, înainte de prima ședință a creditorilor, instanța poate institui un comitet al creditorilor și poate desemna membrii acestuia.

Creditorii cu creanțele de cea mai mare valoare și creditorii cu creanțe mici trebuie să fie reprezentați în comitetul creditorilor. De asemenea, un reprezentant al foștilor angajați ai debitorului trebuie să fie reprezentat în comitetul creditorilor, cu excepția cazului în care aceștia participă la proceduri cu creanțe nesemnificative.

Creditori cu dreptul de a solicita acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) și persoanele care nu sunt creditori, dar care ar putea contribui la activitatea comitetului cu cunoștințele lor de specialitate pot fi numite membri ai comitetului creditorilor.

Comitetul creditorilor trebuie să aibă un număr impar de membri, cel mult nouă. În cazul în care numărul creditorilor este mai mic de cinci, toți creditorii primesc competențe în comitetul creditorilor.

În cazul în care, în cadrul ședinței de reexaminare, creanțele recunoscute ale creditorilor au fost determinate ca având o valoare de peste 50 de milioane HRK, iar debitorul are, în ziua deschiderii procedurii falimentului, contracte de muncă cu mai mult de 20 de angajați, instanța este responsabilă pentru a permite creditorilor să emită o decizie privind instituirea unui comitet al creditorilor.

Comitetul creditorilor trebuie să supravegheze lichidatorul și să-l sprijine în desfășurarea activităților de afaceri, precum și să monitorizeze operațiunile în conformitate cu articolul 217 din SZ, să examineze registrele contabile și alte evidențe aferente afacerii și să dispună verificarea cifrei de afaceri și a sumei în numerar. Comitetul creditorilor poate autoriza membrii individuali ai comitetului să desfășoare activități individuale în sfera sa de responsabilități. Comitetul creditorilor trebuie să notifice creditorii cu privire la desfășurarea procedurii și la situația masei bunurilor care face obiectul falimentului.

Instanța convoacă o adunare a creditorilor. Dreptul de participare este acordat tuturor creditorilor din cadrul procedurii falimentului, tuturor creditorilor din cadrul procedurii falimentului cu drept de rambursare separată, lichidatorului și debitorului individual.

Adunarea creditorilor are dreptul să ceară lichidatorului să prezinte notificări și rapoarte privind situația de fapt și activitățile economice. În cazul în care nu a fost instituit niciun comitet al creditorilor, adunarea creditorilor poate dispune verificarea cifrei de afaceri și a sumelor în numerar gestionate de lichidator.

Utilizarea activelor care fac parte din patrimoniu

La deschiderea procedurii falimentului, drepturile debitorului ca persoană juridică expiră și sunt transferate lichidatorului. La deschiderea procedurii falimentului, drepturile unui debitor individual de a administra și a dispune de activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt transferate lichidatorului.

După deschiderea procedurii falimentului, lichidatorul trebuie să preia imediat posesia și administrarea întregului patrimoniu al masei bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul poate solicita instanței, în baza unei decizii de executare privind deschiderea procedurii falimentului, să dispună debitorului să predea activele și să stabilească măsuri de executare pentru executarea forțată a ordinului.

Lichidatorul poate solicita instanței, după ce decizia de deschidere a procedurii falimentului devine definitivă, să dispună unor terți care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului să predea activele respective. Împreună cu cererea menționată, lichidatorul trebuie să prezinte un document care să ateste dreptul de proprietate asupra activelor. Instanța ia o decizie cu privire la propunerea lichidatorului după audierea persoanelor care au în posesie active din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul întocmește o listă a tuturor creditorilor debitorului despre care află din registrele de afaceri ale debitorului și din documentația de afaceri, alte informații de la debitor, înregistrarea de creanțe sau altfel.

Lichidatorul compilează o imagine de ansamblu sistematică, cu privire la momentul deschiderii procedurii falimentului, prezentând și comparând activele din masa bunurilor care face obiectul falimentului și datoriile debitorului și evaluarea acestora.

Inventarul masei bunurilor care face obiectul falimentului, lista creditorilor și prezentarea generală a activelor și pasivelor trebuie să fie depuse la grefa instanței cel mai târziu cu opt zile înainte de ședința de raportare.

Obligația debitorului, în temeiul dreptului comercial și fiscal, de a păstra registre și de a prezenta conturile rămâne neschimbată prin deschiderea procedurii falimentului. Lichidatorul trebuie să îndeplinească astfel de îndatoriri care decurg din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Lichidatorul trebuie să transmită instanței, cu cel puțin 15 zile înainte de ședința de raportare, un raport privind situația economică a debitorului și motivele acestei situații, raport care va fi publicat în buletinul informativ electronic al instanței (*e-Oglasna ploča suda*) cu cel mult opt zile înainte de ședința de raportare.

După ședința de raportare, lichidatorul trebuie să valorifice, fără întârziere, activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului, dacă acest lucru nu contravine deciziei adunării creditorilor. Lichidatorul trebuie să valorifice activele din procedura falimentului în conformitate cu deciziile adunării creditorilor și ale comitetului creditorilor.

Distribuirea veniturilor încasate în urma valorificării activelor

a) Procedura prefalimentului – înregistrarea creanțelor se face la unitatea competentă a Agenției Financiare utilizând un formular standard, însoțit de copii ale documentelor pe care se întemeiază creanța sau care dovedesc creanța.

Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală (*Ministarstvo financija – Porezna uprava*) poate înregistra creanțe rezultate din impozite, suprataxă, contribuții la asigurarea obligatorie care trebuie prelevate, prin lege, din venituri și salarii, precum și alte creanțe pe care aceasta este autorizată să le încaseze în baza reglementărilor speciale, cu excepția creanțelor rezultate din impozitul și suprataxa pe veniturile din activități profesionale și a contribuțiilor din suma de bază pentru persoanele asigurate în cadrul unui raport de muncă.

În procedura prefalimentului, angajații și foștii angajați ai debitorului și Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală nu pot înregistra creanțe dintr-un raport de muncă, plăți compensatorii până la suma prevăzută de lege sau convenția colectivă și creanțe pe baza despăgubirilor pentru daunele și prejudiciile cauzate de vătămările suferite la locul de muncă sau bolile profesionale; aceste creanțe nu pot face obiectul procedurii prefalimentului. Dacă solicitantul nu a declarat aceste creanțe în propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului sau dacă le-a declarat eronat, angajații și foștii angajați ai debitorului și Ministerul Finanțelor – Administrația Fiscală au dreptul să formuleze o obiecție.

La înregistrarea creanțelor, creditorii care au dreptul de a solicita acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) au obligația să furnizeze informații cu privire la drepturile lor, baza juridică pentru acoperirea separată a creanțelor și partea din activele debitorului la care se aplică dreptul lor la acoperirea separată a creanțelor și să declare dacă renunță sau nu la dreptul la rambursare separată.

La înregistrarea creanțelor, creditorii îndreptățiți să pretindă ca o parte din bunurile debitorului să fie excluse din masa bunurilor care face obiectul insolvenței (*izlučni vjerovnici*) au obligația de a furniza informații cu privire la drepturile lor, temeiul juridic al dreptului de scutire și partea din activele debitorului la care se aplică dreptul lor de scutire.

Un concordat preventiv nu trebuie să interfereze cu dreptul creditorilor la rambursare separată din activele cărora li se aplică dreptul la rambursare separată, cu excepția cazului în care respectivul acord prevede altfel. În cazul în care concordatul preventiv prevede în mod expres altfel, acesta trebuie să precizeze partea din drepturile respectivilor creditori care va fi redusă, perioada de timp pentru care va fi amânată rambursarea și ce alte dispoziții ale procedurii prefalimentului se vor aplica acestor drepturi.

În cazul în care creditorul nu înregistrează o creanță, dar creanța a fost menționată în propunerea de deschidere a procedurii prefalimentului, o astfel de creanță este considerată ca fiind înregistrată.

Debitorul și administratorul judiciar, dacă este desemnat, trebuie să se pronunțe asupra creanțelor înregistrate de creditori. Această observație este transmisă unității competente a Agenției Financiare utilizând un formular standard.

La expirarea termenului-limită de prezentare a unei poziții privind creanțele înregistrate, debitorul și administratorul judiciar, dacă este desemnat, nu se mai pot opune creanțelor pe care le-au recunoscut.

Un creditor poate contesta o creanță înregistrată de un alt creditor. Contestarea creanței este trimisă unității competente a Agenției Financiare utilizând formularul standard. Agenția Financiară întocmește un tabel al creanțelor înregistrate și un tabel al creanțelor contestate utilizând un formular standard.

b) **Procedura falimentului** – înregistrarea creanțelor se face la lichidator utilizând un formular standard, în dublu exemplar, însoțit de copii ale documentelor pe care se întemeiază creanța sau care dovedesc creanța.

Lichidatorul va întocmi o listă a tuturor creanțelor angajaților și foștilor angajați ai debitorului până la deschiderea procedurii falimentului, care trebuie raportate în sume brute și nete.

Creanțele creditorilor cu prioritate mai mică se înregistrează numai la invitația specială a instanței. Înregistrarea unor astfel de creanțe ar trebui să indice faptul că acestea au o prioritate scăzută și clasamentul la care este îndreptățit creditorul.

Creditorii îndreptățiți să solicite scutirea (*izlučni vjerovnici*) trebuie să informeze lichidatorul cu privire la dreptul lor de scutire și la temeiul juridic al acestui drept și să indice activele cărora li se aplică acest drept sau să precizeze în notificarea acestora dreptul la compensare pentru dreptul de scutire.

Creditorii care au dreptul la acoperirea separată a creanțelor (*razlučni vjerovnici*) sunt obligați să informeze lichidatorul cu privire la dreptul lor la acoperirea separată a creanțelor și la temeiul juridic al acestui drept și să indice activele cărora li se aplică acest drept. În cazul în care astfel de creditori înregistrează o creanță în calitate de creditori în cadrul procedurii falimentului, aceștia trebuie să menționeze în înregistrarea lor partea din activele debitorului din cadrul procedurii falimentului căreia i se aplică dreptul la acoperirea separată a creanțelor și suma cu care creanța lor nu va fi rambursată în mod previzibil prin acest drept de separare.

Creditorii care au dreptul la acoperirea separată a creanțelor și care nu informează în mod corespunzător lichidatorul cu privire la acest drept nu își pierd dreptul la rambursare separată. Cu titlu de excepție, creditorii care au dreptul la acoperirea separată a creanțelor își pierd dreptul la rambursare separată și nu au dreptul să solicite despăgubiri pentru prejudiciile suferite sau orice alte compensații de la un debitor sau creditor din cadrul procedurii falimentului dacă obiectul dreptului la acoperirea separată a creanțelor a fost valorificat în procedura falimentului fără aceștia, iar dreptul de separare nu a fost înscris într-un registru public sau lichidatorul nu avea cunoștință de acesta sau nu ar fi putut avea cunoștință de acesta.

Creanțele înregistrate sunt examinate în ceea ce privește cuantumul și ordinea priorității în cadrul ședinței de reexaminare. Lichidatorul trebuie să răspundă în mod specific în ceea ce privește recunoașterea sau contestarea fiecărei creanțe înregistrate.

Creanțele contestate de lichidator, de debitorul individual sau de unul dintre creditorii din cadrul procedurii falimentului trebuie să fie examinate separat. Drepturile de scutire și dreptul la acoperirea separată a creanțelor nu sunt supuse examinării.

O creanță se consideră stabilită dacă, la ședința de reexaminare, aceasta este recunoscută de lichidator și nu este contestată de un creditor din cadrul procedurii falimentului, sau dacă o contestație declarată este respinsă. Dacă un debitor individual contestă o creanță, acest lucru nu împiedică stabilirea creanței.

Instanța întocmește un tabel al creanțelor care au fost examinate, în care, pentru fiecare creanță înregistrată, introduce valoarea la care s-a stabilit creanța, ordinea priorității sale și persoana care a contestat creanța. Contestațiile privind creanțele unui debitor individual sunt introduse, de asemenea, în tabel. Stabilirea creanței este indicată, de asemenea, de către instanță pe cambii și alte documente privind datoria.

Pe baza tabelului creanțelor examinate, instanța emite o decizie prin care stabilește cuantumul și rangul creanțelor individuale stabilite sau contestate. În temeiul acestei decizii, instanța hotărăște, de asemenea, cu privire la trimiterea la acțiunea pentru stabilirea sau contestarea creanțelor.

Dacă lichidatorul a contestat creanța, instanța va sesiza creditorul să intenteze un proces împotriva debitorului pentru stabilirea creanței contestate.

În cazul în care unul dintre creditorii din cadrul procedurii falimentului a contestat o creanță recunoscută de lichidator, instanța va sesiza creditorul să intenteze un proces pentru stabilirea creanței contestate. Într-un astfel de proces, persoana care se opune creanței acționează în numele și pe seama debitorului.

În cazul în care creanțele angajaților și foștilor salariați ai debitorului au fost contestate, procesul de stabilire a creanțelor contestate este intentat în conformitate cu dispozițiile generale privind procedura în fața instanței și cu dispozițiile speciale privind procedurile în conflictele de muncă.

Dacă există un titlu executoriu pentru creanța contestată, instanța va sesiza partea contestantă să intenteze un proces pentru a dovedi meritele contestației.

Rambursarea creditorilor se face pe baza fluxului de numerar. Creditorii cu creanțe subordonate nu sunt luați în considerare la distribuirea parțială. Distribuirea este efectuată de către lichidator. Înainte de fiecare distribuire, lichidatorul trebuie să obțină consimțământul comitetului creditorilor sau al unei instanțe, dacă nu a fost instituit un comitet al creditorilor.

Creanțele superioare de cel mai înalt rang cuprind creanțele salariaților și foștilor angajați ai debitorului survenite până la data deschiderii procedurii falimentului dintr-un raport de muncă, pentru suma brută totală, plăți compensatorii în cuantumul prevăzut de lege sau de acordul colectiv, precum și creanțele care rezultă din despăgubirea pentru prejudiciile cauzate de o vătămare corporală sau o boală profesională.

Creanțele superioare de rang secund includ toate celelalte creanțe împotriva debitorului, cu excepția creanțelor clasificate drept subordonate.

După rambursarea creanțelor superioare, creanțele clasificate drept subordonate sunt rambursate în următoarea ordine:

- dobânzi la creanțele creditorilor în cadrul procedurii falimentului calculate de la data deschiderii procedurii falimentului
- costurile suportate de creditorii individuali ca urmare a participării acestora la proceduri
- amenzi impuse pentru infracțiuni sau încălcări și costuri rezultate din proceduri penale sau privind încălcarea
- creanțe care solicită libera prestare a serviciilor unui debitor
- cererile de rambursare a împrumuturilor pentru a înlocui capitalul unui membru al unei societăți sau creanța corespunzătoare.

Creanțele neachitate devin scadente la deschiderea procedurii falimentului. Creanțele legate de o condiție rezolutorie care intră în vigoare la deschiderea procedurii falimentului sunt considerate creanțe necondiționate până la intrarea în vigoare a condiției respective.

Cheltuielile legate de procedura falimentului și celelalte obligații din masa bunurilor care face obiectul falimentului sunt soluționate mai întâi din masa bunurilor care face obiectul falimentului. Lichidatorul achită creanțele în ordinea scadenței acestora.

Creanțele cu o condiție suspensivă sunt luate în considerare la întreaga lor valoare în timpul unei distribuții parțiale. Partea legată de aceste creanțe este rezervată în timpul distribuirii.

În timpul distribuirii finale, creanțele cu o condiție suspensivă nu sunt luate în considerare în cazul în care posibilitatea îndeplinirii condiției este atât de îndepărtată încât în momentul distribuirii aceasta nu are valoare materială. În acest caz, sumele rezervate pentru satisfacerea creanței respective în timpul distribuirilor anterioare sunt incluse în patrimoniul din care urmează să se facă distribuirea finală.

Creditorii excluși de la distribuirea parțială și care îndeplinesc ulterior condițiile prevăzute la articolele 275 și 276 din SZ primesc o sumă egală cu alți creditori din bilanțul masei bunurilor care face obiectul falimentului în timpul următoarei distribuirii. Doar ulterior va fi posibilă trecerea la rambursarea creanțelor altor creditori.

Distribuirea finală va începe de îndată ce este finalizată valorificarea masei bunurilor care face obiectul falimentului. Distribuirea finală poate fi inițiată numai cu acordul instanței.

În cazul în care creanțele tuturor creditorilor pot fi rambursate în totalitate în distribuirea finală, lichidatorul va transfera orice excedent rămas debitorului individual. În cazul în care debitorul este persoană juridică, lichidatorul va alocă fiecărei persoane care are un interes în entitatea-debitoare partea din excedent la care această persoană ar avea dreptul în cazul unei proceduri de lichidare în afara procedurii falimentului.

Condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență

a) Procedura **prefalimentului** – în cazul în care creditorii acceptă planul de restructurare, instanța va recunoaște, printr-o hotărâre, aprobarea planului de restructurare și va confirma un concordat preventiv în cadrul procedurii prefalimentului, cu excepția cazului în care:

- unul dintre creditorii stabilește, cu suficientă certitudine, că planul de restructurare reduce drepturile sub nivelul așteptat în mod rezonabil în absența restructurării

- din planul de restructurare nu pare probabil că punerea sa în aplicare va permite debitorului să devină solvent în perioada până la sfârșitul anului curent și în cei doi ani calendaristici ulteriori

- planul de restructurare nu a definit rambursarea sumelor pe care creditorii le-ar primi în cazul în care creanța lor nu ar fi contestată sau

- planul de restructurare a propus capitalizarea creanțelor unuia sau mai multor creditorii, iar membrii debitorului nu au emis o decizie de aprobare a unei astfel de activități în conformitate cu Legea privind societățile comerciale (*Zakon o trgovačkim društvima*).

Dacă nu au fost îndeplinite condițiile de confirmare a concordatului preventiv, instanța va stabili, prin decizie, neaprobarea confirmării concordatului preventiv în cadrul procedurii prefalimentului și suspendarea procedurii.

Un concordat preventiv confirmat are efect juridic față de creditorii care nu au participat la procedură și creditorii care au participat la procedură, iar creanțele contestate ale acestora sunt stabilite ulterior.

b) Procedura **falimentului** – imediat după încheierea distribuirii finale, instanța pronunță o decizie de închidere a procedurii falimentului care este transmisă autorității care administrează registrul în care este înregistrat debitorul. La ștergerea din registru, un debitor care este persoană juridică încetează să mai existe, iar un debitor care este persoană fizică este privat de statutul de întreprinzător particular, antreprenor sau persoană care desfășoară o activitate independentă.

Creditorii din cadrul procedurii falimentului pot continua, după închiderea procedurii falimentului împotriva unui debitor individual, exercitarea nelimitată a creanțelor rămase.

Creditorii din cadrul procedurii falimentului își pot recupera creanțele împotriva debitorului în temeiul unei decizii care prezintă stabilirea creanțelor lor, cu condiția ca aceste creanțe să fie stabilite și să nu fi fost contestate de debitor la ședința de reexaminare. O creanță care a fost contestată fără succes este echivalentă unei creanțe necontestate.

La propunerea lichidatorului sau a oricăruia dintre creditorii, sau acționând din oficiu, instanța va dispune continuarea procedurii în vederea distribuirii ulterioare dacă, după ședința finală: sunt îndeplinite condițiile prealabile pentru ca sumele rezervate să fie distribuite creditorilor; sumele care au fost plătite din masa bunurilor care face obiectul

falimentului sunt reabsorbite în masa bunurilor care face obiectul falimentului; se găsesc active care fac parte din masa bunurilor care face obiectul falimentului.

Instanța va dispune continuarea procedurii în scopul distribuirii ulterioare, indiferent de faptul că procedura a fost închisă.

Instanța poate să se abțină de la distribuirea ulterioară și să transfere sumele disponibile pentru distribuire creditorilor sau să transfere obiectul care a fost găsit debitorului individual în cazul în care consideră necesar având în vedere suma nesemnificativă implicată sau valoarea mică a obiectului și costurile aferente continuării procedurii de distribuire ulterioară. Instanța poate condiționa continuarea procedurii în vederea distribuirii ulterioare de o plată în avans care să deconteze costurile acestei proceduri.

După efectuarea distribuirii ulterioare, instanța va emite o decizie de închidere a procedurii falimentului.

Fiecare creditor suportă propriile cheltuieli de judecată în procedurile prefalimentului și falimentului, cu excepția cazului în care se prevede altfel în SZ.

Germania

Legea care reglementează insolvența și procedura de insolvență în Germania este Codul insolvenței (Insolvenzordnung – „InsO”), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 1999. Codul insolvenței diferă de alte norme de procedură prin faptul că nu conține doar dispoziții procedurale, ci și de fond. De exemplu, dispozițiile ce stabilesc efectele deschiderii procedurii de insolvență sunt dispoziții de fond³².

Obiectivul principal al Codului insolvenței este satisfacerea colectivă a creditorilor debitorului, fie prin valorificarea activelor debitorului și distribuirea veniturilor încasate, fie prin încheierea unui acord alternativ prevăzut în planul de insolvență, în special în vederea menținerii întreprinderii în stare de funcționare³³. „Satisfacere colectivă” (*gemeinschaftliche Befriedigung*) înseamnă că, în principiu, creditorii vor fi despăgubiți *proporțional* cu creanțele lor. În plus, procedura de insolvență are scopul de a le acorda debitorilor de bună-credință ocazia de a se elibera de datoriile rămase³⁴.

Un principiu definitoriu al procedurii de insolvență germane, în completarea principiului asigurării unui tratament egal al creditorilor, este acela al autonomiei creditorului (*Gläubigerautonomie*). Creditorii se bucură de drepturi mai largi aplicabile procedurii, în special cu privire la modalitatea de valorificare a activelor debitorului. Creditorii decid și cu privire la forma efectivă a procedurii de insolvență din moment ce, pe lângă procedura standard, codul le permite creditorilor garantați și ordinari să își exercite autonomia prin întocmirea unui plan de insolvență prin derogare de la prevederile Codului insolvenței pentru a stabili valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței, distribuirea către părțile vizate, desfășurarea procedurii de insolvență și răspunderea debitorului în urma încetării procedurii. Planul de insolvență este deosebit

³² articolele 80-147 din InsO

³³ articolul 1 prima teză din InsO

³⁴ articolul 1 a doua teză din InsO

de important în cazul reorganizării unei întreprinderi, deși poate stabili și un cadru de lichidare a întreprinderii.

Legea germană privind procedura de insolvență este caracterizată și de principiul unității. Aceasta înseamnă că Legea privind reorganizarea și lichidarea (*Gesetz für Sanierung und Liquidation*) nu prevede proceduri separate. Atât lichidarea, cât și reorganizarea se pot desfășura prin procedura standard sau prin procedura planului de insolvență.

Pentru reorganizarea întreprinderii, se atrage atenția și asupra Legii privind cadrul de stabilizare și restructurare pentru întreprinderi (*Gesetz über den Stabilisierungs- und Restrukturierungsrahmen für Unternehmen* cunoscută și sub numele de *Unternehmensstabilisierungs- und -restrukturierungsgesetz* sau StaRUG), care a intrat în vigoare la 1 ianuarie 2021. StaRUG oferă o serie de instrumente concepute să permită unei întreprinderi aflate în dificultate, dar care nu este încă insolubilă sau supra-îndatorată, să fie reorganizată pe baza unui plan de restructurare acceptat de majoritatea creditorilor, fără a fi necesară o procedură de insolvență în conformitate cu InsO. Începând din 17 iulie 2022, a fost posibilă, de asemenea, desfășurarea publică a procedurilor în temeiul StaRUG la cerere, și anume publicarea pe un portal de restructurare, în conformitate cu articolele 84-86 din StaRUG, a informațiilor privind procedura, locul și ora ședințelor de judecată și a hotărârilor judecătorești. Prin urmare, acestea îndeplinesc, de asemenea, condițiile pentru procedurile de insolvență în sensul articolului 1 alineatul (1) din Regulamentul (UE) 2015/848 din 20 mai 2015 privind procedurile de insolvență („Regulamentul UE privind insolvența”).

Se poate deschide o procedură de insolvență cu privire la activele unei persoane juridice sau fizice, chiar dacă persoana respectivă nu desfășoară o activitate comercială sau o profesie liberală. Persoanele fizice care nu desfășoară o astfel de activitate sunt cunoscute drept "consumatori". Se poate deschide o procedură de insolvență și cu privire la activele unui parteneriat fără personalitate juridică³⁵ sau pentru un fond separat, precum o succesiune. Pentru persoanele juridice de drept public, se aplică dispoziția specială de la articolul 12 din InsO, care prevede că nu trebuie deschisă o procedură de insolvență cu privire la activele deținute de Guvernul federal sau de un *Land*³⁶.

Procedura de insolvență se deschide doar în baza unei cereri, și nu automat, de către orice organism public. Cererea poate fi depusă de debitor sau de un creditor.

Dacă se întrunesc condițiile, instanța competentă în materie de insolvență sau „instanța de insolvență” (*Insolvenzgericht*) pronunță o decizie de începere a procedurii, care se publică. Instanța publică anunțul pe pagina de internet. În decizia de a începe procedura, instanța le solicită creditorilor ordinari să își prezinte creanțele administratorului judiciar într-un anumit termen. Aceasta stabilește data unei reuniuni în care creditorii, în baza raportului administratorului judiciar, decid asupra modalității de

³⁵ de ex., o societate comercială în nume colectiv (*offene Handelsgesellschaft*) sau o societate în comandită (*Kommanditgesellschaft*)

³⁶ articolul 12 alineatul (1) punctul 1 din InsO

desfășurare a procedurii de insolvență și stabilesc o dată pentru o ședință de verificare în care se vor verifica creanțele prezentate³⁷.

Întrucât este posibil ca instanța de insolvență să aibă nevoie de timp pentru a verifica dacă se întrunesc condițiile pentru deschiderea procedurii, instanța ia inițial orice măsură provizorie necesară pentru a împiedica modificarea situației financiare a debitorului ce ar fi în detrimentul creditorilor în așteptarea deciziei cu privire la cerere³⁸. În practică, instanța numește un administrator judiciar provizoriu (*vorläufiger Insolvenzverwalter*), care poate avea „puteri limitate” sau „puteri depline”. Dacă este numit un administrator judiciar provizoriu „cu puteri limitate”, debitorul își păstrează dreptul de dispoziție, iar sarcinile individuale ale administratorului sunt stabilite de instanță, deși acestea nu pot depăși sarcinile unui administrator judiciar cu puteri depline³⁹. De exemplu, instanța poate dispune ca dreptul de dispoziție al debitorului să fie valabil doar cu aprobarea administratorului. Spre deosebire de numirea unui administrator judiciar provizoriu cu puteri depline, numirea unui administrator judiciar provizoriu cu puteri limitate nu conduce la întreruperea litigiilor pendinte⁴⁰. Un administrator judiciar provizoriu are „puteri depline” dacă instanța impune o interdicție generală prin care împiedică debitorul să facă vreo înstrăinare, astfel încât dreptul de administrare și de a dispune de bunurile debitorului îi revine administratorului⁴¹.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței (*Insolvenzmasse*) include activele deținute de debitor la data la care se începe procedura și cele dobândite recent de către acesta pe parcursul procedurii (și anume până la încetarea sau întreruperea procedurii). Masa bunurilor nu include drepturile strict personale ale debitorului și bunurile care nu pot face obiectul executării silite din moment ce acestea nu ar face nici obiectul procedurii individuale de executare. De exemplu, venitul obținut face parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței doar în măsura în care depășește nivelul minim de subzistență al debitorului. Activele eliberate de administratorul judiciar fac parte, de asemenea, din activele debitorului care nu pot face obiectul executării silite.

În dreptul german, în principiu, dreptul de a administra și de a dispune de activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței se poate transfera administratorului judiciar la deschiderea procedurii⁴², astfel că, de exemplu, administratorul judiciar este responsabil de constituirea unei garanții în favoarea creditorilor care acordă finanțare debitorului în posesie. Pentru tranzacțiile cu importanță deosebită, precum un contract de împrumut cu sarcini semnificative asupra masei bunurilor care face obiectul insolvenței, administratorul judiciar are nevoie de aprobarea adunării creditorilor sau a unui comitet desemnat al creditorilor⁴³. Angajamentele de creditare și alte elemente de pasiv încheiate de administratorul judiciar sunt obligații aferente masei bunurilor ce trebuie satisfăcute prioritar, și anume înaintea creditorilor ordinari. Astfel se asigură că, după deschiderea procedurii de

³⁷ articolul 29 alineatul (1) din InsO

³⁸ articolul 21 alineatul (1) prima teză din InsO

³⁹ articolul 22 alineatul (2) a doua teză din InsO

⁴⁰ Curtea Federală de Justiție, hotărârea din 21 iunie 1999 - II ZR 70/98 - alineatul 4

⁴¹ articolul 22 alineatul (1) prima teză din InsO

⁴² excepție: gestiunea cu debitorul în posesie (*Eigenverwaltung*), articolul 270 și următoarele din InsO

⁴³ articolul 160 din InsO

insolvență, partenerii contractuali sunt pregătiți să intre în relații comerciale cu debitorul insolvent.

Competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență

Deoarece regula prevede ca în momentul deschiderii procedurii de insolvență administratorul judiciar să își asume un rol important⁴⁴, în această etapă a procedurii instanța de insolvență are, practic, competențe de supraveghere și de gestiune⁴⁵. Odată deschisă procedura de insolvență, deciziile-cheie: valorificarea, lichidarea, reorganizarea și planul de insolvență, rămân în seama creditorilor. Totuși, instanța are competențe și atribuții speciale în etapa deschiderii procedurii. În cadrul acestei etape, instanța decide cu privire la deschiderea procedurii, la măsurile provizorii de protecție și la numirea unui administrator judiciar. Instanța este responsabilă și cu supravegherea administratorului judiciar. Aceasta supraveghează doar legalitatea acțiunilor administratorului judiciar, dar nu și oportunitatea lor și nu poate da instrucțiuni. Pentru celeritatea procedurii de insolvență, deciziile instanței de insolvență pot face obiectul unei căi de atac doar în cazul în care codul prevede o cale de atac imediată (*sofortige Beschwerde*)⁴⁶. Se poate introduce o cale de atac imediată direct la instanța de insolvență sau la instanța regională (*Landgericht*) superior ierarhică instanței de insolvență, în scris sau verbal la grefa instanței (*Geschäftsstelle*). Căile de atac imediate nu au efect suspensiv. Totuși, instanța sesizată cu o cale de atac sau instanța de insolvență poate dispune suspendarea provizorie a executării.

Administratorul judiciar are rolul principal în procedura de insolvență. Numai persoanele fizice autorizate pot fi numite administratori judiciari⁴⁷. În special avocații, contabilii sau consultanții fiscali sunt eligibili pentru numire. La deschiderea procedurii de insolvență, dreptul de administrare și de a dispune de bunurile debitorului îi revine administratorului judiciar⁴⁸. Administratorul judiciar are obligația de a exclude din activele identificate în deschiderea procedurii de insolvență elementele care nu reprezintă proprietatea debitorului. În plus, acesta trebuie să transfere elementele din activele debitorului ce formează activele debitorului conform răspunderii legale, dar care nu intraseră încă în activele debitorului la momentul deschiderii procedurii de insolvență. Activele debitorului identificate astfel constituie masa bunurilor care face obiectul insolvenței ce va fi valorificată de administratorul judiciar și din care vor fi despăgubiți creditorii. Alte sarcini ale administratorului judiciar sunt: plata salariilor către angajații debitorului insolvent; luarea unei decizii cu privire la continuarea sau încetarea litigiilor pendinte⁴⁹ și modalitatea de desfășurare a contractelor care nu au fost executate integral⁵⁰; întocmirea unei declarații cu activele și pasivele⁵¹; contestarea tranzacțiilor încheiate înainte de deschiderea procedurii de insolvență ce pot dezavantaja creditorii ordinari⁵².

⁴⁴ excepție: gestiunea cu debitorul în posesie

⁴⁵ a se vedea articolele 58 și 76 din InsO) (pe lângă prerogativele speciale, de exemplu în procedura privind planul de insolvență sau în contextul unei gestiuni cu debitorul în posesie)

⁴⁶ a se vedea articolul 6 alineatul (1) din InsO

⁴⁷ [articolul 56 alineatul (1) prima teză din InsO]

⁴⁸ articolul 80 alineatul (1) din InsO

⁴⁹ articolul 85 și următoarele din InsO

⁵⁰ articolul 103 și următoarele din InsO

⁵¹ articolul 153 alineatul (1) prima teză din InsO

⁵² articolul 129 și următoarele din InsO

Administratorul judiciar face obiectul supravegherii de către instanța de insolvență⁵³. Dacă este instituit un comitet al creditorilor, acesta sprijină și monitorizează modalitatea în care administratorul judiciar își execută îndatoririle⁵⁴.

La deschiderea procedurii de insolvență, după ce administratorul judiciar a fost investit cu dreptul de a dispune de bunurile debitorului, în principiu, administratorul poate să dispună liber de toate activele care constituie masa bunurilor ce face obiectul insolvenței. Există limitări privind tranzacțiile de o importanță deosebită, precum vânzarea întreprinderii sau a întregului stoc de active. Aceste tranzacții de o importanță deosebită necesită aprobarea adunării creditorilor sau a comitetului creditorilor. Totuși, încălcarea condiției de obținere a acordului nu are efecte asupra terților, ci atrage doar răspunderea administratorului. Administratorul trebuie să respecte și decizia adunării creditorilor privind lichidarea întreprinderii sau continuarea activității⁵⁵.

Dacă administratorul judiciar încalcă obligațiile ce îi revin conform Codului insolvenței, acesta este răspunzător de daunele provocate tuturor părților implicate în procedură⁵⁶. Articolul 60 alineatul (1) din cod prevede următoarele: „Administratorul judiciar este răspunzător de despăgubirea daunelor atrase de orice parte la procedură în cazul încălcării sarcinilor ce îi revin conform prezentului cod. Acesta va da dovadă de atenția ce se așteaptă de la un administrator judiciar cu comportament corespunzător și diligent.”

Administratorul judiciar are dreptul la remunerare pentru exercitarea funcției sale și la rambursarea cheltuielilor aplicabile⁵⁷. Remunerarea este reglementată de Regulamentul privind remunerarea aferent Legii privind insolvența (*Insolvenzrechtsvergütungsverordnung* - InsVV) și se stabilește conform valorii masei bunurilor care face obiectul insolvenței de la momentul închiderii procedurii de insolvență. Regulamentul prevede onorarii standard progresive care, totuși, pot crește în funcție de amploarea și dificultatea atribuțiilor administratorului judiciar.

Chiar și după deschiderea procedurii de insolvență, debitorul față de care se prezintă creanțele creditorilor ordinari rămâne proprietarul activelor care urmează să fie valorificate⁵⁸. În principiu, acesta este răspunzător de toate activele sale. Totuși, dreptul de administrare și de a dispune de activele care fac obiectul procedurii de insolvență îi revine administratorului judiciar. La cererea debitorului, hotărârea instanței de deschidere a procedurii poate dispune și gestiunea cu debitorul în posesie conform articolului 270 și următoarelor din InsO. Debitorul trebuie să atașeze la cererea sa un plan de gestionare a debitorului în posesie, ale cărui detalii sunt prevăzute la articolul 270a din InsO. Hotărârea se acordă dacă planul de gestionare a debitorului în posesie este coerent și complet și nu se cunosc circumstanțe care sugerează că planul de gestionare a debitorului în posesie se bazează, în privințe esențiale, pe fapte incorecte⁵⁹. În plus, nu se poate aplica niciunul dintre motivele rezilierii acordului

⁵³ articolul 58 alineatul (1) din InsO

⁵⁴ articolul 69 prima teză din InsO

⁵⁵ articolele 157 și 159 din InsO

⁵⁶ articolul 60 alineatul (1) din InsO

⁵⁷ articolul 63 alineatul (1) prima teză din InsO

⁵⁸ articolele 38 și 39 din InsO

⁵⁹ articolele 270b alineatul (1) și 270f alineatul (1) din InsO

provizoriu de gestionare a debitorului în posesie prevăzute la articolul 270e⁶⁰. În principiu, se aplică și în acest caz prevederile generale ale legislației în domeniul insolvenței⁶¹. Totuși, în cazul administrării cu debitorul în posesie, debitorul își păstrează dreptul de a administra și de a dispune de activele sale, drept pe care îl exercită sub monitorizarea unui supraveghetor (*Sachverwalter*) desemnat de instanță⁶². În cazul administrării cu debitorul în posesie, de regulă, autoritatea îi revine administratorului judiciar și este împărțită între debitor și supraveghetor.

Deschiderea procedurii de insolvență duce la apariția unui număr mare de obligații pentru debitor de a furniza informații și de a coopera. Totuși, în același timp, debitorul are dreptul de a participa la procedură.

Efectele insolvenței asupra contractelor în curs ale debitorului

Efectele procedurii de insolvență asupra contractelor în derulare sunt reglementate în dreptul german de articolul 103 și următoarele din InsO. În principiu, la deschiderea procedurii de insolvență, relațiile contractuale existente pot înceta ori pot continua sau administratorul judiciar poate alege între executare și reziliere.

Pentru anumite tranzacții, efectele procedurii de insolvență sunt reglementate explicit în lege⁶³. De exemplu, comenzile, contractele de lucrări sau prestări servicii sau autorizările date pentru a acționa în legătură cu activele care fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței expiră la deschiderea procedurii de insolvență în timp ce contractele încheiate de debitori pentru contractele de muncă sau închirierea bunurilor continuă să existe și să aibă efecte asupra masei bunurilor care face obiectul insolvenței.

Pentru contractele care nu au fost executate sau care au fost executate parțial de către debitor și de cealaltă parte, articolul 103 alineatul (1) din InsO îi permite administratorului judiciar să aleagă între executarea sau neexecutarea contractului. Dacă administratorul judiciar decide executarea contractului în contul masei bunurilor care face obiectul insolvenței, cererea reconvențională a creditorului trebuie satisfăcută cu prioritate, deoarece reprezintă o datorie aplicabilă masei bunurilor care face obiectul insolvenței conform articolului 55 alineatul (1) punctul 2 din InsO. Dacă nu decide executarea contractului, administratorul judiciar nu mai poate avea nicio pretenție în temeiul acestuia. Creditorii își pot înainta cererea pentru acordarea de despăgubiri în cazul neexecutării doar în calitate de creditor ordinar, înregistrându-și cererea în tabelul cu creanțe⁶⁴. Dacă administratorul judiciar nu face o alegere, partenerul contractual îi poate solicita acest lucru. În acest caz, administratorul trebuie să declare fără întârziere dacă intenționează sau nu să solicite executarea contractului. Dacă nu respectă această obligație, administratorul nu mai poate insista cu privire la executarea contractului. Pentru servicii financiare și tranzacții la termen, codul exclude dreptul de alegere al administratorului⁶⁵.

⁶⁰ articolul 270b alineatul (1) din InsO

⁶¹ articolul 270 alineatul (1) a doua teză din InsO

⁶² articolul 270 alineatul (1) prima teză din InsO

⁶³ articolele 103-118 din InsO

⁶⁴ articolul 103 alineatul (2) prima teză din InsO

⁶⁵ articolul 104 din InsO

Dacă articolele 103-118 din InsO nu reglementează în mod specific relația contractuală, contractul continuă chiar și după deschiderea procedurii de insolvență.

Fiabilitatea clauzelor rezolutorii din contracte este o chestiune controversată. Punctul de plecare este prevederea de la articolul 119 din InsO conform căreia contractele ce exclud sau limitează aplicarea articolului 103 și următoarelor în avans sunt nule. Conform acestei prevederi, sunt permise clauzele rezolutorii ce nu depind de insolvență, care nu sunt corelate cu deschiderea procedurii de insolvență sau cu înregistrarea cererilor, dar sunt corelate, de exemplu, cu nerespectarea obligației de plată de către debitor. Cu toate acestea, clauzele rezolutorii care depind de insolvență sunt problematice - în special în contextul hotărârii Curții Federale de Justiție (*Bundesgerichtshof*) din 15 noiembrie 2012 (IX ZR 169, 11, BGHZ 195, 348). În hotărârea în cauză, curtea a reținut drept nulă o clauză rezolatorie dintr-un contract de furnizare a energiei electrice care depindea de insolvență. Cu toate acestea, curtea a reținut că clauzele rezolutorii ce depind de insolvență nu erau nule per se: clauzele rezolutorii ce corespund unei posibilități de anulare prevăzute în lege sunt permise. Astfel, aspectele legate de evaluarea clauzelor rezolutorii ce depind de insolvență nu s-a stabilit definitiv încă. Articolul 104 alineatele (3) și (4) din InsO prevede norme speciale în ceea ce privește clauzele contractuale de soluționare aplicabile serviciilor financiare și tranzacțiilor cu dată fixă.

Dacă debitorul și creditorul au convenit efectiv asupra interdicției de cesiune conform normelor de drept comun, această prevedere are efecte și asupra administratorului judiciar. Totuși, în tranzacțiile comerciale, adesea o astfel de interdicție de cesiune nu este eficace deoarece, chiar dacă s-a convenit contractual asupra interdicției de cesiune, se poate cesiona o obligație pecuniară dacă debitorul și creditorul sunt comercianți⁶⁶.

Participarea creditorilor la procedura de insolvență

Codul insolvenței le acordă creditorilor un nivel considerabil de influență asupra procedurii de insolvență. Creditorii își exercită drepturile prin adunarea creditorilor (*Gläubigerversammlung*, articolul 74 și următoarele din InsO) sau prin comitetul creditorilor (*Gläubigerausschuss*) care poate fi instituit, opțional, de adunarea creditorilor⁶⁷. Adunarea creditorilor este organismul principal prin care creditorii iau decizii, iar comitetul creditorilor este un organism prin care aceștia își exercită controlul. Instanța de insolvență convoacă adunarea creditorilor și o prezidează. Toți creditorii privilegiați, toți creditorii ordinari, administratorul judiciar, membrii comitetului creditorilor și debitorul au dreptul de a participa la adunarea creditorilor. Deciziile adunării creditorilor se adoptă întotdeauna prin majoritate simplă, majoritatea nefiind determinată de numărul de voturi, ci de suma creanțelor deținute de creditorii cu drept de vot. Dacă o întreprindere depășește anumite criterii privind dimensiunea, instanța de insolvență trebuie să numească un comitet provizoriu al creditorilor chiar înainte de deschiderea procedurii de insolvență⁶⁸. Acest comitet este implicat în numirea

⁶⁶ articolul 354a alineatul (1) din Codul comercial (*Handelsgesetzbuch*– „HGB”)

⁶⁷ articolul 68 și următoarele din InsO

⁶⁸ articolul 22a din InsO

administratorului judiciar și are un rol important în decizia ce dispune administrarea cu debitorul în posesie⁶⁹.

Importanța adunării creditorilor reiese din faptul că aceasta decide modalitatea de desfășurare a procedurii și în special modalitatea de valorificare a activelor debitorului. Alte sarcini ale adunării creditorilor sunt:

- alegerea unui alt administrator judiciar;
- supravegherea administratorului judiciar;
- decizia de a înceta sau de a continua funcționarea întreprinderii;
- aprobarea anumitor tranzacții de importanță deosebită încheiate de către administratorul judiciar.

Înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor

Creanțele trebuie depuse în scris la administratorul judiciar în termenul prevăzut de instanța de insolvență în decizia de deschidere a procedurii, specificând cauza și valoarea creanței, împreună cu copiile documentelor justificative aferente creanței. Totuși, creanțele vor fi luate în considerare și în cazul depunerii după termenul-limită⁷⁰. Trebuie depuse toate creanțele legate de insolvență indiferent dacă relația juridică principală este reglementată de dreptul civil sau de dreptul public (de ex., obligațiile fiscale).

Creditorilor străini li se aplică următoarele dispoziții speciale: Articolul 55 din Regulamentul UE privind insolvența permite creditorilor străini să depună cereri de admitere a creanțelor lor utilizând un formular-tip de depunere a cererii. Cererile de admitere a creanțelor pot fi depuse în orice limbă oficială a instituțiilor Uniunii. Totuși, creditorilor li se poate solicita traducerea în limba oficială a statului membru în care se deschide procedura sau într-o altă limbă pe care statul membru respectiv a indicat că o acceptă. În principiu, cererile de admitere a creanțelor trebuie depuse în termenul prevăzut de legea statului în care s-a deschis procedura. În cazul creditorilor străini, acest termen este de minimum 30 de zile de la publicarea deschiderii procedurii de insolvență în registrul de insolvență al statului în care se deschide procedura.

Administratorul judiciar trebuie să noteze toate creanțele corect înregistrate într-un tabel de creanțe (*Tabelle*). Nu se verifică în acest moment conținutul cererii de admitere a creanțelor. Creanțele se verifică doar în ședința de verificare a instanței de insolvență, stabilindu-se valoarea și rangul acestora⁷¹. Dacă administratorul judiciar sau un creditor ordinar nu ridică obiecții față de creanță în cadrul ședinței de verificare sau dacă se respinge vreo obiecție ridicată, creanța este considerată admisă, iar creditorul își va primi dividendul din încasările aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței. O obiecție ridicată de debitor nu afectează stabilirea creanței⁷², însă, după încetarea procedurii de insolvență, creditorii ordinari nu vor putea executa restul creanțelor lor în baza înregistrării în tabel și vor trebui să introducă o acțiune separată împotriva debitorului⁷³.

⁶⁹ articolul 56a și articolul 270b alineatul (3) din InsO

⁷⁰ articolul 177 din InsO

⁷¹ articolul 176 prima teză din InsO

⁷² articolul 178 alineatul (1) a doua teză din InsO

⁷³ articolul 201 alineatul (2) prima teză din InsO

Pe de altă parte, dacă la ședința de verificare administratorul judiciar sau un alt creditor ordinar ridică o obiecție, creditorul poate introduce o acțiune de admisibilitate împotriva părții contestate⁷⁴. Înainte de orice distribuire a încasărilor, administratorul judiciar trebuie să întocmească o listă de distribuție (*Verteilungsverzeichnis*). Hotărârile care stabilesc o creanță sau care admit o obiecție nu au efecte doar *inter partes*, ci și față de administratorul judiciar și de toți creditorii ordinari⁷⁵.

Creditorii ordinari care nu și-au înregistrat creanța spre includere în tabel nu pot participa la distribuirea veniturilor încasate din valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței și nu își pot executa creanța în niciun alt mod. Creanțele de plată formulate împotriva administratorului judiciar sunt respinse ca inadmisibile.

Distribuția veniturilor încasate în urma valorificării activelor

Cu excepția cazului în care planul de insolvență prevede altfel, administratorul judiciar valorifică activele ce aparțin masei bunurilor care face obiectul insolvenței pentru a transforma masa bunurilor în bani care vor fi distribuiți creditorilor. Administratorul decide, în mod discreționar, cum să valorifice activele, în vederea maximizării încasărilor. Printre posibilitățile avute la dispoziție se numără vânzarea integrală a întreprinderii debitorului ori a instalațiilor individuale sau sciziunea întreprinderii și vânzarea separată a activelor individuale.

Înainte ca veniturile încasate din valorificare să poată fi distribuite către creditorii ordinari, mai întâi trebuie satisfăcute creanțele creditorilor garantați și ale creditorilor cu pretenții asupra masei bunurilor care face obiectul insolvenței. Distribuția veniturilor încasate respectă lista de distribuție⁷⁶ întocmită de administratorul judiciar pe baza tabelului de creanțe. Lista trebuie să conțină toate creanțele de insolvență ce trebuie luate în considerare la distribuire. Încasările sunt distribuite apoi în rândul creditorilor proporțional cu valoarea creanțelor acestora. Creditorii ordinari subordonați se situează în spatele creditorilor ordinari. Aceștia sunt despăgubiți doar dacă toți ceilalți creditori ordinari au fost despăgubiți integral. Deoarece șansele lor de satisfacere sunt reduse, aceștia trebuie să își înregistreze creanțele doar dacă instanța de insolvență le solicită acest lucru⁷⁷.

De regulă, distribuția nu este amânată până ce valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței s-a încheiat. Din contră, imediat ce există o sumă în numerar suficientă în masa bunurilor care face obiectul insolvenței, se efectuează plăți în avans⁷⁸. După ce valorificarea s-a încheiat, are loc distribuția finală. Aceasta necesită aprobarea instanței de insolvență. În cazul în care se pot satisface integral creanțele tuturor creditorilor ordinari (inclusiv ale creditorilor subordonați) (ceea ce rar se întâmplă în practică), administratorul transferă excedentul rămas debitorului.

⁷⁴ articolul 179 alineatul (1) din InsO

⁷⁵ articolul 183 alineatul (1) din InsO

⁷⁶ articolul 188 din InsO

⁷⁷ articolul 174 alineatul (3) din InsO

⁷⁸ articolul 187 alineatul (2) prima teză din InsO

Condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență

Procedura standard

După realizarea distribuirii finale, procedura de insolvență trebuie închisă și se publică decizia de închidere. La închiderea procedurii de insolvență, dreptul de administrare și de a dispune de bunurile afectate de insolvență îi revine din nou debitorului.

După închiderea procedurii de insolvență, în principiu, creditorii ordinari pot executa creanțele reziduale față de debitor fără restricții, din moment ce creanța este stinsă doar cu valoarea dividendului plătit. Pentru executarea cotei nesatisfăcute din creanță, articolul 201 alineatul (2) din InsO prevede că creditorii ordinari își pot executa creanțele față de debitor în baza legală a înregistrării în tabel, asemenea executării unei hotărâri, cu condiția ca respectivele creanțe să fi fost stabilite și să nu fi fost contestate de debitor în cadrul ședinței de verificare. Pe de altă parte, se poate deduce din același articol 201 alineatul (2) din InsO că în alte cazuri creditorii trebuie să execute creanța față de debitor introducând o acțiune în justiție.

Se aplică o excepție în cazul persoanelor fizice. Acestea au opțiunea de a solicita o stingere a datoriei reziduale⁷⁹. Stingerea unei datorii reziduale se acordă, în general, după o perioadă de bună conduită de 3 ani, în care debitorul trebuie să transfere tot venitul disponibil spre sechestru unui administrator fiduciar (*Treuhänder*). Stingerea are efecte obligatorii față de toți creditorii ordinari, inclusiv față de cei care nu și-au înregistrat creanțele⁸⁰. Aceasta înseamnă că creditorilor ordinari li se interzice definitiv să își execute creanțele față de debitor⁸¹.

Procedura planului de insolvență

Procedura planului de insolvență le permite creditorilor garantați și creditorilor ordinari să decidă ei înșiși cu privire la valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței, distribuirea acesteia în rândul creditorilor, desfășurarea procedurii și răspunderea debitorului după închiderea procedurii de insolvență. Acest lucru este stabilit într-un plan de insolvență, prin derogare de la prevederile Codului insolvenței. Reorganizarea și planul de insolvență nu reprezintă același lucru. Un plan de insolvență joacă un rol esențial în reorganizarea unei întreprinderi, dar poate fi și baza lichidării întreprinderii și, de exemplu, poate include dispoziții cu privire la valorificarea masei bunurilor care face obiectul insolvenței și distribuirea acesteia către părțile implicate prin derogare de la prevederile Codului insolvenței.

Odată ce confirmarea planului de insolvență nu mai poate fi contestată, iar planul nu prevede altfel, instanța de insolvență închide procedura de insolvență. Dreptul de a dispune de bunurile debitorului îi revine din nou debitorului. Efectele prevăzute de partea organizațională a planului devin obligatorii pentru și față de toate părțile implicate, indiferent dacă acestea și-au înscris creanțele sau au obiectat față de planul de insolvență în calitate de părți interesate⁸². Aceasta înseamnă că o renunțare, o suspendare sau o altă acțiune similară prevăzută de planul de insolvență intră în

⁷⁹ *Restschuldbefreiung*, articolul 201 alineatul 3

⁸⁰ articolul 301 alineatul (1) din InsO

⁸¹ excepție: creanțele prevăzute la articolul 302 din InsO care sunt excluse de la acordarea stingerii datoriei reziduale

⁸² articolul 254b din InsO

vigoare *ipso jure*, fără a fi nevoie de o declarație separată de intenție. Planul de insolvență nu afectează, în principiu, drepturile creditorilor ordinari față de terți.

Pentru a se asigura că debitorul respectă obligațiile ce îi revin conform planului de insolvență, planul poate să prevadă monitorizarea debitorului de către administratorul judiciar. În timpul perioadei de monitorizare, administratorul judiciar trebuie să raporteze anual instanței și comitetului creditorilor, dacă s-a numit un astfel de comitet, cu privire la situația actuală și la posibilitatea viitoare de îndeplinire a planului de insolvență⁸³.

Indiferent dacă s-a dispus sau nu această monitorizare, „clauza de reaplicare” (*Wiederauflebensklausel*) prevăzută de articolul 255 din InsO există pentru a asigura respectarea planului de către debitor.

Dacă planul de insolvență este baza unei reorganizări a întreprinderii, este adesea nevoie de împrumuturi pentru funcționare. Pentru a proteja finanțatorii, partea organizațională a planului de insolvență poate impune un plafon al împrumuturilor. Cu condiția ca creanța noului finanțator să rămână sub plafon, ca urmare a acordului privind acest plafon, creditorii ordinari se clasează după noul finanțator în orice procedură nouă de insolvență.

Procedura planului de insolvență îi permite debitorului să obțină stingerea unei datorii reziduale indiferent de procedura de stingere descrisă mai sus. Cu excepția cazului în care planul de insolvență prevede altfel, codul prevede că debitorii sunt degrevați de datoriile lor reziduale față de creditori dacă îi despăgubesc conform celor prevăzute în planul de insolvență⁸⁴.

Conform legislației germane, costurile procedurii de insolvență se plătesc în avans din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și au prioritate față de creanțele creditorilor ordinari ca obligații aferente masei bunurilor care face obiectul insolvenței⁸⁵. În conformitate cu articolul 54 din InsO, costurile procedurii de insolvență includ taxele judiciare cu privire la procedură, remunerația cuvenită și cheltuielile atrase de administratorul judiciar provizoriu, de către administratorul judiciar și de către membrii comitetului creditorilor.

Proceduri de insolvență aplicabile consumatorilor

Procedurile de insolvență aplicabile consumatorilor (*Verbraucherinsolvenzverfahren*) se aplică persoanelor fizice care nu desfășoară și nu au desfășurat o activitate economică independentă sau celor care au desfășurat o activitate economică independentă, dar a căror situație financiară este simplă și față de care nu există creanțe asociate relațiilor de muncă⁸⁶. Spre deosebire de procedura standard de insolvență, accentul nu se pune pe valorificarea activelor, ci pe stingerea datoriei consumatorului.

Procedura diferă de cea standard în principal când cererea este depusă de debitor individual sau împreună cu alții. În acest caz, decizia de a deschide procedura de insolvență este precedată de o etapă extrajudiciară cu scopul ajungerii la un acord cu

⁸³ articolul 261 alineatul (2) prima teză din InsO

⁸⁴ articolul 227 alineatul (1) din InsO

⁸⁵ articolul 53 din InsO

⁸⁶ articolul 304 alineatul (1) prima teză din InsO

creditorii cu privire la achitarea datoriei, în baza unui plan⁸⁷. Dacă nu se ajunge la un acord extrajudiciar, debitorul poate depune o cerere de deschidere a procedurii de insolvență.

Urmează o etapă în care se suspendă procedura de deschidere, iar instanța de insolvență le oferă creditorilor posibilitatea de a ajunge la un acord cu debitorul cu privire la un plan de stingere a datoriei (*Schuldenbereinigungsplan*). Dacă se concretizează planul de stingere a datoriei, creanțele creditorilor sunt reglementate doar de planul respectiv, executoriu asemenea unei hotărâri pronunțate în instanță (*Prozessvergleich*)⁸⁸. Cererile de deschidere a procedurii de insolvență și de stingere a datoriei reziduale vor fi considerate retrase⁸⁹. Dacă nu se ajunge la un acord cu privire la un plan de stingere a datoriei, se reia deschiderea procedurii.

Grecia

Procedura de insolvență poate fi introdusă împotriva comercianților, entităților și asociațiilor cu personalitate juridică care urmăresc un obiectiv economic. Legea care reglementează domeniul în Grecia este Legea 4738/2020 privind soluționarea datoriilor și a doua șansă și alte dispoziții.

Pentru a deschide procedura, trebuie depusă o cerere de către debitorul însuși, de către un creditor cu un interes juridic sau de către procurorul de pe lângă instanța de prim grad de jurisdicție (*eisangeléas protodikón*) dacă există considerente de interes public. Condițiile pentru deschiderea procedurii: (a) în cazul în care solicitantul este un creditor, debitorul trebuie să fi încetat plățile; (b) în cazul în care solicitantul este debitorul, este suficientă probabilitatea ca acesta să fie în imposibilitate de plată a datoriilor. Instanța stabilește data încetării plăților, care nu poate fi anterioară cu mai mult de doi ani datei de publicare a hotărârii. La cererea unei persoane cu un interes juridic, judecătorul din instanța competentă poate dispune orice măsură considerată necesară pentru prevenirea modificării activelor debitorului în detrimentul creditorilor. Astfel de măsuri încetează să se aplice automat odată cu pronunțarea hotărârii de declarare a insolvenței.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței (*ptocheutikí periousía*) include toate activele deținute de debitor, indiferent de locul în care sunt situate, la data declarării insolvenței. Aceasta nu include (a) activele care nu pot fi urmărite silit, și anume elementele care sunt absolut necesare pentru subzistența debitorului și a familiei sale și elementele de care debitorul are nevoie pentru a lucra în vederea întreținerii sale, sau (b) activele excluse prin dispoziții legale specifice. Aceasta nu include nici activele dobândite de debitor după declararea insolvenței.

⁸⁷ articolul 305 alineatul (1) punctul 1 din InsO

⁸⁸ articolul 308 alineatul (1) a doua teză din InsO

⁸⁹ articolul 308 alineatul (2) din InsO

Competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență

Cu aplicabilitate de la declararea insolvenței, debitorul este lipsit în mod automat de dreptul de a gestiona, și anume de a administra și dispune de activele sale. Orice act de gestiune desfășurat de debitor fără acordul administratorului (*sýndikos*) este neexecutoriu. Activele vor fi gestionate de către administrator. Debitorul își poate asuma gestionarea propriilor active doar în situații excepționale, prevăzute de lege. Administratorul numit trebuie să fie un avocat cu o experiență minimă de cinci ani. Activitatea administratorului este supravegheată de către judecătorul-raportor (*eisigitís dikastís*). Unele activități ale administratorului necesită acordul instanței care soluționează cazul de insolvență („instanța com petentă în materie de insolvență”, *ptocheutikó dikastírio*). Instanța competentă în materie de insolvență acționează în calitate de supraveghetor final responsabil cu conducerea procedurii de insolvență.

Declararea insolvenței nu afectează dreptul creditorului de a invoca o compensare față de o cerere formulată de debitor, cu condiția întrunirii condițiilor de compensare înainte de declararea insolvenței. Orice interdicție de compensare se aplică și insolvenței.

Efectele insolvenței asupra contractelor și proceselor în curs ale debitorului

Contractele bilaterale aflate în derulare la data declarării insolvenței și la care debitorul este parte rămân în vigoare, cu excepția cazului în care Codul insolvenței prevede altfel. Cu acordul judecătorului-raportor, administratorul are dreptul de a executa orice contract aflat în derulare și de a le solicita contrapărților să îl execute. Contractele de durată vor rămâne în vigoare, cu excepția cazului în care legea prevede altfel. Contractele financiare se exclud. Prevederile legislației în domeniul insolvenței nu afectează dreptul de reziliere conform legii sau contractului. Declararea insolvenței asigură temeiul pentru rezilierea contractelor de natură personală la care debitorul este parte. Administratorul poate transfera o relație contractuală la care debitorul este contraparte către un terț. Raportul de muncă încetează la declararea insolvenței.

Efectele insolvenței asupra acțiunilor intentate de creditori individuali și asupra contractelor și proceselor în curs ale debitorului

La declararea insolvenței, toate procedurile introduse de către creditorii individuali împotriva debitorului pentru satisfacerea sau îndeplinirea creanțelor ce fac obiectul insolvenței se suspendă automat, fără a aduce atingere prevederilor aplicabile creditorilor garantați pentru care suspendarea nu se aplică garanțiilor constituite pentru masa bunurilor. Totuși, acestor creditori li se poate aplica o suspendare de câteva luni, în anumite condiții. Mai exact, la declararea insolvenței, se interzic următoarele acțiuni: continuarea executării, introducerea de acțiuni în executare sau declarare, continuarea unor astfel de litigii, introducerea sau judecarea unor căi de atac și emiterea actelor de natură administrativă sau fiscală ori executarea acestora cu privire la masa bunurilor.

Litigiile pendinte la data declarării insolvenței vor fi continuate de administrator dacă debitorul are calitatea de creditor în cadrul acestora. Dacă este debitor, litigiile se suspendă și se respectă procedura de înscriere și verificare.

Participarea creditorilor la procedura de insolvență

Creditorii trebuie să își înregistreze creanțele împotriva debitorului în registrul de insolvență (*grammatéas ton ptocheúseon*). Toți creditorii, indiferent de privilegii sau garanții, inclusiv cei ale căror creanțe sunt condiționale, formează adunarea creditorilor (*synéleusi ton pistotón*). Prima reuniune se convoacă prin hotărârea de declarare a insolvenței. Adunarea poate alege un comitet al creditorilor (*epitropí pistotón*) format din trei membri care, la rândul său, poate numi un reprezentant comun pentru toți membrii. Comitetul creditorilor format din trei membri va monitoriza desfășurarea procedurii de insolvență.

Modul în care practicianul în insolvență dispune de activele care fac parte din patrimoniu

La finalizarea inventarului cu bunurile mobile și imobile ale debitorului, administratorul poate consulta judecătorul-raportor și îi poate cere acordul de a vinde bunurile sau elementele mobile incluse în masa bunurilor, însă doar pentru a acoperi nevoile curente. Doar la finalizarea verificării creditorilor și cu condiția să nu se accepte sau să se ratifice un plan de reorganizare a societății ori dacă această acceptare sau ratificare se anulează, administratorul poate lichida activele debitorului și poate distribui veniturile încasate către creditorii dispunând fie de întreprindere în întregime, fie de activele sale în mod individual. Se poate dispune de bunurile imobile ale debitorului doar cu consimțământul instanței competente în materie de insolvență acordat la cererea administratorului și în urma unui raport din partea judecătorului-raportor.

Activele ce fac parte din masa bunurilor care face obiectul insolvenței. Regimul activelor dobândite de debitor după deschiderea procedurii de insolvență

Toți creditorii debitorului își pot înregistra creanțele și documentele în registrul de insolvență indiferent dacă aceste creanțe sunt preferențiale și indiferent dacă sunt garantate. Creditorii incluși în procedura de insolvență sunt cei care, la data declarării insolvenței, au o creanță monetară contractuală împotriva debitorului care există deja și care se poate urmări în instanță. Nu se pot înregistra creanțe apărute după deschiderea procedurii de insolvență. Cheltuielile de judecată ale administratorului, costurile atrase de gestionarea masei bunurilor, remunerația administratorului și oricare alte creanțe raportate direct la masa bunurilor (*omadiká pistómata*) se scad în avans, după decizia de lichidare a masei bunurilor, și sunt satisfăcute înainte de clasificarea creditorilor debitorului.

Înregistrarea, verificarea și admiterea creanțelor

Creanțele trebuie înregistrate în scris în registrul de insolvență, specificându-se tipul, cauza, data apariției etc. în decurs de o lună de la data publicării hotărârii ce declară insolvența în Buletinul notificărilor judiciare al fondului avocaților. După expirarea termenului-limită de înregistrare, creditorul mai poate introduce un act de opoziție (*anakopí*) solicitând verificarea creanței sale de către instanța competentă în materie de insolvență. Pentru verificare se aplică următoarele: (a) verificarea este realizată de către administrator în prezența judecătorului-raportor la trei zile după expirarea termenului-limită stabilit pentru înregistrarea creanțelor; (b) un creditor a cărui creanță este verificată poate participa la verificare fie personal, fie printr-un terț autorizat în mod corespunzător; (c) verificarea se realizează prin compararea documentelor creditorului

cu evidențele și documentele debitorului; (d) judecătorul-raportor întocmește un raport al verificării creditorilor; (e) în cazul în care există îndoieli, judecătorul-raportor decide cu privire la admiterea creanței și o poate admite provizoriu; (f) în timpul verificării, se pot ridica obiecții de către debitor, administrator și creditorii ale căror creanțe au fost acceptate deja. Nu există o pagină de internet specială cu formularele specifice pentru procedura de mai sus. Totuși, există formulare specifice disponibile la registrul de insolvență din cadrul instanței de prim grad de jurisdicție (*protodikeío*).

Distribuirea veniturilor încasate în urma valorificării activelor

Odată luată decizia de lichidare a masei bunurilor, fără întârzieri nejustificate, administratorul întocmește o listă de distribuire și o transmite judecătorului-raportor. Acesta din urmă va declara lista executorie și va solicita trimiterea acesteia prin poștă la biroul său. Distribuirea va ține cont de următoarele privilegii generale: (i) creanțele ce rezultă din toate tipurile de finanțări acordate pentru continuarea activității debitorului; (ii) creanțele pentru tratamentul medical și cheltuielile de înmormântare ale debitorului; (iii) creanțele pentru asigurarea hranei necesare; (iv) creanțele angajaților cu privire la raportul lor de muncă, onorariile avocațiale; (v) creanțele fermierilor; (vi) creanțele statului elen și ale autorităților locale; (vii) creanțele în numele fondului de garantare (*synengyitikó*) și privilegiile specifice ale creditorilor, și anume creanțele privilegiate cu privire la un bun mobil sau imobil al debitorului sau asupra unei sume de bani. Dacă se suprapun privilegiile în cazul încasărilor rezultate din înstrăinarea unui bun sau a unei sume de bani, se aplică *mutatis mutandis* prevederile corespunzătoare ale Codului de procedură civilă.

Condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență

Debitorul sau administratorul poate transmite instanței competente în materie de insolvență un plan de reorganizare. Acesta trebuie să includă informații despre situația financiară a debitorului și soluția propusă de satisfacere a creditorilor, o descriere a măsurilor ce se vor întreprinde, precum schimbări organizaționale și planuri de afaceri, crearea de drepturi și clasificarea generală a fiecărui creditor etc. Instanța competentă în materie de insolvență va efectua automat o examinare preliminară a planului în decurs de 20 de zile de la depunere, putându-l respinge pe baza unor motive întemeiate prevăzute în lege. În cazul în care instanța nu respinge planul, aceasta stabilește un termen-limită de minimum *trei luni* pentru acceptarea sau respingerea sa de către creditorii și o dată la care creditorii trebuie să se reunească. Deliberarea și votul cu privire la plan au loc în prezența judecătorului-raportor. Planul se acceptă prin majoritate specială. Planul de reorganizare acceptat de către creditorii este trimis instanței spre ratificare. După pronunțarea unei hotărâri definitive cu privire la aprobarea planului, acesta devine obligatoriu pentru toți creditorii, indiferent de rangul acestora și dacă și-au înregistrat sau nu creanțele. Procedura de insolvență se încheie. Creditorii pot introduce acțiuni în mod individual.

La declararea închiderii procedurii de insolvență, depozitarea debitorului încetează, debitorul reia administrarea activelor sale și creditorii pot introduce acțiuni în mod individual. Mai exact, procedura de insolvență încetează la momentul lichidării activelor, iar administratorul va trimite un raport în decurs de o lună. Costurile și cheltuielile aferente procedurii de insolvență se rețin din masa bunurilor.

Orice acțiune a debitorului din perioada cuprinsă între încetarea plăților și declararea insolvenței („perioada suspectă”, *ýpopti períodos*) în detrimentul masei generale a creditorilor poate fi revocată (acțiune ce poate face obiectul revocării, *práxeis dynitikís anáklisis*) sau trebuie revocată (acțiune ce face obiectul revocării obligatorii, *práxeis ypochreotikís anáklisis*) sub rezerva termenelor și condițiilor stipulate în legea insolvenței. Administratorul sau, sub rezerva anumitor condiții, creditorul poate introduce în instanța competentă în materie de insolvență o acțiune având ca obiect revocarea. Oricine a dobândit activele debitorului în baza unei acțiuni revocate trebuie să le restituie în masa bunurilor.

Italia

Procedura de insolvență⁹⁰ se poate deschide împotriva agenților economici (persoane fizice sau societăți) cu condiția ca aceștia să aibă, după caz:

- a) active de 300 000,00 EUR sau mai mari în ultimii trei ani anteriori cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau a concordatului sau
- b) un venit anual brut de 200 000,00 EUR sau mai mare în fiecare din ultimii trei ani anteriori cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau a concordatului sau
- c) datorii totale (la data cererii de deschidere a procedurii de insolvență sau a concordatului) de 500 000,00 EUR sau mai mari (indiferent de data la care au apărut).

Deschiderea unei proceduri impune ca societatea să fie în stare de insolvență; aceasta poate fi solicitată de către debitor, un creditor sau de către un procuror.

În cazul deschiderii procedurii prin înțelegere cu creditorii (*concordato preventivo*), se impune ca societatea să se afle în dificultate (și anume, dificultăți financiare care nu sunt suficient de grave pentru a provoca insolvența). Aceasta poate fi solicitată doar de către debitor.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței

Toate activele fac parte din masa bunurilor ce fac obiectul insolvenței, cu excepția următoarelor: bunuri și drepturi strict personale; pensii de întreținere, salarii, pensii precum și câștigul obținut de insolvenți pentru munca depusă, în limita celor necesare pentru a se întreține și pentru a-și întreține familiile; venitul din activele copiilor insolventului, disponibile acestuia conform legii, active constând din fonduri păstrate pentru nevoile familiei (*fondo patrimoniale*) și venitul generat de acestea, cu excepția celor prevăzute la articolul 170 din Codul civil; bunurile care nu fac obiectul executării silite conform legii.

⁹⁰ [Legea nr. 19/2017 de delegație către Guvern pentru reformarea disciplinelor privind criza și insolvența întreprinderilor](#)

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței include și toate activele dobândite de insolvent după deschiderea procedurii de insolvență, dar nu include datoria angajată de dobândirea și păstrarea acelor active.

Competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență

Practicianul în insolvență (administratorul) are atribuția/sarcina de a administra activele, de a le vinde și de a distribui veniturile încasate către creditori. Administratorul îi poate solicita debitorului insolvent să dezvăluie informații, iar debitorul insolvent poate contesta măsurile luate de administrator și de lichidatorul desemnat de instanță, însă doar dacă acestea încalcă legea⁹¹.

Orice persoană care trebuie să plătească sume de bani practicianului în insolvență poate compensa această datorie cu o creanță (*controcredito*) cu privire la aceeași procedură, însă doar dacă ambele (datoria și creanța) au apărut înainte de deschiderea procedurii.

Administratorul poate decide cu privire la continuarea sau încetarea contractelor în vigoare la momentul deschiderii procedurii de insolvență.

Creditorii pot iniția o acțiune în instanță după deschiderea procedurii de insolvență doar dacă administratorul nu acționează, și anume dacă nu introduce această acțiune (în deplină cunoștință de cauză sau din simplă neglijență).

Procese intentate de un creditor împotriva unei persoane declarate insolvente ulterior pot fi continuate doar de către administrator.

Comitetul creditorilor este format din trei sau cinci creditori și are competențe semnificative, și anume:

- autorizează tranzacții, acorduri de compromis, renunțarea la procese, recunoașterea drepturilor terților, ridicarea ipotecilor, restituirea garanțiilor, eliberarea obligațiunilor, acceptarea moștenirilor și a donațiilor și alte acte de administrare specială
- însolicită instanței înlocuirea administratorului
- aprobă planul de lichidare
- autorizează administratorul să preia contractele în vigoare la data declarării insolvenței
- participă la operațiunile de inventariere a activelor debitorului insolvent
- accesează toate documentele legate de procedură
- autorizează administratorul să excludă din active sau să renunțe la lichidarea unuia sau a mai multor active dacă aceasta par să fie vădit dezavantajoasă
- îi solicită lichidatorului desemnat de instanță suspendarea vânzării activelor.

Pe lângă atribuțiile administrative active indicate mai sus, comitetul creditorilor exprimă opinii cu privire la măsurile luate de către lichidatorul desemnat de instanță sau de către instanța însăși, și anume referitor la: autorizarea creditorilor garantați să vândă activele deținute ca garanții, autorizarea lichidatorului desemnat de instanță să continue să

⁹¹ Nu doar din motive de oportunitate

administreze temporar societatea⁹², autorizarea lichidatorului desemnat de instanță să închirieze afacerea⁹³.

Modul în care practicianul în insolvență utilizează sau dispune de activele care fac parte din patrimoniu. Administratorul poate (sub rezerva autorizării prealabile): să continue să administreze societatea, să închirieze activitatea, să vândă toate activele pentru a distribui încasările către creditori, să decidă să nu vândă activele la o valoare scăzută.

Creanțe înregistrate la masa bunurilor care face obiectul insolvenței

Orice creditor poate depune o cerere în instanță pentru declararea insolvenței unui debitor. Nu este nevoie ca respectivul creditor să aibă un titlu executoriu; important este să existe documente justificative pentru creanță.

Toți creditorii⁹⁴ trebuie să solicite admiterea creanțelor lor după deschiderea procedurii de insolvență. Creditorii își pot înscrie creanțele fără reprezentare juridică. Cererile acestora trebuie să includă documente justificative pentru creanță și trebuie înregistrate electronic, folosind poșta electronică certificată.

Normele de distribuire a veniturilor încasate în urma valorificării activelor

Veniturile încasate din valorificarea activelor se distribuie în rândul tuturor creditorilor în ordinea priorității. Legea acordă drept de prioritate multor creanțe (ipotecă, garanții, creanțe preferențiale generale sau speciale) în raport cu o parte din active sau cu toate activele.

Dacă (așa cum se întâmplă aproape întotdeauna) veniturile încasate sunt insuficiente pentru a satisface toate creanțele, acestea nu se distribuie proporțional cu valoarea creanțelor, ci în ordinea priorității prevăzută în Codul civil.

Închiderea procedurii de insolvență

Procedura de insolvență se încheie când: nu s-au înregistrat creanțe, s-au satisfăcut toate creanțele, s-au distribuit toate veniturile încasate din valorificarea activelor și s-a constatat că nu există active de valorificat sau alte venituri de încasat.

Odată încheiată procedura de insolvență, debitorul insolvent redobândește capacitatea de a introduce și de a răspunde acțiunii juridice și poate achiziționa active fără informarea administratorului.

Înțelegerile cu creditorii se încheie când se aprobă contractul dintre debitor și creditori, dar, când contractul impune cesiunea activelor (*concordato liquidatorio*), procedura continuă spre vânzare, astfel că se încheie după vânzarea tuturor activelor și distribuirea veniturilor încasate către creditori.

Odată încheiată înțelegerea cu creditorii, debitorul insolvent este eliberat de toate datoriile sale.

După închiderea procedurii de insolvență, creditorii pot introduce acțiuni împotriva debitorului pentru recuperarea datoriei reziduale (și anume, partea de datorie care nu a

⁹² comitetul creditorilor trebuie să aprobe continuarea

⁹³ comitetul creditorilor trebuie să aprobe închirierea

⁹⁴ incluzându-i astfel și pe cei care au solicitat și au obținut declararea insolvenței

fost restituită de către administrator), cu excepția cazului în care a avut loc o procedură de descărcare de gestiune, caz în care creditorii nu pot pretinde nimic de la debitorul insolvent.

Odată încheiată o înțelegere cu creditorii, aceștia nu mai pot pretinde nimic de la debitor. Totuși, dacă debitorul nu își respectă obligațiile, creditorii pot solicita încetarea înțelegerii; cererea trebuie depusă în decurs de un an.

Costurile aferente procedurii de insolvență sunt suportate direct prin procedura de insolvență și se plătesc din veniturile încasate în urma valorificării activelor. Dacă nu există active, onorariul administratorului și costurile atrase de administrator sunt suportate de către stat.

Actele juridice desfășurate de debitorul insolvent înainte de deschiderea procedurii de insolvență pot fi revocate dacă au avut loc cu o anumită perioadă de timp (un an sau șase luni) înainte de deschiderea procedurii.

Actele juridice desfășurate de către debitorul insolvent după deschiderea procedurii de insolvență sunt nule. Actele de administrare specială desfășurate în timpul înțelegerilor cu creditorii și fără acordul instanței sunt nule.

Lituania

Procedura de insolvență poate fi deschisă în Lituania împotriva persoanelor juridice și este reglementată de Legea insolvenței persoanelor juridice nr. 4/2022. Falimentul persoanelor fizice este reglementat de o lege diferită, anume Legea Republicii Lituania privind falimentului persoanelor fizice nr. 12/2021.

Persoanele juridice fac obiectul procedurii de faliment, procedurii extrajudiciare de faliment și procedurii de restructurare. Procedura de **faliment** sau **procedura extrajudiciară de faliment** pot fi deschise împotriva entităților juridice de orice tip, cu excepția organismelor bugetare, a partidelor politice, a organizațiilor sindicale și a comunităților și a asociațiilor religioase.

La instituirea procedurii de faliment sau a procedurii extrajudiciare de faliment, activele entității juridice sunt vândute, iar veniturile din vânzare sunt utilizate pentru a satisface interesele creditorilor, în timp ce entitatea juridică în sine este lichidată în urma falimentului.

Procedura de **restructurare** poate fi inițiată împotriva entităților juridice de orice tip juridic, cu excepția organismelor bugetare, a partidelor politice, a organizațiilor sindicale, a comunităților și a asociațiilor religioase, a instituțiilor de credit, a organismelor de plată, a instituțiilor emitente de monedă electronică, a societăților de asigurare și de reasigurare, a societăților de administrare, a societăților de investiții și a brokerilor care tranzacționează valori publice. Procedura de restructurare este concepută pentru a permite entităților juridice care se confruntă cu dificultăți financiare să își restabilească solvabilitatea, să își mențină și să își dezvolte operațiunile, să își plătească datoriile și să evite falimentul, continuându-și în același timp activitatea economică. În acest scop, angajamentele asumate de entitatea juridică în cadrul restructurării sunt distribuite pe o perioadă de *patru ani*, pe baza unui plan de

restructurare, care trebuie să fie aprobat atât de membrii entității juridice, cât și de creditorii acesteia. Perioada de punere în aplicare a planului *poate fi prelungită cu încă un an*.

Procedura de faliment poate fi deschisă de către o persoană fizică împotriva alteia, inclusiv de către fermieri și persoanele care desfășoară o activitate independentă. Falimentul extrajudiciar cu privire la persoanele fizice nu este posibil.

Condițiile de deschidere a unei proceduri de insolvență

Procedura de faliment poate fi deschisă împotriva unei persoane juridice în cazul în care instanța a stabilit existența a cel puțin uneia dintre următoarele circumstanțe: societatea este insolvabilă; societatea efectuează cu întârziere plățile legate de raporturile de muncă pentru angajații săi; societatea nu poate sau nu va putea să își îndeplinească obligațiile.

Insolvabilitatea unei societăți se consideră a fi situația în care societatea nu își poate îndeplini obligațiile⁹⁵, iar obligațiile restante ale societății cum ar fi datoriile, lucrări restante etc. depășesc jumătate din valoarea contabilă a activelor sale.

De asemenea, este posibilă o procedură extrajudiciară de faliment pentru o entitate juridică, cu condiția să nu existe acțiuni judiciare în curs pentru revendicări de proprietăți, introduse împotriva societății, și să nu fie urmată nicio procedură de recuperare împotriva societății pe baza unor instrumente de executare emise de instanțe sau de alte autorități. În procedura extrajudiciară de faliment, chestiunile care țin de competența instanței sunt stabilite de adunarea creditorilor societății.

Procedura de restructurare poate fi deschisă împotriva unei persoane juridice care: nu și-a încheiat operațiunile; nu intră în faliment sau nu este deja falimentară; a fost înființată cu cel puțin trei ani înainte ca cererea de restructurare să fie adresată instanței; sau dacă au trecut cel puțin cinci ani de la hotărârea judecătorească de închidere a dosarului de restructurare ori de la hotărârea judecătorească de încetare a restructurării deoarece toți creditorii și-au retras pretențiile sau societatea supusă restructurării a îndeplinit cerințele tuturor creditorilor înainte de termenul stabilit în planul de restructurare.

Procedura de faliment poate fi instituită cu privire la o persoană fizică insolvabilă care acționează cu bună-credință. O persoană fizică poate fi declarată insolvabilă dacă aceasta nu își poate îndeplini obligațiile de plată a datoriilor restante în valoare de peste 25 de salarii minime lunare, astfel cum sunt aprobate de guvernul Lituaniei.

Bună-credință a persoanei fizice se stabilește pe baza aprecierii dacă aceasta a furnizat informații complete și exacte și dacă a devenit insolvabilă în timp ce acționa cu bună-credință, și anume dacă acțiunile persoanei fizice în cauză din ultimii trei ani au îndeplinit sau nu criteriile de precauție și diligență și aceasta nu a permis cu bună-știință acumularea datoriilor restante.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței

⁹⁵ nu plătește datoriile, nu efectuează lucrările plătite în avans etc.

Toate activele unei societăți care intră în faliment sau care este restructurată, indiferent de natura lor⁹⁶ sau de locul unde sunt situate, alcătuiesc patrimoniul societății în cauză. Activele sau veniturile dobândite de societate în procesul de faliment sau de restructurare intră, de asemenea, în patrimoniul societății și sunt utilizate pentru a stinge creanțele creditorilor. În caz de faliment, rangul creanțelor creditorilor este stabilit prin lege, în timp ce, pentru restructurare, rangul este prezentat în planul de restructurare. Conform procedurii de faliment, întregul patrimoniu care face obiectul falimentului este valorificat, iar veniturile primite sunt utilizate pentru a acoperi cheltuielile de administrare a falimentului și creanțele creditorilor. În schimb, în caz de restructurare, sunt valorificate doar activele specificate în planul de restructurare.

Pentru veniturile obținute din activitățile comerciale ale unei întreprinderi aflate în faliment se aplică o procedură specială: aceste venituri sunt utilizate pentru a acoperi cheltuielile de funcționare respective. Toate plățile legate de activitatea economică sunt prelucrate prin contul special al societății, desemnat pentru activitatea economică (contul de afaceri al societății), care nu poate fi utilizat pentru plăți către alți creditori.

În cazul în care o persoană fizică intră în faliment, sunt contabilizate toate activele sale, indiferent de natura lor⁹⁷ sau de locul în care sunt situate. Doar sumele în numerar deținute de persoana fizică în cauză, care nu depășesc un salariu minim lunar, sunt excluse din înregistrările contabile. Interesele creditorilor sunt satisfăcute din veniturile obținute din vânzarea tuturor activelor persoanei în cauză.

Conform procedurii de faliment pentru persoane fizice, o persoană fizică ce intră în faliment are dreptul de a utiliza o anumită sumă din veniturile sale pentru a-și satisface nevoile fundamentale. Această sumă este stabilită de instanță la momentul instituirii procedurii de faliment, cu privire la nevoile persoanei fizice și ale persoanelor aflate în întreținerea sa; după ce instanța a aprobat planul de restabilire a solvabilității, suma disponibilă pentru persoana fizică în cauză este stabilită în planul respectiv.

De asemenea, se acordă un statut special locuinței unice a persoanei fizice, care este necesară pentru nevoile fundamentale ale persoanei fizice și/sau ale persoanelor aflate în întreținerea sa, precum și oricăror active necesare pentru activitățile independente și/sau agricole ale persoanei fizice în cauză. O persoană fizică aflată în faliment își poate menține, de asemenea, dreptul asupra proprietății în cauză, chiar dacă aceasta este ipotecată, cu condiția ca persoana fizică să fi convenit astfel cu creditorul ipotecar și ca menținerea acestui drept să nu încalce drepturile altor creditori.

Competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență

Conform procedurii de faliment pentru persoanele juridice, administratorul judiciar numit preia conducerea societății în cauză, dispune de patrimoniul acesteia, organizează vânzarea patrimoniului și achită datoriile către creditori utilizând veniturile obținute din vânzare și, de asemenea, adoptă orice măsuri necesare pentru lichidarea societății. Principalele atribuții ale administratorului judiciar pentru persoane juridice sunt următoarele: să reprezinte societatea și să apere interesele acesteia, precum și cele ale tuturor creditorilor săi; să preia conducerea societății aflate în faliment și gestionarea patrimoniului acesteia; să rezilieze contractele societății care nu vor mai fi

⁹⁶ mobile sau imobile, corporale sau necorporale, drepturi de proprietate etc.

⁹⁷ mobile/imobile, corporale/necorporale, drepturi de proprietate etc.

puse în aplicare (inclusiv contractele cu membrii organelor de conducere și cu personalul); să solicite fonduri din fondul de garantare în vederea achitării datoriilor către creditori/angajați; să verifice creanțele declarate ale creditorilor și să înainteze instanței lista acestora spre aprobare.

În cazul restructurării unei societăți, administratorul de restructurare desemnat acționează în calitate de consultant profesional și de persoană independentă care deține controlul asupra procedurii de restructurare.

Administratorul de restructurare, împreună cu organele de conducere ale societății restructurate sunt responsabili pentru punerea în aplicare a planului de restructurare aprobat de instanță.

În cazul falimentului unei persoane fizice, administratorul judiciar desemnat înstrăinează activele persoanei fizice, organizează vânzarea acestora și utilizează veniturile obținute din vânzare pentru a achita datoriile către creditori.

O persoană fizică ce intră în faliment trebuie să depună toate eforturile pentru a stinge creanțele creditorilor. În acest scop, persoana fizică aflată în faliment trebuie, pe cât posibil, să aibă un loc de muncă sau să desfășoare alte activități generatoare de venituri, să caute în mod activ un loc de muncă sau un loc de muncă mai bine plătit, să aloce venituri pentru stingerea creanțelor creditorilor, precum și să elaboreze și, după aprobarea de către instanță, să pună în aplicare planul de restabilire a solvabilității și să coopereze cu administratorul judiciar desemnat.

În cursul procedurii de faliment, o persoană fizică aflată în faliment are dreptul de a obține informații de la administratorul judiciar, de a participa la adunările creditorilor și de a contesta deciziile ilegale ale acestora, de a solicita înlocuirea administratorului judiciar și de a solicita despăgubiri pentru prejudicii în cazul în care administratorul nu își îndeplinește atribuțiile în mod adecvat.

Efectele unei proceduri de insolvență asupra contractelor și proceselor în curs ale debitorului cât și asupra acțiunilor intentate de creditori individuali

În cazul falimentului unei societăți, în termen de 30 de zile de la intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești de instituire a procedurii de faliment, administratorul judiciar desemnat informează persoanele în cauză cu privire la faptul că contractele actuale ale societății⁹⁸ nu vor fi puse în aplicare și că acestea ar trebui să fie considerate expirate.

După intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești de instituire a procedurii de faliment, organele de conducere ale societății își pierd competențele iar administratorul societății, sub rezerva unui aviz scris transmis cu 15 zile în prealabil, reziliază contractele de muncă sau contractele civile cu membrii consiliului de administrație și cu cadrele de conducere ale societății.

Administratorul judiciar notifică ceilalți angajați cu privire la viitoarea reziliere a contractelor lor de muncă în termen de trei zile lucrătoare de la intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești de instituire a procedurii de faliment împotriva societății și reziliază contractele de muncă cu angajații în termen de 15 zile lucrătoare de la această

⁹⁸ cu excepția contractelor de muncă și a contractelor care dau naștere unui drept de creanță al societății aflate în faliment

notificare. Se încheie contracte individuale de muncă pe durată determinată cu angajații concediați care sunt necesari pentru a duce la îndeplinire procedura de faliment a societății. Numărul necesar al acestor angajați, defalcat pe funcții, este definit de adunarea creditorilor.

Restructurarea societății *nu are efect asupra acordurilor actuale* ale entității juridice. Toate contractele semnate sunt evaluate din punctul de vedere al oportunității iar planul de restructurare prevede rezilierea contractelor neviabile. Acestea sunt reziliate în conformitate cu procedura generală, deoarece legislația nu prevede în mod specific rezilierea contractelor în timpul procedurii de restructurare.

Pentru procedura de faliment a unei persoane fizice, planul de restabilire a solvabilității precizează contractele care trebuie reziliate și contractele a căror punere în aplicare trebuie să continue. După ce instanța a aprobat planul de restabilire a solvabilității, persoana fizică aflată în faliment trebuie să informeze persoanele în cauză cu privire la contractele care urmează să fie reziliate în conformitate cu planul de restabilire a solvabilității.

În cazul falimentului unei societăți sau al unei persoane fizice, creanțele creditorilor individuali trebuie să fie transferate către administratorul judiciar desemnat. Ulterior, creanțele sunt aprobate de instanță, în timp ce litigiul cu privire la baza factuală pentru orice creanță specifică sau cuantumul acesteia este soluționat în cadrul procedurii de faliment.

În cazul procedurii de restructurare a unei societăți, creanțele anterioare instituirii procedurii de restructurare sunt prezentate administratorului de restructurare desemnat, în termenul stabilit de instanță. Ulterior, creanțele sunt aprobate de instanță, în timp ce litigiul cu privire la baza factuală pentru orice creanță specifică sau cuantumul acesteia este soluționat în cadrul procedurii de restructurare. Creanțele creditorilor individuali care iar naștere după instituirea procedurii de restructurare sunt prezentate iar litigiile relevante sunt soluționate în cadrul procedurii generale.

După instituirea procedurii de faliment sau a procedurii de restructurare, executorul judecătoresc trebuie să suspende acțiunile de executare și procedurile de executare și să transmită documentele de executare instanței care a inițiat procedura de faliment sau de restructurare respectivă.

În cazul în care, înainte de pronunțarea unei hotărâri judecătorești de stabilire a unui termen de judecată pentru cauza în care sunt formulate pretenții legate de dreptul de proprietate împotriva pârâtului, se constată că a fost inițiată procedura de faliment împotriva pârâtului, procedura referitoare la pretențiile legate de dreptul de proprietate împotriva pârâtului este suspendată și este înaintată instanței sesizate cu privire la faliment.

În alte cazuri, și anume (a) atunci când hotărârea judecătorească de stabilire a unui termen de judecată pentru cauză a fost pronunțată deja în momentul în care devine cunoscută instituirea procedurii de faliment împotriva pârâtului sau (b) atunci când este instituită procedura de restructurare cu privire la pârât, instituirea procedurii de restructurare cu privire la pârât nu constituie un motiv pentru a înainta cauza instanței sesizate cu privire la litigiul de faliment sau de restructurare respectiv.

Participarea creditorilor la procedura de insolvență

Principalele drepturi ale creditorilor în cadrul procedurii de faliment al *persoanelor juridice* sunt: de a se adresa instanței pentru a solicita procedura de faliment împotriva societății insolvabile; de a decide cu privire la inițierea procedurii extrajudiciare de faliment; de a-și prezenta creanțele administratorului judiciar desemnat al societății în termenul stabilit de instanță; de a participa la adunările creditorilor și de a vota; de a primi de la administrator, conform procedurii prevăzute de adunarea creditorilor, informații cu privire la progresele înregistrate în ceea ce privește procedura de faliment al societății; de a contesta tranzacțiile încheiate de societate (*actio Pauliana*); de a-și stinge creanțele din activele și veniturile primite de societate în cadrul falimentului.

Principalele drepturi ale creditorilor în cadrul procedurii de faliment al *persoanelor fizice* sunt: de a prezenta administratorului judiciar, creanțele care au luat naștere înainte de instituirea procedurii de faliment al persoanei fizice; de a solicita stingerea creanțelor în conformitate cu procedura prevăzută în plan; de a participa la adunările creditorilor⁹⁹ și de a vota; de a-și stinge creanțele din activele și veniturile primite de persoana fizică în cadrul falimentului.

Principalele drepturi ale creditorilor în cadrul procedurii de *restructurare a persoanelor juridice* sunt: de a prezenta administratorului de restructurare desemnat creanțele care au luat naștere înainte de instituirea procedurii de restructurare cu privire la debitor; de a primi informații cu privire la restructurarea societății¹⁰⁰ de la organul de conducere al societății și de la administratorul de restructurare; de a oferi asistență privind îndeplinirea obligațiilor de plată a datoriilor; de a stinge creanțele în perioada de restructurare.

Modul în care practicianul în insolvență utilizează sau dispune de activele care fac parte din patrimoniu

În cazul unei societăți aflate în faliment, după intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești de instituire a procedurii de faliment, organele de conducere ale societății își pierd autoritatea, iar administratorul judiciar desemnat gestionează și utilizează activele societății aflate în faliment și dispune de fondurile societății aflate în conturile bancare. Administratorul organizează vânzarea activelor societății insolvabile și le vinde sau le cedează creditorilor. Pentru vânzarea tipurilor diferite de active se aplică proceduri diferite. De exemplu, bunurile imobile sau bunurile ipotecate, precum și activele a căror valoare depășește 250 de prestații sociale de bază sunt vândute prin licitație publică, în timp ce articolele perisabile sunt vândute la un preț stabilit de administrator pe baza prețurilor pieței. Procedura și prețul de vânzare al altor active sunt stabilite de către adunarea creditorilor societății aflate în faliment. În plus, există cerințe reglementare suplimentare cu privire la vânzarea anumitor tipuri de active (cum ar fi titlurile de valoare și materialele radioactive).

Atunci când o societate este restructurată, organele de conducere ale societății continuă să supravegheze activitățile acesteia și înstrăinează activele societății, însă trebuie să respecte planul de restructurare aprobat. În cursul restructurării, activitățile

⁹⁹ după adoptarea planului de restabilire a solvabilității pentru o persoană fizică aflată în faliment, adunările creditorilor trebuie să fie convocate cu o frecvență minimă de o dată la șase luni

¹⁰⁰ cu excepția informațiilor care constituie secret comercial/industrial

organelor de conducere ale societății sunt supravegheate de un administrator de restructurare numit de instanță. În perioada cuprinsă între începerea procedurii de restructurare și aprobarea planului de restructurare (și anume, în perioada de elaborare a planului de restructurare), se interzic, fără aprobarea instanței, vânzarea, transferul de proprietate sau punerea la dispoziție pentru uz gratuit a societății în cauză sau a unei părți a acesteia, a activelor sale pe termen lung, a bunurilor imobile clasificate ca active pe termen scurt sau a drepturilor de proprietate, iar societatea care face obiectul restructurării nu poate să ofere niciun tip de garanții sau să asigure în alt mod îndeplinirea obligațiilor altor părți.

O persoană fizică ce intră în faliment nu poate să înstrăineze activele aflate în posesia sa. Activele unei persoane fizice care intră în faliment sunt înstrăinate de administratorul judiciar pe baza planului aprobat de instanță pentru restabilirea solvabilității persoanei fizice în cauză. O persoană fizică ce intră în faliment poate să utilizeze doar suma lunară alocată nevoilor sale fundamentale, precum și fondurile necesare pentru a-și continua activitățile. Suma necesară pentru satisfacerea nevoilor fundamentale în perioada cuprinsă între instituirea procedurii de faliment și aprobarea planului de restabilire a solvabilității este stabilită de instanță; după aprobarea planului de restabilire a solvabilității, această sumă este identificată în planul respectiv.

În cursul procedurii de faliment pentru o persoană fizică, vânzarea activelor necesare pentru a stinge creanțele creditorilor este organizată de către administratorul judiciar în ordinea și în conformitate cu termenele definite în planul de restabilire a solvabilității. Ținând seama de prețul de vânzare al activelor specificat în planul de restabilire a solvabilității și de prețul de piață al activelor care sunt vândute, prețul inițial de vânzare al activelor este aprobat de adunarea creditorilor. Activele pot fi vândute la un preț mai mic decât cel specificat în planul de restabilire a solvabilității numai cu consimțământul persoanei fizice aflate în faliment.

Bunurile imobile și bunurile ipotecate sunt vândute prin licitație publică (cu excepția bunurilor al căror preț inițial este mai mic decât compensarea pentru organizarea licitației publice). Prețul activelor care nu au putut fi vândute prin două licitații publice, precum și prețul de vânzare și procedura pentru alte active sunt stabilite de adunarea creditorilor. Activele nevândute pot fi predate creditorilor la cererea acestora și cu consimțământul adunării creditorilor.

În cazul în care există copii minori (copii adoptați) și/sau persoane aflate sub tutelă/custodie care locuiesc cu persoana fizică, singura lor locuință (indiferent dacă este sau nu ipotecată) poate fi vândută pe baza unei hotărâri judecătorești după expirarea unei perioade de 6 luni de la aprobarea planului. În această perioadă, persoana fizică trebuie să găsească o nouă locuință de cumpărat sau de închiriat. O persoană fizică are dreptul de a conveni cu creditorul ipotecar ca dreptul de proprietate asupra bunului ipotecat (de obicei, o locuință) să fie menținut în cursul procedurii de faliment. Acest bun nu poate fi vândut.

Pentru procedura de vânzare a anumitor tipuri de active (cum ar fi titlurile de valoare și materialele radioactive) se pot aplica cerințe reglementare suplimentare.

Masa bunurilor care face obiectul insolvenței debitorului

După instituirea procedurii de faliment împotriva unei societăți, în mod tipic, activitățile sale comerciale încetează și, prin urmare, din aceste activități nu pot rezulta noi creanțe cu privire la societate. În cazul în care societatea își continuă activitățile după instituirea falimentului (acest lucru este posibil atunci când activitățile reduc pierderile), creanțele care rezultă din aceste activități sunt acoperite din veniturile generate de activitățile în cauză. Orice creanțe care nu au putut fi acoperite din aceste venituri sunt creanțe de rangul al treilea, care trebuie să fie stinse conform procedurii generale (a se vedea, de asemenea, răspunsul la întrebarea 13).

Creanțele care iau naștere după începerea restructurării societății se sting conform procedurii generale, deoarece legislația nu conține dispoziții speciale în această privință.

După începerea procedurii de faliment pentru o persoană fizică, instanța acceptă și aprobă creanțele creditorilor care vizează activitățile independente și/sau agricole, precum și obligațiile de plată a datoriilor asumate de persoana fizică aflată în faliment pentru desfășurarea activităților în cauză și/sau pentru efectuarea procedurii de faliment. După aprobarea acestor creanțe, planul de restabilire a solvabilității pentru persoana fizică aflate în faliment este actualizat. Alte creanțe formulate împotriva unei persoane fizice după instituirea procedurii de faliment sunt stinse conform procedurii generale, deoarece legislația nu conține dispoziții speciale în această privință.

În cazul falimentului societăților sau al persoanelor fizice și în cazul restructurării societăților, instanța care inițiază falimentul sau restructurarea stabilește un termen în care creditorii pot să prezinte creanțele lor administratorului judiciar sau de restructurare desemnat și să prezinte dovezi relevante pentru a justifica aceste creanțe. În cazul falimentului sau al restructurării unei societăți, se stabilește o perioadă maximă de 45 de zile, iar în cazul falimentului unei persoane fizice se stabilește o perioadă de cel puțin 15 zile, dar nu mai mare de 30 de zile. Administratorul desemnat verifică creanțele prezentate și, în lipsa oricărui litigiu cu privire la existența sau cuantumul acestora, le prezintă instanței spre aprobare. O contestație a administratorului cu privire la creanțe sau la o parte a acestora este soluționată de instanță. Hotărârea judecătorească de aprobare a creanței unui creditor poate fi contestată. În cazul în care creanțele sunt prezentate după expirarea termenului pentru prezentarea acestora, stabilit de instanță, termenul poate fi prelungit dacă motivele pentru nerespectarea acestuia sunt recunoscute ca fiind întemeiate.

Normele de distribuire a veniturilor încasate în urma valorificării activelor

Creanțele creditorilor garantate prin gaj sau ipotecă sunt achitate inițial din fondurile generate de vânzarea bunurilor ipotecate ale debitorului sau prin transferul către creditor al bunurilor ipotecate. În cazul în care valoarea bunurilor ipotecate este insuficientă pentru a acoperi creanța creditorului ipotecar, partea de creanță rămasă nestinsă reprezintă o creanță de rangul al treilea pentru falimentele persoanelor juridice și o creanță de rangul al doilea pentru restructurare sau falimentul persoanelor fizice. În cazul falimentului unei persoane fizice, se poate ajunge la un acord de a nu vinde

bunurile ipotecate. În acest caz, planul de restabilire a solvabilității prevede plăți lunare pentru creditorul ipotecar.

În cazul în care vânzarea activelor ipotecate generează mai multe fonduri decât cele necesare pentru achitarea datoriilor către creditorul ipotecar, partea rămasă a fondurilor este alocată pentru plata creanțelor celorlalți creditori. Creanțele celorlalți creditori sunt stinse ținând cont de clasificarea creanțelor și pe etape.

În cazul falimentului societăților, creanțele creditorilor sunt stinse în două etape. În prima etapă, creanțele creditorilor sunt plătite fără dobândă și sancțiuni pentru nerespectarea obligațiilor; dobânda și sancțiunile se plătesc în a doua etapă. În fiecare etapă, creanțele creditorilor de fiecare rang inferior sunt stinse după stingerea integrală a creanțelor creditorilor de rang superior din etapa respectivă. În cazul în care activele sunt insuficiente pentru stingerea integrală a creanțelor de un anumit rang dintr-o anumită etapă, aceste creanțe trebuie să fie stinse proporțional cu suma datorată fiecărui creditor.

Creanțele de rangul întâi sunt creanțe ale angajaților, care rezultă din raportul de muncă; creanțe pentru despăgubiri ca urmare a mutilării sau a altor vătămări corporale, a contractării unei boli profesionale sau a decesului în urma unui accident de muncă (aceste creanțe pot fi acoperite din fondul de garantare); precum și creanțe ale unor întreprinderi agricole care solicită plata pentru produse agricole vândute (până la 40 % din aceste creanțe pot fi plătite din fonduri de la bugetul de stat alocate de Ministerul Agriculturii în acest scop).

Creanțele de rangul al doilea sunt creanțe cu privire la impozite și alte contribuții la bugetul de stat și la bugetul asigurărilor sociale și contribuții obligatorii la asigurările sociale de sănătate; cu privire la sumele împrumutate în numele statului și la creditele garantate cu o garanție acordată de stat sau de o instituție de garantare atestată de stat; precum și cu privire la sprijinul acordat din fonduri ale Uniunii Europene și din fonduri de la bugetul de stat.

Orice alte creanțe ale creditorilor sunt creanțe de rangul al treilea.

În cazul restructurării societăților, creanțele creditorilor sunt stinse în două etape. În prima etapă, creanțele creditorilor sunt plătite fără dobândă și sancțiuni pentru nerespectarea obligațiilor; dobânda și sancțiunile se plătesc în a doua etapă.

Creanțele de rangul întâi sunt creanțe ale angajaților, care rezultă din raportul de muncă; creanțe pentru despăgubiri ca urmare a mutilării sau a altor vătămări corporale, a contractării unei boli profesionale sau a decesului în urma unui accident de muncă; creanțe ale persoanelor fizice sau juridice care solicită plata pentru produse agricole livrate pentru prelucrare; precum și creanțe ale creditorilor garantate prin gaj și/sau ipotecă și care nu depășesc valoarea activelor care au fost grevate cu sarcini și care nu sunt oferite spre vânzare în timpul restructurării.

Creanțele de rangul al doilea sunt celelalte creanțe ale creditorilor, cu excepția creanțelor de rangul al treilea și a creanțelor garantate, în cazul în care activele grevate cu sarcini nu sunt oferite spre vânzare în timpul restructurării.

Creanțele cu privire la creditele acordate în timpul restructurării și negarantate sunt achitate după achitarea creanțelor de rangul întâi și înainte de achitarea creanțelor de rangul al doilea.

Creanțele de rangul al treilea sunt creanțe care nu rezultă din contractele sau raporturile de muncă și aparțin membrilor întreprinderii în curs de restructurare, care au devenit creditori ai întreprinderii înainte de instituirea procedurii de restructurare și care, fie în mod individual, fie împreună cu alți membri, dețin controlul întreprinderii în curs de restructurare.

În fiecare etapă, creanțele creditorilor de fiecare rang inferior sunt stinse după stingerea integrală a creanțelor creditorilor de rang superior din etapa respectivă. În cazul în care activele sunt insuficiente pentru stingerea integrală a creanțelor de un anumit rang dintr-o anumită etapă, aceste creanțe trebuie să fie stinse proporțional cu suma datorată fiecărui creditor.

În cazul falimentului *persoanelor fizice*, creanțele creditorilor sunt stinse în două etape. În prima etapă, creanțele creditorilor sunt plătite fără dobândă și sancțiuni pentru nerespectarea obligațiilor; dobânda și sancțiunile se plătesc în a doua etapă.

Creanțele de rangul întâi sunt creanțe ale angajaților, care rezultă din raportul de muncă; creanțe pentru despăgubiri ca urmare a mutilării sau a altor vătămări corporale, a contractării unei boli profesionale sau a decesului în urma unui accident de muncă (aceste creanțe pot fi acoperite din fondul de garantare); creanțe pentru sume de bani pentru întreținerea copilului; precum și creanțe ale unor întreprinderi agricole care solicită plata pentru produse agricole vândute (aceste creanțe pot fi plătite din fonduri speciale alocate de Ministerul Agriculturii din Lituania în acest scop).

Între primul și al doilea rang se clasifică creanțele creditorilor care rezultă din activitățile independente și/sau agricole în cursul procedurii de faliment referitoare la o persoană fizică și creanțele care rezultă din obligațiile de plată a datoriei cu privire la activitățile independente sau la cheltuielile de administrare a falimentului.

Orice alte creanțe ale creditorilor sunt creanțe de rangul al doilea.

În fiecare etapă, creanțele creditorilor de fiecare rang inferior sunt stinse după stingerea integrală a creanțelor creditorilor de rang superior din etapa respectivă. În cazul în care activele sunt insuficiente pentru stingerea integrală a creanțelor creditorilor de un anumit rang dintr-o anumită etapă, aceste creanțe trebuie să fie stinse proporțional cu suma datorată fiecărui creditor.

Condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență

În cursul procedurii de faliment pentru *persoane juridice*, se poate ajunge la un acord cu creditorii. După semnarea unui astfel de acord, procedura de faliment încetează, iar societatea își continuă activitățile obișnuite, punând în aplicare acordul.

În cazul falimentului unei societăți, acordurile cu creditorii sunt posibile în orice etapă a procedurii de faliment înainte de intrarea în vigoare a hotărârii judecătorești de lichidare a societății din cauza falimentului. Aceste acorduri pot fi propuse de creditori, de administrator și de proprietarii societății. Administratorul judiciar trebuie să sugereze un acord cu creditorii înainte de începerea recuperării din activele proprietarului unei

întreprinderi cu răspundere nelimitată (în cazul în care o astfel de întreprindere nu are active sau activele sale sunt insuficiente pentru a acoperi cheltuielile de judecată și administrative și pentru a achita creanțele creditorilor). Acordul ar trebui să indice concesiile acordate societății de către creditorii, creanțele acestora, angajamentele societății, metodele și termenele de achitare a creanțelor creditorilor și răspunderea pentru nerespectarea înțelegerii.

Se consideră că un acord cu creditorii a fost încheiat dacă acesta a fost semnat de către creditorii ale căror creanțe restante reprezintă cel puțin două treimi din valoarea tuturor creanțelor restante rămase înainte de data încheierii acordului în cauză. Acordul este aprobat de instanță sau, în cadrul procedurii extrajudiciare de faliment, de către notar.

În cazul *restructurării unei societăți* sau al falimentului unei *persoane fizice*, acordurile cu creditorii nu sunt posibile, deși procedura de restructurare și procedura de faliment referitoare la o persoană fizică pot înceta atunci când creditorii renunță la creanțe sau când debitorul plătește toate creanțele creditorilor aprobate de instanță și incluse în planul de restructurare sau în planul de restabilire a solvabilității pentru o persoană fizică.

În cazul falimentului unei societăți, după ce au fost vândute activele societății, aceasta este lichidată și radiată din Registrul entităților juridice. Creanțele restante rămase ale creditorilor nu sunt achitate. În cazul în care, după lichidare, apar alte active ale societății, valoarea acestora va fi utilizată pentru a achita orice creanțe restante rămase ale creditorilor.

În cazul restructurării, societatea își continuă activitățile obișnuite și creditorii beneficiază de aceleași drepturi ca în cazul unei societăți care funcționează în mod normal.

După finalizarea procedurii de faliment pentru o persoană fizică, creditorii au dreptul de a solicita ca persoana fizică în cauză să achite orice creanțe restante rămase pentru despăgubiri ca urmare a mutilării sau a altor vătămări corporale, pentru fonduri de întreținere a copiilor, pentru plata unor amenzi către stat pentru orice sancțiuni administrative sau infracțiuni săvârșite de persoana fizică și despăgubiri pentru prejudicii cauzate de infracțiuni, precum și achitarea oricăror creanțe restante rămase, garantate prin gaj sau ipotecă (dacă bunul grevat de sarcini nu a fost destinat vânzării în timpul procedurii de faliment). Orice alte creanțe ale creditorilor prevăzute în planul de restabilire a solvabilității care rămân restante sunt scoase în afara bilanțului iar creditorii își pierd dreptul de a invoca stingerea acestora.

În cazul falimentului persoanelor juridice, cheltuielile administrative sunt acoperite din fondurile societății, inclusiv orice costuri suportate în cursul procedurii de faliment. În cazul în care o societate nu dispune de fonduri sau nu are fonduri suficiente pentru a acoperi cheltuielile de administrare a falimentului, acestea pot fi plătite de către persoana care a înaintat cererea de faliment sau poate fi numit un administrator judiciar care este de acord să își asume riscul ca fondurile obținute în cursul procedurii de faliment să fie insuficiente pentru a acoperi cheltuielile de judecată și administrative și, în acest caz, costurile de administrare a falimentului vor fi plătite din resursele administratorului.

La momentul instituirii procedurii de faliment împotriva unei societăți, instanța stabilește suma de bani pe care administratorul o poate utiliza pentru a acoperi cheltuielile administrative ale societății care intră în faliment, până când adunarea creditorilor aprobă estimarea cheltuielilor administrative. Pentru perioadele ulterioare, estimarea cheltuielilor de administrare a falimentului este aprobată de către adunarea creditorilor societății aflate în faliment. Administratorul judiciar nu are dreptul de a depăși estimarea aprobată a cheltuielilor administrative, decât în cazul în care, din motive neprevăzute, sunt necesare măsuri urgente pentru a proteja interesele societății și ale creditorilor acesteia.

În cazul restructurării societăților, cheltuielile administrative sunt acoperite din fondurile societății, inclusiv orice costuri suportate în cursul procedurii de restructurare.

La momentul instituirii procedurii de restructurare, instanța aprobă estimarea cheltuielilor administrative pentru perioada cuprinsă între data intrării în vigoare a hotărârii judecătorești de instituire a procedurii de restructurare și data intrării în vigoare a hotărârii judecătorești de aprobare a planului de restructurare. Quantumul costurilor de restructurare pentru următoarea perioadă este specificat în planul de restructurare aprobat.

Costurile de administrare a falimentului unei persoane fizice sunt acoperite din fondurile de orice tip ale persoanei fizice în cauză, inclusiv din fondurile primite în cursul procedurii de faliment. Estimarea costurilor de administrare a falimentului este aprobată și modificată de către adunarea creditorilor, iar quantumul remunerației pentru administratorul judiciar este specificat în contractul de comision încheiat între persoana fizică în cauză și administratorul judiciar.

România

Procedurile prevăzute de Legea nr. 85/2014 privind procedurile de prevenire a insolvenței și de insolvență se aplică profesioniștilor, astfel cum sunt definiți la art. 3 alin. (2) din Codul civil, cu excepția celor cu privire la care se prevăd dispoziții speciale în ceea ce privește regimul insolvenței lor¹⁰¹.

Persoana fizică poate fi subiect al procedurii de insolvență reglementată de Legea nr. 85/2014 pentru datoriile profesionale. Pentru datoriile personale procedura este prevăzută de Legea nr. 151/2015 privind procedura insolvenței persoanelor fizice.

Procedura insolvenței nu se aplică unităților și instituțiilor de învățământ preuniversitar, universitar și entităților prevăzute la art. 7 din Ordonanța Guvernului nr. 57/2002 privind cercetarea științifică și dezvoltarea tehnologică, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 324/2003, cu modificările și completările ulterioare¹⁰².

Când procedura **insolvenței** se deschide la cererea debitorului este necesară existența stării de insolvență (insuficiența fondurilor bănești pentru plata datoriilor certe, lichide și exigibile peste valoarea prag de 50.000 lei) și, când se deschide la cererea creditorului,

¹⁰¹ Art. 3 din Legea 85/2014

¹⁰² alin. 4 al art. 2 din Legea nr. 85/2014

este necesară existența unei creanțe certe, lichide și exigibile peste 50.000 lei și stării de insolvență (care se prezumă la neplata datoriei după 60 de zile de la scadență).

Procedurile **preventive** (acordul de restructurare ori concordatul preventiv) se aplică debitorilor aflați în dificultate¹⁰³, dar care nu se află în insolvență. Debitorul poate cere deschiderea unei astfel de proceduri și trebuie să facă dovada faptului că este în dificultate printr-un raport întocmit de administratorul concordatar.

Averea debitorului reprezintă totalitatea bunurilor și drepturilor sale patrimoniale, inclusiv cele dobândite în cursul procedurii insolvenței, care pot face obiectul executării silite potrivit Codului de procedură civilă¹⁰⁴.

După deschiderea procedurii de insolvență se desemnează un administrator special și un practician în insolvență, în funcție de tipul procedurii: administrator judiciar în procedura de reorganizare judiciară sau lichidator judiciar în procedura falimentului.

Administratorul special este persoana fizică sau juridică desemnată de adunarea generală a acționarilor/asociaților/membrilor debitorului, împuternicită să le reprezinte interesele în procedură și, atunci când debitorului i se permite să își administreze activitatea, să efectueze, în numele și pe contul acestuia, actele de administrare necesare¹⁰⁵.

Administratorul special are următoarele atribuții: participă, în calitate de reprezentant al debitorului, la judecarea acțiunilor¹⁰⁶; propune un plan de reorganizare; administrează activitatea debitorului, sub supravegherea administratorului judiciar, după confirmarea planului, doar în situația în care nu i s-a ridicat debitorului dreptul de administrare.

După ridicarea dreptului de administrare, debitorul este reprezentat de administratorul judiciar/lichidatorul judiciar, care îi conduce și activitatea de afaceri, iar mandatul administratorului special va fi redus la a reprezenta interesele acționarilor/ asociaților/ membrilor.

Administratorul judiciar este persoană fizică sau persoană juridică, inclusiv reprezentantul acesteia, trebuie să aibă calitatea de practician în insolvență, potrivit legii. Principalele atribuții ale administratorului judiciar sunt: examinarea situației economice a debitorului și a documentelor depuse și întocmirea unui raport prin care să propună fie intrarea în procedura simplificată, fie continuarea perioadei de observație în cadrul procedurii generale și supunerea aceluiași raport aprobării judecătorului-sindic, într-un termen stabilit de acesta, dar care nu va putea depăși 20 de zile de la desemnarea administratorului judiciar; examinarea activității debitorului și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la apariția stării de insolvență și asupra posibilității reale de reorganizare a activității debitorului și depunerea la dosarul cauzei, într-un termen stabilit de judecătorul-sindic, dar care nu va putea depăși 40 de zile de la desemnarea administratorului judiciar; conducerea integrală, respectiv în parte, a activității debitorului.

¹⁰³ art. 5 pct. 26 indice 2 din Legea nr. 85/2014

¹⁰⁴ art. 5 pct. 5 din Legea nr. 85/2014

¹⁰⁵ art. 5 pct. 4 din Legea nr. 85/2014

¹⁰⁶ prevăzute la art. 117-122 ori a celor rezultând din nerespectarea art. 84

Judecătorul-sindic poate stabili în sarcina administratorului judiciar, prin încheiere, orice alte atribuții în afara celor prevăzute mai sus, cu excepția celor prevăzute de lege în competența exclusivă a acestuia.

Administratorul judiciar va depune lunar un raport cuprinzând descrierea modului în care și-a îndeplinit atribuțiile, inclusiv cele legate de urmărirea operațiunilor efectuate în baza avizului prealabil, justificarea cheltuielilor efectuate cu administrarea procedurii sau a altor cheltuieli efectuate din fondurile existente în averea debitorului, precum și, dacă este cazul, stadiul efectuării inventarierii.

În vederea îndeplinirii atribuțiilor sale, administratorul judiciar va putea desemna persoane de specialitate precum avocați, experți contabili, evaluatori sau alți specialiști. Nu vor putea fi desemnate acele persoane care se află într-o relație contractuală de natură a crea un conflict de interese, acestea trebuind a se abține sau pot fi. Administratorul judiciar, precum și oricare dintre creditorii pot formula obiecțiuni împotriva rapoartelor de evaluare întocmite în cauză.

Lichidatorul judiciar este desemnat de judecătorul sindic în cazul în care dispune trecerea la faliment. Atribuțiile administratorului judiciar încetează la momentul stabilirii atribuțiilor lichidatorului judiciar de către judecătorul-sindic. Principalele atribuții ale lichidatorului judiciar sunt: examinarea activității debitorului asupra căruia se inițiază procedura simplificată în raport cu situația de fapt și întocmirea unui raport amănunțit asupra cauzelor și împrejurărilor care au dus la insolvență, cu menționarea persoanelor cărora le-ar fi imputabilă și a existenței premiselor angajării răspunderii acestora; conducerea activității debitorului; introducerea de acțiuni pentru anularea actelor și operațiunilor frauduloase încheiate de debitor în dauna drepturilor creditorilor, precum și a unor transferuri cu caracter patrimonial, a unor operațiuni comerciale încheiate de debitor și a constituirii unor cauze de preferință, susceptibile a prejudicia drepturile creditorilor; aplicarea sigiliilor, inventarierea bunurilor și luarea măsurilor corespunzătoare pentru conservarea lor etc.

În procedura **concordatului preventiv** debitorul participă la procedură prin reprezentanții săi legali sau convenționali. Atribuțiile administratorului concordatar sunt următoarele: întocmește raportul privind starea de dificultate a debitorului, lista creanțelor și lista creanțelor în litigiu; elaborează sau, după caz, asistă debitorul în elaborarea planului de restructurare; supraveghează îndeplinirea obligațiilor asumate de către debitor prin planul de restructurare.

Normele de distribuire a veniturilor încasate în urma valorificării activelor

Fondurile obținute din vânzarea bunurilor și drepturilor din averea debitorului, sunt distribuite în următoarea ordine: taxe, timbre și orice alte cheltuieli aferente vânzării bunurilor respective, inclusiv cheltuielile necesare pentru conservarea și administrarea acestor bunuri, precum și cheltuielile avansate de creditor în cadrul procedurii de executare silită, creanțele furnizorilor de utilități născute ulterior deschiderii procedurii, remunerațiile datorate la data distribuirii persoanelor angajate în interesul comun al tuturor creditorilor, care se vor suporta pro rata, în raport cu valoarea tuturor bunurilor din averea debitorului; creanțele creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință născute în timpul procedurii de insolvență. Aceste creanțe cuprind capitalul, dobânzile,

precum și alte accesorii, după caz; creanțele creditorilor beneficiari ai unei cauze de preferință, cuprinzând tot capitalul, dobânzile, majorările și penalitățile de orice fel.

În cazul în care sumele realizate din vânzarea acestor bunuri ar fi insuficiente pentru plata în întregime a respectivelor creanțe, creditorii vor avea, pentru diferență, creanțe chirografare sau bugetare, după caz, care vor veni în concurs cu cele cuprinse în categoria corespunzătoare, potrivit naturii lor. Dacă după plata sumelor prevăzute anterior rezulta o diferență în plus, aceasta va fi depusă, prin grija lichidatorului judiciar, în contul averii debitorului.

Condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență

Dacă procedura **concordatului preventiv** se finalizează cu succes, la termenul prevăzut în contract sau anterior acestuia, după caz, judecătorul-sindic va pronunța o hotărâre prin care va închide procedura. În acest caz, dacă prin planul de restructurare s-au prevăzut reduceri de creanțe, reducerile rămân definitive¹⁰⁷.

O procedură de **reorganizare** prin continuarea activității sau de lichidare pe bază de plan va fi închisă, prin sentință, în baza unui raport al administratorului judiciar care constată îndeplinirea tuturor obligațiilor de plată asumate prin planul confirmat, precum și plata creanțelor curente scadente. Dacă o procedură începe ca reorganizare, dar apoi devine faliment, aceasta va fi închisă potrivit prevederilor referitoare la închiderea procedurii de faliment. La data confirmării unui plan de reorganizare, debitorul este descărcat de diferența dintre valoarea obligațiilor pe care le avea înainte de confirmarea planului și cea prevăzută în plan, pe parcursul procedurii reorganizării judiciare.

O procedură de **faliment** va fi închisă atunci când judecătorul-sindic a aprobat raportul final, când toate fondurile sau bunurile din averea debitorului au fost distribuite și când fondurile nereclamate au fost depuse la bancă. După închiderea procedurii se dispune radierea debitorului din registrele în care acesta a fost înmatriculat.

Prin închiderea procedurii, judecătorul-sindic, administratorul/lichidatorul judiciar și toate persoanele care i-au asistat sunt descărcați de orice îndatoriri sau responsabilități cu privire la procedură, debitor și averea lui, creditori, titulari de drepturi de preferință, acționari sau asociați.

Prin închiderea procedurii de faliment, debitorul persoană fizică¹⁰⁸ va fi descărcat de obligațiile pe care le avea înainte de intrarea în faliment, însă sub rezerva de a nu fi găsit vinovat de bancrută frauduloasă sau de plăți ori transferuri frauduloase; în astfel de situații, el va fi descărcat de obligații numai în măsura în care acestea au fost plătite în cadrul procedurii.

După închiderea procedurii insolvenței, indiferent de forma ei, creditorii nu mai pot urmări debitorul pentru creanțele anterioare deschiderii procedurii insolvenței.

Toate cheltuielile aferente procedurii instituite prin lege, inclusiv cele privind notificarea, convocarea și comunicarea actelor de procedură efectuate de administratorul judiciar

¹⁰⁷ art. 34 din Legea nr. 85/2014

¹⁰⁸ care desfășoară activități economice

și/sau de lichidatorul judiciar, vor fi suportate din averea debitorului¹⁰⁹. În lipsa disponibilităților în contul debitorului, se va utiliza fondul de lichidare.

Suedia

În Suedia, lichidările judiciare¹¹⁰ (*konkurs*), restructurările de întreprinderi¹¹¹ (*företagsrekonstruktion*), precum și ajustarea datoriilor¹¹² (*skuldsanering*) intră sub incidența Regulamentului UE privind procedurile de insolvență. Există trei mari situații prevăzute de normele suedeze: Lichidarea judiciară, restructurarea întreprinderilor și ajustarea datoriilor.

Lichidare judiciară (*konkurs*)

O procedură de lichidare judiciară poate fi introdusă atât pentru persoanele juridice, cât și pentru persoane fizice¹¹³.

Lichidarea judiciară este o formă de executare silită de natură generală, în cadrul căreia toți creditorii debitorului mobilizează, în mod colectiv și forțat, toate bunurile debitorului pentru a-și recupera creanțele. În timpul unei lichidări judiciare, activele din patrimoniul debitorului sunt valorificate în numele creditorilor. Patrimoniul debitorului este gestionat de unul sau mai mulți administratori judicari. Examinarea cererii pentru deschiderea unei proceduri de lichidare judiciară, luarea deciziei de lichidare și gestionarea lichidării judiciare au loc în cadrul unei proceduri de lichidare judiciară în fața instanței locale (*tingsrätt*). În cursul procedurii, Tribunalul de Primă Instanță decide cu privire la o serie de aspecte, cum ar fi distribuirea patrimoniului sau necesitatea de a institui o procedură de monitorizare. De asemenea, instanța locală se reunește, în special, pentru a primi jurământul debitorului la momentul depunerii inventarului patrimoniului. Administratorul judiciar este plasat sub controlul unei autorități, Agenția națională de executare silită (*Kronofogdemyndigheten*).

Toate bunurile aparținând debitorului la data notificării hotărârii de declarare sau care îi revin acestuia pe durata procedurii de lichidare judiciară și care sunt adecvate pentru punerea sub sechestru alcătuiesc **patrimoniul** la care se referă procedura¹¹⁴. Pentru persoanele fizice, se aplică norme speciale în ceea ce privește salariul și celelalte bunuri de care debitorul are nevoie pentru subzistență. Debitorul poate păstra anumite bunuri de acest tip.

Încă de la pronunțarea unei decizii de lichidare judiciară, debitorul este depozitat de bunurile care constituie patrimoniul pe care îl vizează procedura. De asemenea, debitorul nu poate să își asume angajamente care pot fi invocate în cadrul lichidării judiciare. În cursul lichidării judiciare, un administrator judiciar reprezintă masa

¹⁰⁹ art. 39 din Legea nr. 85/2014

¹¹⁰ [Legea privind falimentul 672/1987](#)

¹¹¹ [Legea privind restructurarea companiilor 964/2022](#)

¹¹² [Legea privind ajustarea datoriilor 675/2016](#)

¹¹³ inclusiv pentru persoane fizice care nu desfășoară nicio activitate economică

¹¹⁴ Cu excepția cazurilor în care există dispoziții speciale în normele de derogare referitoare la actele juridice ale debitorului sau ale unei părți terțe imediat după hotărârea de declarare

creditorilor. Acesta este numit de instanța locală. Administratorul judiciar trebuie să dispună de înțelegerea și experiența specifice necesare pentru îndeplinirea misiunii sale și să prezinte, în plus, toate garanțiile pentru finalizarea acesteia. Persoanele angajate într-o instanță nu pot fi administratori judiciari. De asemenea, o persoană recuzabilă nu poate fi numită ca administrator.

În principiu, numai creanțele apărute înainte de notificarea deciziei de lichidare judiciară pot fi prezentate. O creanță poate fi prezentată chiar dacă este condițională sau dacă nu este exigibilă. Lichidatorul trebuie să se asigure din proprie inițiativă că sunt satisfăcute creanțele privilegiate în mod corespunzător. Nimic nu împiedică un creditor să își prezinte creanța în mod informal, în principiu până la expirarea termenului de contestare a propunerii de distribuire a patrimoniului.

Dacă se poate presupune că activul este suficient pentru a satisface creditorii neprivilegiați, o procedură de monitorizare trebuie să fie pusă în aplicare în mod obligatoriu. În cazul în care instanța locală hotărăște că este necesară o procedură de monitorizare, aceasta stabilește o perioadă de monitorizare de *patru până la zece săptămâni*. În cazul în care procedura de monitorizare a fost deja pusă în aplicare, un creditor care dorește să depună o cerere de admitere a unei creanțe sau să solicite un privilegiu după sfârșitul perioadei de monitorizare poate face acest lucru în scris, în cadrul procedurii numite „prezentare tardivă”. O prezentare tardivă poate fi efectuată cel târziu în ziua în care lichidatorul își elaborează propunerea de distribuire a patrimoniului, și anume înainte ca propunerea să fie înaintată instanței și publicată. Dacă un creditor nu își monitorizează creanțele, acesta pierde posibilitatea de a obține rambursarea acestora din activele vizate de decizia de distribuire. În principiu, acesta nu poate obține plata creanțelor sale decât dacă devin disponibile noi resurse (distribuție tardivă).

Dacă activele patrimoniului sunt insuficiente pentru a acoperi costurile lichidării judiciare și plata datoriei în masă, lichidarea judiciară este anulată. În cazul în care lichidarea judiciară este anulată, nu se realizează, în principiu, distribuția între creditori.

În cazul în care lichidarea judiciară nu este anulată, resursele care compun patrimoniul sunt distribuite între creditori, cu excepția cazului în care au fost utilizate pentru a plăti costurile lichidării judiciare și datoriile în masă. Distribuția se efectuează, în principiu, în conformitate cu dispozițiile din *Legea privind creanțele privilegiate* care reglementează dreptul fiecărui creditor, în raport cu ceilalți, de a fi plătit în cursul unei lichidări judiciare.

În cazul în care debitorul ajunge la un acord în ceea ce privește plata datoriei sale sau se înțelege în altă manieră cu creditorii¹¹⁵, instanța locală decide cu privire la încheierea lichidării judiciare. O lichidare judiciară pentru care este instituită o procedură de monitorizare se poate încheia, de asemenea, cu o decizie de concordat. În caz contrar, lichidarea judiciară este anulată¹¹⁶ sau patrimoniul este distribuit între creditori.

¹¹⁵ tranzacție voluntară

¹¹⁶ dacă activele nu sunt suficiente pentru a plăti cheltuielile de lichidare judiciară și datoriile în masă

Lichidarea judiciară nu exonerează o persoană fizică de răspunderea de a-și plăti datoriile¹¹⁷.

O persoană juridică este dizolvată după o lichidare judiciară. Rezultă de aici că creditorii nu pot, în principiu, să mai solicite persoanei juridice, după lichidarea judiciară, plata unor eventuale creanțe neachitate.

Onorariile lichidatorului și alte datorii similare, precum și altele contractate de patrimoniu (datorii în masă) trebuie prelevate din patrimoniu înainte de distribuirea între creditori. Costurile lichidării judiciare au prioritate față de datoriile în masă. În cazul în care costurile lichidării judiciare nu pot fi suportate din patrimoniu, acestea sunt plătite, în general, de către stat.

Restructurarea întreprinderilor (*företagsrekonstruktion*)

Restructurarea unei întreprinderi poate fi inițiată atât pentru persoane juridice, cât și pentru persoane fizice, cu condiția să fie vorba despre un operator economic. Anumite persoane juridice sunt excluse din domeniul de aplicare a legii în materie, de exemplu societățile pe acțiuni în domeniul activității bancare (*bankaktiebolag*), instituțiile de credit, întreprinderile de asigurări și întreprinderile de investiții.

Un operator economic care se confruntă cu dificultăți de plată poate, prin decizie a instanței, să beneficieze de o procedură specifică pentru restructurarea activității sale. În cazul unei restructurări de întreprindere, un administrator (*rekonstruktör*) numit de instanță trebuie să stabilească, pe de o parte, dacă activitatea debitorului poate fi urmărită în întregime sau parțial și, după caz, în ce mod, și, pe de altă parte, dacă sunt îndeplinite condițiile pentru ca debitorul să ajungă la un acord financiar cu creditorii săi (concordat). În îndeplinirea misiunii sale, administratorul judiciar trebuie să se asigure că nu se aduce atingere intereselor creditorilor.

Administratorul trebuie, în termen de o săptămână de la decizia de restructurare, să notifice decizia tuturor creditorilor cunoscuți. Notificarea trebuie să fie însoțită de un inventar preliminar al activelor și al datoriilor debitorului. Cu toate acestea, trebuie subliniat faptul că restructurarea unei întreprinderi poate să se încheie printr-un concordat judiciar.

Creanțele legate de contracte pe care debitorul le-a încheiat cu acordul administratorului în cadrul procedurii de restructurare sunt însoțite de un privilegiu general. În consecință, sunt favorizate contractele, de exemplu în materie de finanțare, care sunt încheiate în cursul procedurii de restructurare cu acordul administratorului.

Un administrator judiciar trebuie să dispună de înțelegerea și experiența specifice impuse de misiunea sa, să se bucure de încrederea creditorilor și, în plus, să prezinte toate garanțiile pentru îndeplinirea misiunii sale. Administratorul trebuie să examineze situația financiară a debitorului și, de comun acord cu acesta, să stabilească un plan care prezintă modalitățile de realizare a obiectivelor restructurării întreprinderii (plan de

¹¹⁷ a se vedea ajustarea datoriilor, ale cărei norme sunt diferite

restructurare). Planul trebuie să fie comunicat instanței și creditorilor. Administratorul poate recurge la asistenți specializați.

Debitorul trebuie să urmeze instrucțiunile administratorului cu privire la modul în care ar trebui să se desfășoare activitatea sa. Debitorul nu poate întocmi anumite acte juridice fără acordul administratorului. Acesta nu poate, printre altele, să ramburseze datoriile contractate înainte de luarea deciziei, să ia angajamente noi, să vândă sau să pună sub gaj bunuri de importanță esențială pentru activitatea sa de debitor.

În anumite condiții, poate fi util să se ajungă la un concordat judiciar în cazul unei restructurări. Cererea de negociere a unui concordat este efectuată de către debitor. O cerere de negociere a unui concordat trebuie să cuprindă o propunere de concordat care indică suma pe care debitorul propune să o plătească, datele la care vor fi efectuate plățile, faptul dacă a fost depusă o garanție pentru concordat și, dacă este cazul, din ce se compune aceasta. Cererea trebuie să fie însoțită de un inventar al elementelor de activ și de pasiv ale patrimoniului. La cererea unui creditor, debitorul va trebui să depună un jurământ de inventar în fața adunării creditorilor.

În adunarea creditorilor, participanții trebuie să voteze cu privire la propunerea de concordat. O propunere de concordat care prevede plata a cel puțin cincizeci la sută din valoarea creanțelor va fi considerată adoptată de către creditorii dacă trei cincimi dintre votanți au fost de acord cu propunerea și creanțele acestora reprezintă cel puțin trei cincimi din valoarea totală a creanțelor creditorilor cu drept de vot. În cazul în care procentajul prevăzut în concordat este mai mic de 50 %, propunerea de concordat va fi considerată adoptată dacă trei pătrimi dintre votanți sunt de acord cu privire la propunere și creanțele acestora reprezintă trei sferturi din valoarea totală a creanțelor creditorilor cu drept de vot.

Nicio distribuție nu are loc în cadrul restructurării unei întreprinderi dacă nu a fost încheiat un concordat. Un concordat judiciar poate să prevadă anularea datoriilor și termene de plată precise. Concordatul trebuie să acorde drepturi egale tuturor creditorilor și cel puțin douăzeci și cinci la sută din cuantumul creanțelor lor, cu excepția cazului în care un procent mai scăzut este aprobat de toți creditorii cunoscuți care trebuie să fie părți la concordat sau dacă există motive speciale pentru a stabili un procentaj inferior. O distribuție minimă prescrisă trebuie să fie plătită în termen de un an de la încheierea concordatului, cu excepția cazului în care o perioadă mai lungă este acordată de toți creditorii enumerați.

În cazul în care este stabilit un concordat judiciar, acesta va implica toți creditorii care aveau dreptul de a participa la negocierea concordatului. În cazul în care nu a fost încheiat un concordat judiciar, și nici debitorul nu a încheiat un concordat voluntar cu creditorii sau orice alt aranjament, creanțele rămân exigibile după încheierea restructurării întreprinderii.

Administratorul are dreptul la o indemnizație pentru activitatea și cheltuielile legate de sarcinile sale. Onorariile acestuia nu pot fi stabilite la o sumă care depășește ceea ce este considerat ca o compensație rezonabilă pentru sarcinile sale. Taxele judiciare aferente cererii, precum și indemnizația administratorului și a comisarului sunt suportate de debitor.

Ajustarea datoriilor (*skuldsanering*)

Sistemul de ajustare a datoriilor implică faptul că un creditor este eliberat, în parte sau integral, de responsabilitatea plății datoriilor la care se referă procedura de ajustare a datoriilor. Începând din noiembrie 2016, există două forme de ajustare a datoriilor în Suedia: ajustarea datoriilor prevăzută de legea cu același nume (*skuldsaneringslagen* - Legea privind ajustarea datoriilor) și ajustarea datoriilor pentru întreprinderi (*F-skuldsanering*) în conformitate cu legea ononimă (*lagen om skuldsanering för företagare* - Legea privind ajustarea datoriilor pentru antreprenori). Cele două forme de ajustare a datoriilor sunt descrise în continuare.

Se poate acorda o ajustare a datoriilor pentru persoane fizice¹¹⁸. Dosarele pentru ajustarea datoriilor sunt examinate în primă instanță de Agenția națională de executare silită. Decizia de ajustare a datoriilor trebuie să conțină un plan de rambursare. Cu excepția cazului în care există motive importante pentru a defini o durată mai scurtă, planul de rambursare trebuie să se întindă pe o perioadă de *cinci ani*. Planul de rambursare începe să curgă începând cu data adoptării deciziei de ajustare a datoriilor. Întrucât debitorul începe să efectueze rambursările încă de la adoptarea deciziei preliminare, durata deciziei preliminare va fi scăzută, în mod normal, din durata planului de rambursare.

Suma care urmează să fie plătită de către debitor va fi stabilită astfel încât ajustarea datoriilor să vizeze toate activele și veniturile debitorului după deducerea rezervei care îi permite debitorului să asigure subzistența sa și a familiei sale. De asemenea, se poate stabili o rezervă pentru rambursarea unor creanțe neacoperite de ajustarea datoriilor. Debitorul își păstrează dreptul de a dispune de bunurile sale pe parcursul ajustării datoriilor; un administrator nu este numit.

În cazul în care o decizie preliminară este notificată, aceasta trebuie să fie publicată fără întârziere în *Post- och Inrikes Tidningar*¹¹⁹. O notificare trebuie, de asemenea, să fie trimisă creditorilor cunoscuți, în termen de o săptămână de la data publicării. În publicare și în notificare, creditorii sunt invitați să depună cererile de admitere a creanțelor, să furnizeze informații mai exacte cu privire la creanțele lor, precum și alte informații utile pentru examinarea cauzei și să precizeze contul în care trebuie efectuate plățile în cursul ajustării datoriilor.

Toate creanțele acoperite de o ajustare a datoriilor sunt de rang egal. Cu toate acestea, o creanță poate să aibă un rang inferior dacă respectivul creditor este de acord cu acest lucru sau să fie plătită înaintea altor creanțe dacă, în urma distribuirii, aceasta implică o sumă mică și este rezonabil ca aceasta să fie satisfăcută prima având în vedere importanța creanțelor, precum și alte circumstanțe. Regimul aplicabil creanțelor este indicat în decizia de ajustare a datoriilor.

Prin decizia de ajustare a datoriilor, debitorul este scutit de responsabilitatea de a plăti cuantumul datoriilor acoperite de ajustarea datoriilor egal cu reducerea acestora. Prin decizia de ajustare a datoriilor, debitorul este scutit, de asemenea, de responsabilitatea de a plăti datoriile care nu sunt cunoscute.

¹¹⁸ inclusiv persoane fizice care desfășoară o activitate economică individuală

¹¹⁹ Jurnalul Oficial din Suedia

Ajustarea datoriilor are ca efect anularea dobânzilor sau a penalităților pentru întârziere la creanțele acoperite de ajustarea datoriilor începând cu ziua următoare celei în care decizia preliminară a fost notificată.

Ajustarea datoriilor pentru întreprinderi¹²⁰

O ajustare a datoriilor pentru întreprinderi poate fi acordată unei persoane fizice care este: antreprenor care desfășoară o activitate economică, în cazul în care gradul său de îndatorare este strâns legat de această activitate; antreprenor care desfășoară o activitate economică, în cazul în care datoriile legate de această activitate pot fi plătite în mod normal sau incapacitatea de a rambursa aceste datorii este doar temporară, sau rudă a unui antreprenor, în cazul în care gradul de îndatorare al acestei rude este strâns legat de activitatea economică a antreprenorului.

Prin rudă se înțelege soțul/soția, partenerul de viață, tatăl, mama, un frate sau o soră a antreprenorului sau un copil al soțului/soției sau al partenerului de viață.

Dosarele de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi sunt examinate în primă instanță de Agenția națională de executare silită. Decizia de ajustare a datoriilor trebuie să conțină un plan de rambursare. Planul de rambursare trebuie să acopere o perioadă de *trei ani*.

Suma care urmează să fie plătită de către debitor va fi stabilită astfel încât ajustarea datoriilor să vizeze toate activele și veniturile debitorului după deducerea rezervei care îi permite debitorului să asigure subzistența sa și a familiei sale. De asemenea, se poate stabili o rezervă pentru rambursarea unor creanțe neacoperite de ajustarea datoriilor. În cazul în care situația financiară a debitorului s-a îmbunătățit în mod semnificativ ulterior deciziei de ajustare a datoriilor, creditorii și debitorul pot solicita reexaminarea deciziei. Dreptul debitorului de a dispune de bunurile sale nu este limitat în cursul procedurii.

În cazul în care o decizie preliminară este notificată, aceasta trebuie să fie publicată fără întârziere în Jurnalul Oficial. O notificare trebuie, de asemenea, să fie trimisă creditorilor cunoscuți, în termen de o săptămână de la data publicării. Odată ce dosarul a fost suficient analizat după decizia preliminară, se stabilește o propunere de ajustare a datoriilor. Toate creanțele acoperite de o ajustare a datoriilor pentru întreprinderi sunt de rang egal¹²¹.

Prin decizia de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi, debitorul este scutit de responsabilitatea de a plăti cuantumul datoriilor acoperite de ajustarea datoriilor egal cu reducerea acestora. Ajustarea datoriilor are ca efect anularea dobânzilor sau a penalităților pentru întârziere la creanțele acoperite de ajustarea datoriilor începând cu ziua următoare celei în care decizia preliminară a fost notificată. Ajustarea datoriilor nu

¹²⁰ în conformitate cu [Legea privind ajustarea datoriilor pentru antreprenori](#)

¹²¹ cu toate acestea, o creanță poate să aibă un rang inferior dacă respectivul creditor este de acord cu acest lucru sau să fie plătită înaintea altor creanțe dacă, în urma distribuirii, aceasta implică o sumă mică și este rezonabil ca aceasta să fie satisfăcută prima având în vedere importanța creanțelor, precum și alte circumstanțe. Regimul aplicabil creanțelor este indicat în decizia de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi.

afectează dreptul unui creditor în ceea ce privește un garant sau orice altă persoană responsabilă pentru datorie în plus față de debitor.

Decizia de ajustare a datoriilor pentru întreprinderi trebuie să conțină un plan de rambursare pentru o perioadă de *trei ani*.

În cadrul unei ajustări a datoriilor pentru întreprinderi, debitorul efectuează plățile, în mod normal, către Agenția națională de executare silită (Kronofogdemyndigheten), care, ulterior, servește drept intermediar cu creditorii. Agenția națională de executare silită percepe o taxă anuală de la debitor pentru prelucrarea administrativă a plăților.

Ungaria

Procedura de insolvență pentru persoane juridice este reglementată prin Legea XLIX din 1991 privind procedura de faliment și procedura de lichidare (Legea falimentului).

Legea falimentului reglementează două tipuri de proceduri de insolvență: procedura de faliment și procedura de lichidare.

Procedura de **faliment** constă într-o reorganizare în cadrul căreia debitorului care se confruntă cu insolvența i se acordă o suspendare a plăților pentru a ajunge la un acord voluntar și pentru a încerca să încheie un astfel de acord în vederea restabilirii solvabilității.

Procedura de **lichidare** are scopul de a asigura plata creditorilor în conformitate cu normele specifice, în cadrul unei proceduri având drept scop distribuirea către creditorii a tuturor activelor din masa bunurilor aparținând debitorului. Cu toate acestea, procedura de lichidare trebuie să fie finalizată chiar dacă debitorul și-a plătit datoria în întregime, precum și costurile procedurii (sau dacă este încheiat un acord voluntar cu creditorii privind condițiile stingerii datoriei, iar acest acord a fost aprobat de către instanță).

Legislația care reglementează sucursalele din Ungaria ale întreprinderilor cu sediul social în străinătate, organizațiile societății civile și întreprinderile din sectorul financiar¹²², de exemplu, include norme speciale, derogatorii.

Procedura de faliment nu există în cazul întreprinderilor din sectorul financiar, însă organismele de supraveghere au posibilitatea de a interveni încă de la primele semne ale oricărei deteriorări a situației financiare a acestora pentru a evita insolvența și trebuie create fonduri¹²³ pentru protejarea clienților și pentru despăgubiri. În cazul întreprinderilor din sectorul financiar, lichidarea poate fi inițiată în fața instanței de către Banca Națională a Ungariei, acționând în calitate de autoritate de supraveghere financiară după revocarea autorizației acestora de a desfășura respectivele activități.

¹²² instituții de credit, întreprinderi financiare, întreprinderi de asigurări, firme de investiții, antrepozite publice

¹²³ Fondul pentru decontarea daunelor, Fondul pentru protecția investitorilor, Fondul de asigurare a depozitelor

Legea privind organizațiile societății civile conține norme derogatorii privind procedura de faliment și de lichidare a organizațiilor societății civile (asociații, fundații), iar în caz contrar se aplică prevederile legii falimentului.

Procedura de stingere a datoriilor persoanelor fizice (falimentul personal). Legea CV din 2015 privind stingerea datoriilor persoanelor fizice a intrat în vigoare la 1 septembrie 2015. Legea stabilește cadrul juridic pentru stingerea datoriilor, în plus față de asigurarea protecției falimentului prin cooperarea dintre un debitor și creditorii acestuia. Legea protejează în principal debitorii ipotecari, în special cei care au întârzieri de lungă durată, sunt îndatorați față de mai mulți creditori și a căror proprietate imobiliară de tip rezidențial este amenințată de vânzare forțată.

Procedura începe ca o procedură extrajudiciară, fiind coordonată de primul creditor ipotecar. Procedura judiciară de faliment este inițiată în cazul în care nu există o soluționare extrajudiciară. Mai întâi, procedura judiciară are, de asemenea, scopul de a ajunge la un acord, însă, în cazul în care nu se votează în favoarea acestui acord, instanța stabilește condițiile pentru stingerea datoriei.

Guvernul a instituit Serviciul de Stat privind Insolvența Familiilor. Această instituție joacă un rol important în procedura de stingere a datoriilor. Serviciul privind Insolvența Familiilor verifică dacă debitorul îndeplinește cerințele legale, ține evidențele statului privind datele procedurii și angajează administratorii familiilor. Administratorii familiilor desfășoară activitățile pregătitoare și colaborează cu instanța în cursul procedurii judiciare de stingere a datoriilor, execută deciziile instanței, sprijină debitorul, supraveghează gestionarea gospodăriei debitorului, vând activele debitorului care au valoare comercială și plătesc creditorii.

Rezultatul unei proceduri reușite de stingere a datoriilor constă în faptul că datoria plătită în cursul procedurii nu mai poate fi pretinsă ulterior de la debitor, iar creditorii primesc o proporție specifică a creanțelor lor într-o perioadă de timp previzibilă.

Procedura de stingere a datoriilor persoanelor fizice nu este însă notificată în temeiul Regulamentului (UE) nr. 2015/848 al Parlamentului European și al Consiliului.

Procedura de faliment poate fi solicitată de către administratorul debitorului, fiind obligatorie reprezentarea de către un avocat sau consilier juridic.

În orice moment, poate fi inițiată numai o singură procedură de faliment împotriva debitorului și nu poate fi pendinte nicio procedură de lichidare împotriva acestuia. Procedura de faliment reînnoită poate începe numai dacă debitorul a stins datoriile pretinse în procedura anterioară și au trecut doi ani de la această procedură. În cazul în care instanța a respins procedura anterioară de faliment din oficiu din cauza unor vicii de formă, procedura de faliment reînnoită nu poate fi inițiată timp de un an.

Procedura de lichidare poate fi inițiată de către debitor, de către un creditor, de către administratorul care a participat la procedura anterioară de lichidare voluntară sau de către o instanță sau autoritate administrativă în cazurile prevăzute de lege. De exemplu, o procedură de lichidare este inițiată de către instanță în cazul în care nu s-a încheiat un acord voluntar în cursul procedurii de faliment sau dacă dizolvarea unei firme cu încălcarea gravă a legii este dispusă sub autoritatea sa de supraveghere juridică în calitate de instanță comercială.

Activele debitorului incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței reprezintă suma tuturor activelor fixe și a activelor curente în sensul legislației contabile. Orice majorare a activelor obținută în cursul procedurii de faliment face, de asemenea, parte din activele incluse în masa bunurilor care face obiectul insolvenței. Debitorul păstrează drepturile aferente gestionării activelor din masa bunurilor care face obiectul insolvenței, însă sub supravegherea administratorului. În procedura de lichidare, debitorul nu reține drepturile aferente gestionării activelor din masa bunurilor insolvenței: Aceste drepturi sunt transferate lichidatorului. Lichidatorul este reprezentantul legal al organizației debitoare și efectuează înregistrarea și evaluarea creanțelor creditorilor, realizarea activelor și distribuirea sumelor obținute în rândul creditorilor sub controlul instanței.

Competențele debitorului, respectiv ale practicianului în insolvență

În procedura de faliment și de lichidare, un **debitor** în sensul legii falimentului poate fi un operator economic enumerat în lege. Directorii executivi și proprietarii debitorului nu au restricții în exercitarea drepturilor lor, însă își pot exercita drepturile numai fără încălcarea drepturilor prevăzute de lege pentru administrator. Debitorul efectuează înregistrarea și clasificarea creanțelor în colaborare cu administratorul și, cu implicarea administratorului, elaborează un program și o propunere de negocieri în vederea unei înțelegeri în scopul încheierii unui acord pentru restabilirea sau păstrarea solvabilității. Înțelegerea include acordul dintre debitor și creditorii asupra condițiilor stingerii datoriilor și asupra tuturor celorlalte aspecte pe care aceștia le consideră importante pentru reorganizare.

Un **administrator** în cadrul procedurii de faliment este o persoană juridică desemnată de către instanță, autorizată să îndeplinească sarcinile unui practician în insolvență. Administratorul trebuie să desemneze o persoană angajată de acesta, având calificări corespunzătoare, pentru a desfășura activitățile administratorului. Sarcina acestei persoane este de a monitoriza activitățile economice ale debitorului pentru a conveni asupra unui acord, luând în considerare interesele creditorilor, de a înregistra creanțele creditorilor, de a colabora la redactarea propunerii de acord și de a contrasemna procesul-verbal al hotărârilor adoptate în cadrul negocierilor acordului.

Lichidator înseamnă o organizație-lichidator¹²⁴ desemnată de către instanță, care este reprezentantul legal al organizației aflate în lichidare și care, în același timp, garantează interesele creditorilor și îndeplinește sarcinile prevăzute de lege. Legislația prevede cerințe personale și profesionale stricte privind organizațiile-lichidator, inclusiv formare profesională regulată.

Organizația-lichidator desemnează un administrator al insolvenței pentru desfășurarea activităților lichidatorului. Numele organizației-lichidator și ale administratorului insolvenței sunt, de asemenea, înregistrate în registrul persoanelor juridice¹²⁵ ținut de instanță.

Procedurile de faliment și de lichidare sunt proceduri civile necontencioase care se desfășoară în fața instanței. În situațiile care nu sunt reglementate de Legea falimentului, se aplică normele Codului de procedură civilă, cu derogările care apar din

¹²⁴ o persoană juridică autorizată să îndeplinească sarcinile unui practician în insolvență

¹²⁵ <https://www.palyazat.gov.hu/kozlemenyek/megjelent-a-jogi-szemlyek-egysges-nyilvntartasa-cm-dimop-plusz-136-23-kdszm-felhvs>

particularitățile procedurilor necontencioase. Procedura de faliment este dispusă de instanță, în timp ce procedura de lichidare este dispusă de instanță ca urmare a declarării insolvenței debitorului sau în alte cazuri prevăzute de lege sau în baza unei cereri formulate de o altă instanță, autoritate publică sau de către administrator. La deschiderea procedurii, instanța desemnează administratorul sau lichidatorul din lista lichidatorilor.

Obiecțiile formulate împotriva oricăror măsuri sau omisiuni nelegale ale administratorului sau ale lichidatorului sunt soluționate de către instanță și, în cazul unei măsuri sau omisiuni nelegale, instanța solicită administratorului sau lichidatorului să își desfășoare activitățile potrivit legii iar, în cazul încălcării legii, administratorul sau lichidatorul este eliminat din procedură și este desemnat un noul administrator sau lichidator.

Pe parcursul procedurii de faliment, debitorul beneficiază de protecție în caz de faliment, procedurile de executare se suspendă și debitorul beneficiază de suspendarea plăților sau de un moratoriu privind plata datoriilor efectuate anterior.

Dacă majoritatea prevăzută de Legea falimentului acceptă acordul voluntar, iar acordul respectă cerințele legale, instanța aprobă acordul, iar debitorul este obligat de acesta. În cazul în care nu se convine asupra unui acord voluntar, instanța dispune lichidarea din oficiu a debitorului.

Un acord între debitor și creditorii poate fi, de asemenea, încheiat și în procedura de lichidare. Instanța stabilește data negocierilor în vedere acordului în cursul procedurii de lichidare și, dacă votul este favorabil acordului voluntar și acordul respectă legislația, instanța îi aprobă. În cadrul lichidării, condițiile de aprobare a unui acord voluntar prevăd ca, în urma acordului debitorul să nu mai fie insolubil, iar creanțele prioritare să fie stinse sau să fie disponibilă o acoperire a acestor creanțe.

Instanța decide cu privire la înregistrarea închiderii procedurii de faliment sau de lichidare sau cu privire la finalizarea procedurii. În cazul în care procedura de lichidare este închisă fără existența unui succesor legal al debitorului, la primirea unei notificări din partea instanței, instanța comercială radiază debitorul dizolvat prin lichidare din registrul comerțului sau radiază organizația societății civile din registrul organizațiilor societății civile.

În cadrul procedurii de lichidare, plata salariilor angajaților este garantată din fondurile existente în Fondul de garantare a salariilor, sub rezerva condițiilor prevăzute în legea privind fondul de garantare a salariilor.

Consecințele juridice ale inițierii procedurii

În cursul procedurii de faliment, instanța ia măsuri pentru publicarea unei **suspendări imediate temporare a plăților** în Buletinul societăților comerciale la solicitarea debitorului, în conformitate cu Legea falimentului. Fondul cererii este examinat ulterior, atunci când instanța decide respingerea cererii din oficiu în cazurile stabilite de lege sau, în caz contrar, atunci când decide admiterea procedurii de faliment. Procedura de faliment începe cu publicarea ordinului referitor la acest lucru în Buletinul societăților comerciale. Ca urmare a deschiderii procedurii de faliment, debitorul beneficiază

de **suspendarea plăților** pentru stingerea creanțelor monetare până la ora 0 în a doua zi lucrătoare care urmează celei de a 120-a zile¹²⁶, iar moratoriul poate fi prelungit chiar și până la 365 de zile. În cursul perioadei de suspendare a plăților, poate fi efectuată numai plata creanțelor indicate în actul juridic, nu apar consecințe juridice referitoare la neexecutarea sau executarea cu întârziere a obligațiilor de plată, este suspendată executarea creanțelor monetare împotriva debitorului, iar în acest mod debitorul are posibilitatea reală de a elabora un program în scopul restabilirii solvabilității și stingerii datoriilor.

În cazul în care instanța declară că debitorul este insolubil din cauza existenței oricărui **motiv de insolvență** definit în actul juridic, lichidarea debitorului este dispusă printr-un ordin și, după intrarea în vigoare a acestuia, este desemnat un lichidator printr-un ordin publicat în Buletinul societăților comerciale, incluzând, de asemenea, o convocare a creditorilor pentru notificarea creanțelor acestora. Drepturile de proprietate încetează atunci când se dispune procedura de lichidare, acest lucru având scopul de a proteja activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței și, de la data începerii lichidării, numai lichidatorul, care acționează ca reprezentant al debitorului, poate face declarații juridice privind activele debitorului.

Lichidarea are scopul distribuirii tuturor activelor debitorului între creditorii acestuia. Procedurile contencioase și necontencioase începute înainte de data inițierii lichidării continuă în fața instanței notificate. După data începerii lichidării, orice creanță monetară referitoare la activele din masa bunurilor care face obiectul insolvenței poate fi declarată numai în cadrul procedurii de lichidare. Orice limitare referitoare la înstrăinare sau grevare de sarcini stabilită asupra bunurilor imobile ale debitorului sau asupra altor active încetează la data începerii lichidării, iar drepturile de răscumpărare și opțiunile de cumpărare, precum și drepturile de retenție încetează la momentul vânzării activului. O persoană îndreptățită își poate îndești creanța dintr-un depozit de garanție furnizat de către debitor până la data începerii lichidării, ulterior persoana îndreptățită trebuie să predea lichidatorului suma rămasă.

În cadrul procedurii de insolvență, creditorii pot constitui comitete ale creditorilor sau pot alege un reprezentant al creditorilor cu care lichidatorul trebuie să se consulte și pe care lichidatorul are obligația de a-l informa și al cărui consimțământ implicit sau explicit trebuie obținut pentru anumite măsuri.

Lichidatorul poate vinde activele debitorului către cumpărătorul care face cea mai bună ofertă în cadrul unei proceduri publice de vânzare pe un portal web de vânzări auditat.

Distribuirea veniturilor încasate în urma valorificării activelor

Lichidatorul utilizează sumele obținute din vânzarea unui gaj – după deducerea anumitor cheltuieli – pentru a plăti titularul gajului. Suma rămasă este distribuită în rândul creditorilor în funcție de distribuirea activelor, luând în considerare rangul de prioritate pentru îndeștiarea creditorilor stabilit în Legea falimentului și pe baza bilanțului contabil intermediar al lichidării sau a bilanțului contabil de închidere a lichidării.

¹²⁶ cu câteva excepții

În urma vânzării altor active, sumele obținute pot fi distribuite după acceptarea bilanțului contabil intermediar al lichidării sau a bilanțului contabil de închidere a lichidării, luând în considerare distribuția activelor aprobată de către instanță și rangul de prioritate pentru îndeostularea creditorilor stabilit în Legea falimentului.

Condițiile și efectele închiderii procedurii de insolvență

Debitorul poate conveni asupra unui acord voluntar cu creditorii atât în cadrul procedurii de faliment, cât și în cadrul procedurii de lichidare. Dacă acordul respectă legislația, instanța îl aprobă și declară procedura închisă. În aceste cazuri, debitorul își continuă funcționarea. Creanțele creditorilor sunt îndeostulate în modalitatea și în măsura stabilite în acord, iar debitorul este scutit de plata oricărei sume suplimentare.

Într-o procedură de faliment încheiată printr-un acord voluntar aprobat de instanță, creanțele creditorilor sunt îndeostulate în modalitatea și în conformitate cu graficul stabilit în acord. În cazul în care debitorul nu respectă acordul, creditorii pot formula o acțiune de executare sau pot iniția lichidarea debitorului.

Creditorii plătesc o taxă de înregistrare. Formularea unei proceduri de insolvență se supune plății unei taxe. În caz contrar, orice costuri efectuate sunt suportate de către debitor.

Statele Unite ale Americii

Codul falimentului din Statele Unite (titlul 11, Codul Statelor Unite) și Regulile federale de procedură în caz de faliment sunt disponibile online. Regulile locale de practică și procedură adoptate de fiecare instanță de faliment sunt disponibile pe site-ul web al fiecărei instanțe sau (accesibile personal) la biroul grefierului acesteia.

Articolul I, secțiunea 8 din Constituția Statelor Unite autorizează Congresul să adopte „legi uniforme în materie de falimente”. În temeiul acestei împuterniciri, Congresul a adoptat Codul falimentului în 1978. Codul falimentului, care este codificat ca Titlul 11 din Codul Statelor Unite, a fost modificat de mai multe ori de la promulgare. Acesta aglutinează legea federală uniformă care guvernează toate cazurile de faliment.

Aspectele procedurale ale procesului de faliment sunt guvernate de Regulile federale de procedură în materie de faliment¹²⁷ și de normele locale ale fiecărei instanțe de faliment. Regulile privind falimentul conțin un set de formulare oficiale care trebuie utilizate în cazurile de faliment. Codul falimentului și Regulile privind falimentul și normele locale stabilesc procedurile juridice oficiale pentru soluționarea problemelor de îndatorare ale persoanelor fizice și juridice.

Există o instanță de faliment pentru fiecare district judiciar din țară. Fiecare stat are unul sau mai multe districte (există 90 de districte de faliment în întreaga țară). Instanțele de faliment au, în general, propriile birouri de grefieri.

¹²⁷ denumite adesea „Reguli de faliment”

Personalul judiciar cu putere de decizie în cazurile de faliment federal este judecătorul de faliment al Statelor Unite, funcționar judiciar al tribunalului districtual al Statelor Unite. Judecătorul de faliment poate decide orice aspect legat de un caz de faliment, cum ar fi eligibilitatea de a depune o cerere sau dacă un debitor ar trebui să primească o scutire de datorii. Cu toate acestea, o mare parte din procesul de faliment este de natură administrativă și se desfășoară în afara tribunalului.

Legătura unui debitor cu judecătorul de faliment este, de obicei, limitată. Un debitor tipic în cadrul capitolului 7 nu se va prezenta în instanță și nu îl va vedea pe judecătorul de faliment decât în cazul în care se ridică o obiecție în cadrul cazului. Un debitor în cadrul capitolului 13 poate fi nevoit să se prezinte în fața judecătorului de faliment doar la o audiere de confirmare a planului. De obicei, singura procedură oficială la care debitorul trebuie să se prezinte este adunarea creditorilor, care are loc de obicei la sediul administratorului judiciar. Această ședință este denumită în mod informal „ședința 341”, deoarece secțiunea 341 din Codul falimentului prevede că debitorul trebuie să participe la această ședință, astfel încât creditorii să-l poată chestiona pe debitor cu privire la datorii și bunuri.

Un obiectiv fundamental al legilor federale privind falimentul adoptate de Congres este acela de a oferi debitorilor un „nou început” financiar pentru a scăpa de datorii împovărătoare¹²⁸. Acest obiectiv este atins prin descărcarea de răspundere în caz de faliment, care îi eliberează pe debitori de răspunderea personală pentru anumite datorii și interzice creditorilor să întreprindă vreodată vreo acțiune împotriva debitorului pentru a colecta aceste datorii.

Codul falimentului prevede **șase tipuri de bază de cazuri de faliment**, fiecare dintre acestea fiind prezentat mai jos. Cazurile primesc în mod tradițional numele capitolului care le descriu:

Capitolul 7, intitulat **Lichidare**, prevede o procedură ordonată, supravegheată de instanță, prin care un administrator judiciar preia bunurile din patrimoniul debitorului, le reduce la bani lichizi și le distribuie creditorilor, sub rezerva dreptului debitorului de a păstra anumite bunuri exceptate și a drepturilor creditorilor garantați. Deoarece, de obicei, în cele mai multe cazuri de capitolul 7 există puține sau deloc bunuri neexceptate, este posibil să nu existe o lichidare efectivă a activelor debitorului. Aceste cazuri se numesc „cazuri fără active”. Un creditor care deține o creanță negarantată va primi o distribuție din masa falimentului numai dacă cazul este un caz de active și dacă creditorul depune o dovadă a creanței la instanța de faliment. În majoritatea cazurilor din capitolul 7, dacă debitorul este o persoană fizică, acesta primește o scutire care îl eliberează de răspunderea personală pentru anumite datorii descărcabile. În mod normal, debitorul primește descărcarea de gestiune la doar câteva luni de la depunerea petiției. Modificările aduse Codului falimentului, adoptate prin Legea din 2005 privind prevenirea abuzurilor în materie de faliment și protecția consumatorilor, impun aplicarea unui „test al mijloacelor” pentru a determina dacă debitorii consumatori individuali se

¹²⁸ Curtea Supremă a subliniat acest aspect cu privire la scopul legii falimentului într-o decizie din 1934: [I]l oferă debitorului onest, dar lipsit de noroc o nouă șansă în viață și un câmp de acțiune pentru eforturile viitoare, fără a fi afectat de presiunea și descurajarea datoriei preexistente.

califică pentru a beneficia de scutire în temeiul capitolului 7. În cazul în care venitul unui astfel de debitor depășește anumite praguri, este posibil ca debitorul să nu fie eligibil pentru capitolul 7.

Capitolul 9, intitulat **Ajustarea datoriilor unei municipalități**, prevede, în esență, o reorganizare, la fel ca o reorganizare în temeiul capitolului 11. Numai o autoritate locală poate depune o cerere în temeiul capitolului 9, care include orașe și municipii, precum și sate, comitate, districte fiscale, servicii publice municipale și districte școlare.

Capitolul 11, intitulat **Reorganizare**, este utilizat în mod obișnuit de întreprinderile comerciale care doresc să continue să opereze o afacere și să ramburseze creditorii concomitent printr-un plan de reorganizare aprobat de instanță. Debitorul în temeiul capitolului 11 are, de obicei, dreptul exclusiv de a depune un plan de reorganizare în primele 120 de zile de la depunerea cazului și trebuie să furnizeze creditorilor o declarație de informare care să conțină informații adecvate pentru a permite creditorilor să evalueze planul. În cele din urmă, instanța aprobă (confirmă) sau dezaproabă planul de reorganizare. În cadrul planului confirmat, debitorul își poate reduce datoriile prin rambursarea unei părți din obligațiile sale și prin descărcarea altora. De asemenea, debitorul poate rezilia contracte și contracte de leasing împovărătoare, poate recupera active și își poate redimensiona operațiunile pentru a reveni la profitabilitate. În cadrul capitolului 11, debitorul trece, în mod normal, printr-o perioadă de consolidare și iese cu o datorie redusă și o afacere reorganizată.

Capitolul 12, intitulat **Ajustarea datoriilor unui fermier familial sau ale unui pescar cu venituri anuale regulate**, prevede scutirea de datorii a fermierilor familiari și a pescarilor cu venituri regulate. Procesul în cadrul capitolului 12 este foarte asemănător cu cel al capitolului 13, în cadrul căruia debitorul propune un plan de rambursare a datoriilor pe o perioadă de timp - nu mai mult de trei ani, cu excepția cazului în care instanța aprobă o perioadă mai lungă, care nu depășește cinci ani. De asemenea, în fiecare caz în temeiul capitolului 12 există un administrator judiciar, ale cărui îndatoriri sunt foarte asemănătoare cu cele ale unui administrator judiciar în temeiul capitolului 13. Plata plăților către creditori de către administratorul fiduciar în temeiul capitolului 12 în cadrul unui plan confirmat este paralelă cu procedura din cadrul capitolului 13. Capitolul 12 permite unui fermier sau unui pescar de familie să continue să își exploateze afacerea în timp ce planul este în curs de executare.

Capitolul 13, intitulat **Ajustarea datoriilor unei persoane fizice cu venituri regulate**, este conceput pentru un debitor individual care are o sursă regulată de venit. Capitolul 13 este adesea preferabil capitolului 7, deoarece permite debitorului să păstreze un bun valoros, cum ar fi o casă, și pentru că îi permite debitorului să propună un "plan" de rambursare a creditorilor în timp - de obicei, între trei și cinci ani. Capitolul 13 este, de asemenea, utilizat de către debitorii consumatori care nu se califică pentru ajutor în temeiul capitolului 7, în conformitate cu testul mijloacelor. În cadrul unei audieri de confirmare, instanța aprobă sau nu planul de rambursare al debitorului, în funcție de faptul că acesta îndeplinește sau nu cerințele prevăzute de Codul falimentului pentru confirmare. Capitolul 13 este foarte diferit de capitolul 7, deoarece debitorul cf capitolului 13 rămâne, de obicei, în posesia bunurilor din patrimoniu și efectuează plăți către

creditori, prin intermediul administratorului judiciar, în funcție de venitul anticipat al debitorului pe durata planului. Spre deosebire de capitolul 7, debitorul nu primește o achitare imediată a datoriilor. Debitorul trebuie să finalizeze plățile solicitate în cadrul planului înainte de a primi descărcarea de gestiune. Debitorul este protejat împotriva proceselor, a popririlor și a altor acțiuni ale creditorilor pe perioada în care planul este în vigoare. Descărcarea de gestiune este, de asemenea, oarecum mai largă (adică sunt eliminate mai multe datorii) în cadrul capitolului 13 decât descărcarea de gestiune în cadrul capitolului 7.

Scopul capitolului 15, intitulat **Cazuri auxiliare și alte cazuri transfrontaliere**, este de a oferi un mecanism eficient de soluționare a cazurilor de insolvență transfrontalieră.

Scutirea de datorii variază în funcție de tipul de dosar pe care îl depune un debitor: capitolul 7, 11, 12 sau 13.

O scutire de răspundere în caz de faliment îl scutește pe debitor de răspunderea personală pentru anumite tipuri specifice de datorii. Cu alte cuvinte, debitorul nu mai este obligat din punct de vedere legal să plătească datoriile care sunt achitate. Eliberarea este un ordin permanent prin care se interzice creditorilor debitorului să întreprindă orice formă de acțiune de colectare a datoriilor achitate, inclusiv acțiuni în justiție și comunicări cu debitorul, cum ar fi apeluri telefonice, scrisori și contacte personale.

Deși un debitor nu este răspunzător personal pentru datoriile achitate, un privilegiu valabil¹²⁹ care nu a fost făcut inaplicabil în cazul falimentului, va rămâne după încheierea acestuia. Prin urmare, un creditor garantat poate executa privilegiul pentru a recupera bunurile garantate de acesta.

Momentul scutirii variază în funcție de capitolul în care se încadrează. De exemplu, în cazul capitolului 7 (lichidare), instanța acordă, de obicei, descărcarea de gestiune imediat după expirarea termenului stabilit pentru depunerea unei plângeri prin care se obiectează la descărcarea de gestiune și a termenului stabilit pentru depunerea unei moțiuni de respingere a cazului pentru abuz substanțial (60 de zile de la prima dată stabilită pentru ședința 341). De obicei, acest lucru se întâmplă la aproximativ patru luni de la data la care debitorul depune petiția la grefa tribunalului de faliment. În cazurile individuale din capitolul 11 și în cazurile din capitolul 12 (ajustarea datoriilor unei familii de fermieri sau pescari) și 13 (ajustarea datoriilor unei persoane cu venituri regulate), instanța acordă, în general, descărcarea de gestiune cât mai curând posibil după ce debitorul finalizează toate plățile în cadrul planului. Întrucât un plan în temeiul capitolului 12 sau al capitolului 13 poate prevedea efectuarea plăților pe o perioadă de trei până la cinci ani, descărcarea de gestiune are loc, de obicei, la aproximativ patru ani de la data depunerii cererii. Instanța poate refuza descărcarea de gestiune a unui debitor individual în cadrul unui caz în temeiul capitolului 7 sau 13, dacă debitorul nu reușește să urmeze "un curs de instruire privind gestionarea financiară". Codul falimentului prevede excepții limitate de la cerința privind "gestiunea financiară" în cazul în care administratorul judiciar al SUA sau administratorul falimentului stabilește că sunt

¹²⁹ adică o sarcină asupra unei anumite proprietăți pentru a garanta plata unei datorii

disponibile programe educaționale inadecvate sau dacă debitorul este handicapat sau incapabil sau se află în serviciul militar activ într-o zonă de luptă.

Cu excepția cazului în care există un litigiu care implică obiecții la descărcarea de gestiune, debitorul va primi, de obicei, în mod automat, descărcarea de gestiune. Regulile federale de procedură în materie de faliment prevăd ca grefierul instanței de faliment să trimită prin poștă o copie a ordinului de achitare tuturor creditorilor, administratorului judiciar din cadrul cazului și avocatului administratorului judiciar, dacă există. Debitorul și avocatul debitorului primesc, de asemenea, copii ale ordinului de achitare. Notificarea, care este pur și simplu o copie a ordinului final de achitare, nu este specifică în ceea ce privește acele datorii stabilite de instanță ca fiind neacoperite de achitare. Notificarea informează creditorii, în general, că datoriile care le sunt datorate au fost achitate și că nu ar trebui să mai încerce să le recupereze. Aceștia sunt avertizați în notificare că, dacă vor continua eforturile de colectare, ar putea fi sancționați pentru sfidare. Orice omisiune involuntară a grefierului de a trimite debitorului sau oricărui creditor o copie a ordinului de achitare cu promptitudine, în termenul prevăzut de norme, nu afectează validitatea ordinului de acordare a achitării.

Webografie

Proceduri de insolvență UE [Insolvency proceedings \(europa.eu\)](http://insolvencyproceedings.europa.eu)

Registre de insolvență și faliment UE [Portalul european e-justiție - Registrele de insolvență și de faliment \(europa.eu\)](http://portal.ejustice.europa.eu)

Insolvency, Cornell Law School

<https://www.law.cornell.edu/wex/insolvency#:~:text=The%20Bankruptcy%20Code%20defines%20%E2%80%9Cinsolvent,the%20debtor's%20liabilities%20exceed%20the>

Bankruptcy Basics <https://www.uscourts.gov/services-forms/bankruptcy/bankruptcy-basics>

Legea muncii Croația

<https://www.google.ro/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=&cad=rja&uact=8&ved=2ahUKEwicyOafkY6CAxWWHP0HHYj7CVoQFnoECBAQAQ&url=https%3A%2F%2Fwww.zakon.hr%2Fz%2F307%2FZakon-o-radu&usq=AOvVaw1LL-ccBafJVwTENkX4JMtX&opi=89978449>

Codul comercial uniform (UCC) SUA <https://www.govinfo.gov/content/pkg/STATUTE-77/pdf/STATUTE-77-Pg630.pdf>